

Burak Ballı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

07.10.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Burak Ballı

Burak Bilal Ballı (1 Mayıs 1978), daha çok Burak Ballı olarak bilinen Türk şair, "Sessiz Bekleyiş" ve "Sustum" kitabı ile tanınır.

Dünya, sevgi, barış hak ve adalet üzerine toplumsal olayları konu alan, halkın dert ve sıkıntılarını dile getirip anlatan 21 yüzyılın şairi Şiir Terapist olarak bilinir.

2011 yılında Sessiz Bekleyiş kitabını, 2012 - 2014 yılında kalıplaşmış sanatsal sözler kullanarak manzum hikâyelerin olduğu Sustum ve Sessiz Bekleyiş adlı eserlerini, 2015 yılında kendi yaşam öyküsünü kaleme aldığı Edeb-i Haya-t adlı olan Romanını okurları ile buluşturdu.

Türkiye'de kitap tanıtım filminin ve Cezaevlerinde Şiir Terapi programının ilk uygulayıcısı ve çağdaş Türk şiirinin en önemli isimlerindendir. Uluslararası bir üne ulaşmıştır ve dünyada 21. yüzyılın en iyi şairleri arasında gösterilmektedir.

Yaşamı

Burak Ballı 1 Mayıs 1978 yılında Gaziantep Şahinbey ilçesinin Hoşgör Mahallesi'nde dünyaya geldi. Nüfusa kaydı, babasının, onun doğumundan sonra devlet memurluğu yaptığı ve Ballı'nın ilk çocukluk yıllarının geçirdiği Kahramanmaraş'ın Türkoğlu ilçesinde yapıldığı için nüfus kaydında doğum yeri Türkoğlu olarak görünür.

Annesi Anadolu'dan Osmaniye Bahçe'ye göç etmiş Türkmen bir ailenin kızı olan Necla hanım; babası ise Kahramanmaraş Türkoğlu ilçesine bağlı Beyoğlu beldesi doğumlu, devlet memuru Osman Ballı'dır. Dedesi Ali KARABULUT tarafından Burak adını ve babası tarafından rahmetli amcasının da ismi olan Bilal adını almıştı. Bu nedenle taşıdığı bu iki isimde önemi büyüktür; Burak Bilal Ballı için. Öğrenim yıllarında öğretmenleri ve arkadaşları kendisine Burak diye hitap ederdi. Zamanla dedesinin verdiği bu ismi kendisi de benimsemişti. Çocukluğunun büyük bölümü Mersin ve Adana illerinde geçti. Kendisinden büyük, Binnur ve kendisinden küçük Burcu adında iki kız kardeşi vardır.

Öğrenim Yılları

İlk öğrenimine Kahramanmaraş Fatih'te Fatih İlköğretim okulunda 5.5 yaşında başladı. İlk ve Ortaöğrenimine Mersin Atatürk ilköğretim okulunda devam etti. (1989). Atatürk ilköğretim okulunu bitirdikten sonra 1992'de

Mersin Ticaret Lisesine kaydoldu. 1993'te okulun muhasebe bölümüne devam etmekteyken babasının mesleki görevinden dolayı Adana'ya yerleşti. Çobanoğlu Ticaret Meslek Lisesinde öğrenimini tamamladı. İlk ve orta öğrenimini tamamladıktan sonra Çukurova Üniversitesi Muhasebe Bölümü'nü ve Eskişehir Anadolu Üniversitesi İşletme Bölümü'nü başarı ile bitirdi.

Mezuniyetinden sonra Burak Ballı askerlik görevini tamamlamak üzere Tekirdağ Babaeski'de acemi birliğine Tekirdağ Lüleburgaz'da Ulaştırılmaz Vizite Çavuş olarak usta birliğine katıldı.

Kariyer

Artık geleceği için bir yol çizme ve projelerini hayata geçirme zamanı gelmiştir. Bunu en rahat yapabileceği şehrin İstanbul olduğunu düşünerek, buraya yerleşmeye karar verdi. Lojistik sektöründe özel bir şirkette bölge satış saha yöneticisi olarak çalışmaya başladı. Kısa bir sürede kariyer sayfasında büyük başarılarla imza attı. (2005-2008) 2008 yılın da medya sektöründe çalışmak üzere görevinden istifa etti. 2008 yılı sonlarında ekonomide yaşanan dünya krizi ile medya sektöründeki iş hayatına bir süre ara verdi. Mayıs 2009 şiir ve kalıplaşmış sanatlı sözler manzum hikâyeler yazmaya başladı. 2011 yılında toplumsal olayları konu alan halkın dert ve sıkıntılarını anlatan Sessiz Bekleyiş kitabını, 2012 - 2014- 2017 yılında kalıplaşmış sanatsal sözler kullanarak manzum hikâyelerin olduğu Sustum ve Sessiz Bekleyiş adlı eserlerini okurları ile buluşturdu. 2015 yılında Edebi Hayat adlı senaryoya uyarlanmış Romanını Dolmabahçe Sarayında okuyucuları ile buluşturdu.

Edebî Hayatı

Burak Ballı, 2009'dan itibaren Klasik Türk Edebiyatında bütün şairler tarafından ortak olarak kullanılan kalıplaşmış sanatlı sözler manzum hikâyeler yazdı. Hikâyelerinde toplumsal konuları ele alarak halkın dert ve sıkıntılarını anlattı. 2011 yılında Toplumsal olayları konu alan halkın dert ve sıkıntılarını anlatan Sessiz Bekleyiş kitabını, 2012 - 2014 - 2017 yılında kalıplaşmış sanatsal sözler kullanarak manzum hikâyelerin olduğu Sustum ve Sessiz Bekleyiş adlı eserlerini okurları ile buluşturdu. 2015 yılında Edebi Hayat adlı senaryoya uyarlanmış romanını Dolmabahçe Sarayında okuyucuları ile buluşturdu. Şiirlerinde hayatın tüm gerçek yönlerini kaleme aldı. Dünya Edebiyatı alanında yapmış olduğu yenilikleri ve kendine ait tarzı ile Uluslararası bir üne ulaşmıştır ve dünyada 21. yüzyılın en iyi şairleri arasında gösterilmektedir.

Başarıları

Burak Ballı, kendisine ait kitaplarının dışında Türkiye'de ilkleri gerçekleştirdiği birçok projede yer aldı. Dünyanın birçok ülkesinden katılan Uluslararası Dünya Dans Festivalini Amerika'da kurulan Nyc Kültür Sanat Merkezi Fazıl Stüdyoları ile birlikte İstanbul şeraton otelde düzenlenen 1.Uluslararası Dünya Dans Festivalini (2011-12) organizasyonunda yer aldı. Mayıs 2011 tarihinde Japonya depremi mağdurları yardım için Japonya ve dünyanın bir çok ülkesinden gelen sanatçılar ile birlikte kitap imza günü ve yardım yemeği gecesi tertipledi. Japonya büyükelçiliği tarafından Japon Türk kardeşliği onur ödülü aldı.

K.K.T.C Harnup Festivalinde Yılın Şairi Ödülü (2012) HASVAK Vakfı Eğitime Katkı Verenler Ödülü (2013) Türkiye Gençlik Konfederasyonu Gençliği Sesi Onur Ödülü (2014) Net Haber Gazetesi Yılın Altın Kalem Ödülü (2014) Adalet Bakanlığı Cezaevi Şiir Terapi Projesi Teşekkür Belgesi (2014), Adana Valiliği İl Emniyet Müdürlüğü ve İzmir İl Emniyet Müdürlüğü 21. Yüzyılın Şairi Şiir Terapisti (2015) ünvanı aldı. Uzun yıllar değişik şehirlerde yaşayan Burak Ballı Türk Kültürünün yayılması ve Dünya barışı sevgi adına gönüllü sanatçılarla birlikte yeni eserler ortaya çıkarmak için çalışmalar yapmaktadır.

Gelecek Zamana Umut Taşıyoruz Şiir Terapi projesi Türkiye'de bir ilk olması açısından Şair Yazar Şiir Terapisti Burak Ballı tarafından hazırlanmış ve birçok il ve kurumda uygulanmıştır. Projeye ilk olarak Adana Kürkçüler Cezaevi'nde başlandı. Projenin geri dönüşümü, bir hatıra ormanı oldu. Kürkçüler

Cezaevi'ndeki mahkûmlarla bir hatıra ormanı oluşturuldu . Adana ilinden sonra Gaziantep, Osmaniye, Ankara, Çankırı, Eskişehir, Bursa, İzmir Antalya olmak üzere birçok ilde Şiir Terapi programları yapıldı. Yaklaşık 15 bin mahkum Şiir terapi programlarına katıldı.

İzmir Ankara ve Adana Polis Teşkilatı olmak üzere birçok Üniversite ve Eğitim kurumunda Şiir Terapi Projesi gerçekleştirildi.

Amacımız; ülkemizin güzide insanların birlikte barış, sadakat ve sağduyu içerisinde katkılarının artarak sürdürülmesi hedefini, kamuoyuna tanıtılmaktır.

Eserleri

Sessiz Bekleyiş - Şiir Aforizma (2011 - 2014 - 2017)

Sustum - Şiir (2012)

Edeb-i Haya-t - Roman (2015)

Adı Bende Saklı Sırrını Çözdüm Dünyanın

Bir yaşındayım
Herkes bir şey söylüyor
Kulaktan kulağa sözler
Kucaktan kucağa eller kavuşuyor
Dokunmayın, sevmeyin beni
Anlatmayın
Anlamaya çalışın
Göremediğiniz dünyamı

Yine bir yaşındayım
İki yabancı insanın kollarında
Cümlelerin dizelere kavuşmadığı
Dörtlüklerin mısralarla buluşmadığı
Kaderden gelen alinyazındayım

Yine bir yaşındayım
Hayat yolunda insanların kavuşmadığı
Yalan sözlerin dillerde buluşmadığı
Yeni bir başlangıçtaki
Dünyanın sırra kadem basan yolundayım

Bilmiyorum kaç yaşındayım?
Bilen var mı?
Sırrını çözdüm dünyanın...
Bilmiyorum kaç yaşındayım?

Gökyüzünde bir deniz gördüm
Her yer uçsuz bucaksız
Limanı olmayan sahillerde öldüm
Herkes uçsuz bucaksız
Ne sesi var yaşamın
Ne nefesi
Her yer uçsuz bucaksız
Allah'ım bu ne güçtür
Herkes uçsuz bucaksız

Ya peki
Geceleri yıldızların nağmelerine ne demeli
Bize rızkı veren sen
Bize şifa veren sen
Bir yağmurun tanesinden
Bin nimeti veren sen
Senle hayat ne güzel rabbim
Sana sığınmak ne güzel rabbim
Benim hayat yolundaki görevim ne rabbim
Anlamaya çalışıyorum
Anlatmaya çalışıyorum

Dili yok ki bedenimin
Allah'ım kimden yana bu hayat
Acıyı da gördüm, sevinci de
Doğruyu da gördüm, yanlışını da

Gerçeklerle birlikte
Senin bir olduğunu gördüm
Sensiz insanlığın yokluğunu
Sensiz insanlığın yok olduğunu gördüm
Sevgiyi senle
Aşkı başkasıyla gördüm
Ruhumda sakladığım sözlerimle
Kendimi çıkmaz sokaklarda gördüm

Kaç yaşındayım bilmiyorum
Hepsini görüyor
Yaşayan bütün ölüleri görüyor
Kimsenin göremediği dünyamda
Sana doğru yürüyorum

Allah'ım
Bilmiyorum kaç yaşındayım
Bitmiş hayatın sonundayım
Yaşamaya çalışıyorum
Ruhum ölmüş, bedenim nefes alsa ne çare
Ya beni bana anlat
Yada al beni baştan yarat
Ne söylet, ne ağlat
Adı bende saklı
Sırrını çözdüm dünyanın
Al beni bir yunus gibi baştan yarat.

Burak Ballı

Ah Kalbim

Ah kalbim
Baharı bekleyen gülüşlerim
Sonbaharı bekleyen düşlerim
Sevginle güzelleşecek günlerim
Filizlenip çiçek verecek dünlerim
Ne güzel aşk yaşıyoruz seninle
Hissediyoruz geceyi tüm benliğimle
Yıldızlar kadar yakınsın yüreğime
Gülüşlerime
Düşlerime
Günlerime
Dünlerime

Burak Ballı

Akıl Ve Kalp Dengeni Kur

Bir bebek doğar... Odanın sessizliğinde cıg'lık cıg'lığa bir ilk nefes, ardından su kutla su regelen nefesler alınır. Nefesler karışır, annenin verdiği nefes bebeg'in cıg'elerine dolar.. Huzur...

Odanın cıatisında tu'm huzuru ve bereketiyle yağmur damlaları kulaklara "SUS" der. Sus ve bereketin, huzurun, mutluluk'un tadını hisset. Bu ilk teslimiyetin idrakine var. İlk dersini al!

Bir dog'umla o'g'rendig'imizi bir o'mre oturtamazsak; yanlış patikalarda u'zgu'n, mutsuz, umutsuz ve hatta sag'lıksız ilerlemez miyiz? İlk nefeste o'g'çetilmemis midir yol? İnsan dog'ar mı, yoksa yeni bir sınava mı girer? Tu'm dog'anın yolu bir iken, bizim patikalarımız kimler? Yoksa biz miyiz hatanın tu'mu? Hata nedir ve neden adı hatadır? İlk nefesimizin sahibinin mesajını almamışız oysa. Yitip gitmek mi, yolu bulup tamamlamalı mı? Dog'ru tabelaları okumanın gu'du'sel hazzını hiç tattık mı? O'g'retçiler nelerdi, biz ne yaptık? Kederi mi yas'ıyoruz kaderi mi, yoksa sec'etig'imiz kaderi unuttuk mu?

Haırlamak, ilk nefeste saklı. Hayatına giren herkesi ve her s'eyi Allah'ın sana go'nderdig'ini saın unutma. Haritan Allah'ın nurunda, Allah'ın nuru kalbindedir. Bu tu'n zenginlig'in O'dur. Yas'adig'in hayatı aldig'in nefesi kendi yoluna c'evirmen, is'aretlerini kendi kalp dilinle yorumlamandan gec'er. Akıl ve kalp dengeni kur.

Her insan birbirine derstir, yardımcıdır, kılavuzdur. Yazarın yas'am hikayesi, senin de kılavuzun olur belki... S'imdi sayfayı c'evir, ilk nefesini hatırla ve yolu bul.

Sessiz Bekleyiş
Burak Ballı

Burak Ballı

Akılda Mektep, Sözde Kelam

Bir gün Hacı Amca ile başladık koyu bir muhabbete...
Evlât,
Sözde kelam varsa dilde muhabbet olur mu?
Sende kalem varsa yürek dar olur mu?
Eee evlat kalem olmasa da yâr olur mu?
Hacı Amca,
Bende bu yürek sende bu söz varken
Akılda mektep, sözde kelam ararken
Silinmeyen bir hatıranın izi hafızalarda kalırken
Kaleme ne gerek var,
Silginin kelamı varken?

Burak Ballı

Akılın Hükmü Kalbe Sözü Geçinceye Kadarmış

Ben bu gece sözcüklerin anlamını yitirdiği bir günde
Haddimi aştığımın farkındayım
O büyük asalet
O hicransız gönül
O suskun yüreği
Taşıyamadığımın farkındayım

Bir aştı aslında yaşadıklarım
Bir gönül boşluğuydu karşılaştıklarım
Bir sesleniştii haykırışlarım

Ben
Benden ziyade
Benden kalanlara
Benden öncekilere
İzlerini taşıyamadığım gençliğimde
Sözlerimin esiri olduğumun farkındayım

Bir yıldız kadar parlıyorken
Bir rüya kadar ağlıyorum
Ne bir sitemim var
Ne de bir nazım
Bin asırlık filizlenmiş bir fidanın dalında
Artık doğmaz bir insanım

Aşk için yazdığım en güzel yazılarım aslında yaşayamadıklarım olduğunun da farkındayım

Ve bir gün dedim ki
Allah'ım akıl hükmü kalbe sözü geçinceye kadarmış!

Baktım ki kalbime söz geçirebiliyorum
Sadece var olan her şeyi sevebiliyorum
Ama sadece güzel bakmakla yetiniyor
Sevgim sevgimin önüne geçemiyordu

Sonra anladım ki aşk
İki ruhun birbirini sevmesi
Görmeseler de
Sevmeseler de
Duymasalar da
Şu zaman tüneli çarkında
Bir ad bir soy ad
Seni nasıl bağıyor hayallerine

Ya hayalimsin
Yada sadece düşten ibaret bir sevgisin

Yada anladım ki AŞK
Hissettiğim bir ruhun gülümsemesiymişsin.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Allah'ım Nurundan Ruhuma Aşk Eyle

Allah'ım senin aşkın tarif bilmez
Dilde söz, ehli mektebinde
Eller kıymet bilmez
Allah'ım nurundan ruhuma aşk eyle!

Aşk'a ziyan olmuş ruhum,
Bir yağmur tanesinin rızkı belli;
Verdiğin dertte şifa olsa eller kıymet bilmez
Allah'ım nurundan ruhuma aşk eyle!

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Ansızın Gelen Fırtınalar

Zaman gece yarısı
Yine seni bekliyorum
Bir damlanın merhametli toprakla buluşması gibi
Belki gelir diye bekliyorum
Şimdi bir damla olsaydım
Merhametli toprak sana kavuşsaydım
Şimdi bir kök olsaydım
Bir papatyanın güneşi beklediği gibi
Sabahları kovalasaydım

Ne olduysam sana kavuşamadım
Sana aitken bedenim
Adını koydular kara toprak
Sana aitken ayak izim
Bastığım toprak aslında bedenim
Kaç bahardı
Kaç yazdı
Bekler oldum ansızın gelen fırtınaları
Eser rüzgâr deli, yaprak deli, ben deli
Toprak oldum
Gelmedi, gelmedi yâr
Ansızın gelen fırtınalar.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Aşığıyım

Ben, ansızın gelen mevsimin
Rüzgârındaki esen yeliyim
Sen
Sen
Sen ki...
Şiirlerin mabedinde adını taşıdığım
İtiraf etmekten kaçındığım
Gözlerine baktığımda
Her damlasını yüreğimde taşıdığım,
Söylemekten kaçındığım,
Yazmaktan kaçınmadığım,
Tarifi olmayan, imkânsız bir esirin
AŞIGIYIM

Şimdi...
Gözlerimin içine bak
Ve sadece iki cümle söyle
İçerisinde ya ben olayım
Yada bensiz bir sen...

Şimdi... Şimdi sadece gözlerimin içine bak
Ve... Ve sadece
Sadece bize ait olacak iki cümle söyle
Bir sırrımız olsun
Diğeri eserimiz.

Burak Ballı

Aşıktım Aşıktın Aşıktın

Her şarkının bir demi vardı tadında
Kayıp bir misal gibiydi
Bilinmemişliklerin yolundaki emsal gibiydi
Şanki unutulmuş sözler gibiydi
Aşık oldum satırlara
Aşıkısın yazdığım satırlara...
Şanki aynı şarkıyı
Tekrar tekrar dinlemek gibi bir şeydi
Aşıktım, Aşıktın, Aşıktın.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Aşk

Bir hatıranın silinmez adıdır (Aşk)
Gözyaşındaki bir damlanın topraktaki filizde bıraktığı tattır (Aşk)
Belki de tuzdaki acının adıdır (Aşk)
Belki de bir melodide bıraktığı hissin kalıcı miktarıdır (Aşk)
Belki de yasak bir elmanın adıdır (Aşk)
Kim bilir belki de yaşanmamışlıkların, ulaşılmazlıkların adıdır (Aşk)

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Aşk Ve Sevgi

Aşk: İki bedende saklı olan ruhun zamanı geldiğinde uç noktada buluşup serbest kaldığı an demektir. Aşk bencildir. Gerçekçi değildir. Acı verir. Olmadık anlarda çeker gider. Çünkü aşk " Beden toprak olmadan ruhların özgürlüğe kavuşma anıdır."

Sevgi: Bir anda iki bedenın ortak noktada buluştuğu an ve zaman dilimindeki alışkanlıklarıdır. Sevgi " Sadıktır, gerçekçidir, kalıcıdır, katıksız hali ile yaşar her şeyi. " Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin bunun en önemli örneğidir. Yaşadıkları olumsuz şeyler ise sebepleridir. Ruha verilen en büyük özgürlük Allah aşkıdır. Doğduğumuz an bu aşkı bedenimizde değil ruhumuzda hissederiz. Bu yüzden Allah'ın varlığını kabul etmiş oluruz. Ölüm anında dahi ruh Allah aşkına kavuşur. Bunun için ölümden korkmak da anlamsızdır.

Mesela doğduğumuz an en büyük aşkın bizi yaradan Allah'ın olduğunu ister istemez kabul ederiz. Düşüncemiz idrak ettiğinde Allah'ın varlığını inkar eden hiç bir insanoğlu olmamıştır. Zaman içerisinde bazılarımız Allaha inanmıyorum deriz. Emin olun ki ölmeden bir kaç saniye önce Allah'ın varlığını ruh bedenden çıkmaya yakın anda kabul eden o kadar insan olmuştur.

Bu yüzdendir ki
Aşk dediler dergahıma
Gönül dediler feryadıma
Ne Mecnun ile Leyla'nın aşkına
Ne de Ferhat ile Şirinin nazına isyanım var.
Çünkü bütün dünyayı aydınlatan alimlerin güzellikleri
Onların ebedi olan ruhlarında var.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bağışla Beni Tanrım

Kalemim çırıl çıplak
Yazsa tükenmeyecek
Tükenmeyecek anılarım var benim
Sessizlik ne büyük lütuftur
Bağışla beni Tanrım
Geceye sığmayacak haykırışlarım var benim...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bastığım Toprak Bedenimse Gömdüğüm Beden Kimin?

Güneş benim, ay benim, yıldız benim
Denize düşen mehtap benim
Ağaç benim
Dal benim
Dalın üstündeki yaprak benim
Toprak benim
Bastığım toprağın içindeki beden benim
Sessizlik benim
Sessizliğin içindeki ses benim
Ben huzurun bekçisi iken
Ummalı yollardaki ulaşılmazlıklar benim
Dünyanın gölgesinden uzak olan kötülükler benim
Aşk benim, sevgi benim
Çile benim
İzdirap benim
Sözler bu geceye tufan
Dalgalar buğram buğram
Sabır benim
Kelam benim
Zaman benim
Zamansız giden benim
Zamansız gelen benim;
Nedir hikmetim
Hayra yoran benim
Şerre yoran benim
Kötülük aslında benim;
Kötülüğü yok eden de benim

Herkesi düşündüren benim
Bir düşünemeyen yine benim
Biraz daha konuşursam
Ruhumun serseri filizlenen gülü benim
Ruhumun zehirlenen gülü yine benim

Sözlerimle Allah'ın lütfunda hitabe eren benim
Kızıl bir denizin maviliğinde
Yaprak dökümü olan misal benim
Bastığım topraktaki emsal benim
Kalp benim
Kalbi çalan benim
Aşk benim
Aşkı çalan benim
Bir bedende var olan
Bir meyvenin dalı benim

On dört Şubat tarihinin akıbeti belli değil
Zamanın hükmü dile kolay değil
Ellerimi açsam
Sema benden değil
Yüreğimi açsam
Çöken dizim benden değil

Yüzüm düşse
Yüzüm yere yakın değil
Anlım yüze yakın değil
Yaprağın esen yeli gibi
O da benim gibi bende değil

Şimdi
Ruhum senden, nurum senden, canım senden
Sen bensem, ben de sensem
Oysaki
Sen her şeyin sahibi iken
Ben her şeyin sahibiyim seninleyken
Hangimiz hangi dilden
Sebepsiz olan insan ilimden
Şimdi:
Vakti geldi.
Yeniden doğan benim
Neye hikmettir ölüme karşı koyan benim
Senin hikmetin aşılmaz yollardaysa
Bastığım toptağa alnımı koyan yine benim!

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bedenimde Kalan Kirlenmeyen Ruhum

Hatırlar mısın seneleri
Beni ruhunda taşıdığıın o günleri
Ne kadar rahattım, huzurluydum
Ruhunda beyaz bir kâğıt gibi
Günahsız olduğum günlere
Hükmetmek kolay mı sence
Bu ne hükümsüz bir yaşamdır
Bu ne hırstır
Vicdanım rahat değil
Senden ayrılan bedenim rahat değil
Bana sende kalan ruhumu geri ver annem
Biliyor musun annem
Ben senden vazgeçtim geçeli
Yaşayan ölü gibiyim
Ben seni sevdim seveli
Bedenimden ayrılan ruhumun delisi
Senden ayrılan ruhumun delisiyim...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Ben İstemedem İstedim

Nedensizdir sahiplenişlerim
Anlamsızdır geriye dönüşlerim
Bu geceye mi aitti haykırırlarım
Suçlu mu arıyorsunuz?
Suçlu benim
Satırlar belki katilim
Yorumlar müebbet hapisim...
Ben istemedem istedim
Bedenlerinizde ruhi bir köle olmayı...
Ben istemedem istedim.
Belki anlamsız gelecek size ama
Yetim bir şair olarak anılmayı...

Suçlu mu arıyorsunuz?
O halde
İtiraf ediyorum
Suçlu benim
Yüreğimize dokundum kendime katilim
Sevgim ise müebbet hapisim
Ben, ben istemedem istedim.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Benim Dilimde Aşk

Hep sevgi üzerine yazarlar çizerler
Biri seni terk ediyorsa "EYVALLAH ETME" git derler
Kalbin kal diyorsa "SUS"
Zamanı gelince konuşursun derler
Hep ilişkiler
Hep anlamsız ilişkiler
Biri çok sever
Diğeri terk eder
Gidere gider
Sevgi de gider
Severken sevdiğini söylemeyen de kendinden gider
Biri hazmeder
Diğeri zehreder
Ehlinde var ki meşguliyet
Alırsın canı vermez
Verirsin canı almaz
Bir bedende iki insan
Doğar kalırsın yeniden bir insan
Çok geçti demem içimdeki "SEVGİYİ" öldüremem
Artık susmam
Gidenden gitmem
Kalandan da gitmem
Zor seçerim
Yoksa engeli geçerim
Ne olursa olsun "SENİ SEVİYORUM" derim
Bir "Rüzgâr" gibi eser geçerim.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Benim Hayatımdaki Değerler

BENİM HAYATIMDAKİ DEğERLER

Buz gibi bir hava

Rüzgar esiyordu

Çınar ağaçları üşüyordu

Güvercinler uçuşuyordu

Martılar kaçıyordu

...

Gökyüzü maviliğini kaybetmişti

Köpük köpük deniz, dalgasıyla öpüşüyordu

Kıyıya vuruyordu kabaran toprak

Kızıla boyanmış deniz, maviliğini kaybetmişti

Gökyüzü ağlıyordu

Hıçkıra hıçkıra!

Mor gümüş bulutlarla kaplanmıştı

İçimdeki umutlar sönmüştü

Gözyaşı döküyordu

Gökyüzü ağlıyordu

Meğerse tüm bunlar yüreğimden kopuyormuş...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bilemezsin

Sarılmadan uyumak nedir bilir misin?
Tatmadan yutkunmak nedir bilir misin?
Bilemezsin!
Çünkü "Bilmediklerim kadar da olsa değerlisin."

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Biliyor Olmak

Kitap okumak asgari bir ehliyettir
Asıl kitap yaşamın ta kendisidir
Günler sayfalar kadar değerlidir
Tek hakikat senin meşru olan ilmindedir
İlmin hayallerinin arasında bilginle erdemleşir
Yalnız bir başkasının bildiği, kendi bildiği kadardır
Yaprak rüzgâra karşı koyamazken
Doğa kendi bildiğinin esiridir

Şunu da unutmamak gerekir;
Kendi bildiğinin her zaman esiri olacaksın
Ya da bileceksin
Ama bildiklerin kadar konuşacaksın
Doğa kendi bildiğinden daha fazlasını konuşmuş olsaydı
Ne yaprak kalırdı
Ne de nefesimiz olacak yağmur taneleri.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bilmecesin

Öyle bir yerdeyim ki
İstesen de çekip gidemezsin;
Çözemezsin
Bir bilmecesin
Öyle bir yerdeyim ki
İstesen de kimseyi alıp gidemezsin

Omzuna bir sızı çöker
Güneş üzerimize gölge gibi çöker
Ay denize uzak
Hasret yağmurları çiser, çiser küser
Öyle bir yerdeyim ki
İstesen de küsemezsin.

Nasıl rüzgâr doğaya sevdalı
Sen garip
Ben meçhul
Gidemezsin
Kayıp bir kentin saklı istekleri gibi
Çözemezsin
Şığınakları bilemezsin
Şen aslında bir bilmecesin
Öyle bir yerdeyim ki istesem de gidemezsin.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bir Beden, Bir Ruh

Öyle bir beden vardır ki; güzel olmanın avantajlarını kullanmak ister. Aslında ha topraktır ha beden. Ha benden. Bir de kapris, kompleks, asgari ehliyetler, meşguliyetler... Hepsi bir arada. Gel de ara bul kendini orada.

Öyle bir ruh vardır ki, öyle masum! Öyle mütevazı! Öyle sevgi doludur ki! Kırdı mı birisi kırılmaz. Çizdi mi birisi çizilmez. Üzdü mü birisi üzmez. İşte öyle bir ruhtur. Tanım tarif gerektirmez. Şimdi gel de ara bul o ruhu.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bir Çocuk Var Yüreğimde

Bir çocuk var içimde
Üşütemediğim
Yıllara hapsettiğim
Düşlerimde büyütemediğim
Bir çocuk...
Bir çocuk var yüreğimde

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bir Eşi Olmalı İnsanın

Bir eşi olmalı insanın
Geceye sükût
Güne güneş gibi doğmalı
Yüreğe dokunmalı
Sol yanıma ateş olmalı
Yakmalı
Hayata bir gün daha katmalı
Gözlerinde kaybolup, miraca ulaşmalı...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bir Eylöl Sabahında

Yedi tepe hicran gönöl
Sen özgürlük busesi
Yine ayrı düştük yollara
Bir eylöl sabahında

Bir şarapçı misali
Döndürdük şu sarhoş dünyayı
Güneşi olmayan karanlık odalarda
Yine ayrı düştük yollara
Bir eylöl sabahında

Kimimizi ocağa attılar, yaktılar
Kimimizi mahzene kapatıp
Aydınlık yarınlarımızı kararttılar
Yine ayrı düştük yollara
Bir eylöl sabahında

Güzel kardeşlerim
Ben dünya insanının açtığı elden çok, açamadığı gönle yanarım
Sevaplarımızdan gelen günahlarımızı Allah affetmiş
Affetmeyen kula yanarım
Bir şarapçı misali
Döndürdük şu sarhoş dünyayı
Güneşi olmayan karanlık odalarda
Dini inancıma hükmeden, hesap soran kula yanarım

Korkmayın
Korkmayın nasıl olsa yarın
Gök yere kavuştuğunda
Tüm ağaçların dallarında
Sevgi, barış, birlik, beraberlik ve insanlık adına karanfiller açacak
Korkmayın

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Birer Birer

Biliyor musun?
Hayat yolunda
İhanetimiz yağmurlu
İslandık
Birer birer
Düşlerimiz şimdi yorgun
Cehenneme hüküm giydik
Yalnız kaldık
Uslanmadık
Birer birer
Biliyor musun?
Senle geçen zamanı
Giden kalanı
Sana ait olanı
Bende kalan, sana ait iki şeyi
Biliyor musun?
Bir anılar
Diğeri güzelim hoşça kal

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Biz Şairler

Yıkık dökük harabe bir bahçe, Yıldız'ın çıkmaz sokaklarında bir adres, gece Kız Kulesi'ne karşı üç beş nöbetleri, yüreğimde sessiz bekleyişler, akla hükmettiğim kalbimin sesini dinlediğim geceler. Ayrılık vakti düştü gönlüme, yollarda karşılaşacağım gerçekler, belki de silinmeyen bir hatıranın iziydi bu hüzünler, sevinçler, özlemler, sırlarla dolu günler. Bazı dostlarımızla kurardık hayaller, gerçekleşen düşler, akardı gönlümden birkaç mısra ve tamamlanan şiirler. Hiç beklenmedik misafirler, menfaatsiz muhabbetler, karşılık beklemeyen düşler, tarifsizdi dünden kalan bu günler... Şimdilerde, sakın semtlerin düş sokağıyım ben. Bilirim acı çeken, çektireni. Yalnızlığı da bilirim; kimini mahkum etmiştir, kimini de sevmiştir. Hangi adam şiirlerin dışında bu yüreklere dokunabilir ki? Kader insanı mahkum etmiş, yürek insana feryat etmiş... Şimdilerde demindeyim kızıl bir goncanın gülünde, şarkılar da eksik biliyorum; yaşanmamış her şey... Biliyorum ki biz şairler, sakın semtlerin düş sokağında gezenler. Şimdi... Geç olmasa da, gecede yürümeyi başarabilenler sessizliği ile çoğalabilirler.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Bizim Gibiler

Ne olursa olsun sizi ve
Milyonlara bedel
O kocaman yüreğinizi
Üzmekten korkarım
Bu yürekler limansızdır bilirim
Anlık da olsa zamansız da olsa
Sadece bilmek de olsa
Huzurdur isimleri
Ve sizin de dediğiniz gibi
İşte bunlardı
Bizi biz yapan ve güçlü kılan...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Burak Ballı Kimdir?

Burak Bilal Ballı (1 Mayıs 1978), daha çok Burak Ballı olarak bilinen Türk şair, "Sessiz Bekleyiş" ve "Sustum" kitabı ile tanınır.

Dünya, sevgi, barış hak ve adalet üzerine toplumsal olayları konu alan, halkın dert ve sıkıntılarını dile getirip anlatan 21 yüzyılın şairi Şiir Terapist olarak bilinir.

2011 yılında Sessiz Bekleyiş kitabını, 2012 - 2014 yılında kalıplaşmış sanatsal sözler kullanarak manzum hikâyelerin olduğu Sustum ve Sessiz Bekleyiş adlı eserlerini, 2015 yılında kendi yaşam öyküsünü kaleme aldığı Edeb-i Haya-t adlı olan Romanını okurları ile buluşturdu.

Türkiye'de kitap tanıtım filminin ve Cezaevlerinde Şiir Terapi programının ilk uygulayıcısı ve çağdaş Türk şiirinin en önemli isimlerindedir. Uluslararası bir üne ulaşmıştır ve dünyada 21. yüzyılın en iyi şairleri arasında gösterilmektedir.

Yaşamı

Burak Ballı 1 Mayıs 1978 yılında Gaziantep Şahinbey ilçesinin Hoşgör Mahallesi'nde dünyaya geldi. Nüfusa kaydı, babasının, onun doğumundan sonra devlet memurluğu yaptığı ve Ballı'nın ilk çocukluk yıllarının geçirdiği Kahramanmaraş'ın Türkoğlu ilçesinde yapıldığı için nüfus kaydında doğum yeri Türkoğlu olarak görünür.

Annesi Anadolu'dan Osmaniye Bahçe'ye göç etmiş Türkmen bir ailenin kızı olan Necla hanım; babası ise Kahramanmaraş Türkoğlu ilçesine bağlı Beyoğlu beldesi doğumlu, devlet memuru Osman Ballı'dır. Dedesi Ali KARABULUT tarafından Burak adını ve babası tarafından rahmetli amcasının da ismi olan Bilal adını almıştı. Bu nedenle taşıdığı bu iki isimde önemi büyüktür; Burak Bilal Ballı için. Öğrenim yıllarında öğretmenleri ve arkadaşları kendisine Burak diye hitap ederdi. Zamanla dedesinin verdiği bu ismi kendisi de benimsemişti. Çocukluğunun büyük bölümü Mersin ve Adana illerinde geçti. Kendisinden büyük, Binnur ve kendisinden küçük Burcu adında iki kız kardeşi vardır.

Öğrenim Yılları

İlk öğrenimine Kahramanmaraş Fatih'te Fatih İlköğretim okulunda 5.5 yaşında başladı. İlk ve Ortaöğrenimine Mersin Atatürk ilköğretim okulunda devam etti. (1989). Atatürk ilköğretim okulunu bitirdikten sonra 1992'de Mersin Ticaret Lisesine kaydoldu. 1993'te okulun muhasebe bölümüne devam etmekteyken babasının mesleki görevinden dolayı Adana'ya yerleşti. Çobanoğlu Ticaret Meslek Lisesinde öğrenimini tamamladı. İlk ve orta öğrenimini tamamladıktan sonra Çukurova Üniversitesi Muhasebe Bölümü'nü ve Eskişehir Anadolu Üniversitesi İşletme Bölümü'nü başarı ile bitirdi.

Mezuniyetinden sonra Burak Ballı askerlik görevini tamamlamak üzere Tekirdağ Babaeski'de acemi birliğine Tekirdağ Lüleburgaz'da Ulaştırılmaz Vizite Çavuş olarak usta birliğine katıldı.

Kariyer

Artık geleceği için bir yol çizme ve projelerini hayata geçirme zamanı gelmiştir. Bunu en rahat yapabileceği şehrin İstanbul olduğunu düşünerek, buraya yerleşmeye karar verdi. Lojistik sektöründe özel bir şirkette bölge satış saha yöneticisi olarak çalışmaya başladı. Kısa bir sürede kariyer sayfasında büyük başarılarla imza attı. (2005-2008) 2008 yılın da medya sektöründe çalışmak üzere görevinden istifa etti. 2008 yılı sonlarında

ekonomide yaşanan dünya krizi ile medya sektöründeki iş hayatına bir süre ara verdi. Mayıs 2009 şiir ve kalıplaşmış sanatlı sözler manzum hikâyeler yazmaya başladı. 2011 yılında toplumsal olayları konu alan halkın dert ve sıkıntılarını anlatan Sessiz Bekleyiş kitabını, 2012 – 2014- 2017 yılında kalıplaşmış sanatsal sözler kullanarak manzum hikâyelerin olduğu Sustum ve Sessiz Bekleyiş adlı eserlerini okurları ile buluşturdu. 2015 yılında Edebi Hayat adlı senaryoya uyarlanmış Romanını Dolmabahçe Sarayında okuyucuları ile buluşturdu.

Edebî Hayatı

Burak Ballı, 2009'dan itibaren Klasik Türk Edebiyatında bütün şairler tarafından ortak olarak kullanılan kalıplaşmış sanatlı sözler manzum hikâyeler yazdı. Hikâyelerinde toplumsal konuları ele alarak halkın dert ve sıkıntılarını anlattı. 2011 yılında Toplumsal olayları konu alan halkın dert ve sıkıntılarını anlatan Sessiz Bekleyiş kitabını, 2012 – 2014 - 2017 yılında kalıplaşmış sanatsal sözler kullanarak manzum hikâyelerin olduğu Sustum ve Sessiz Bekleyiş adlı eserlerini okurları ile buluşturdu. 2015 yılında Edebi Hayat adlı senaryoya uyarlanmış romanını Dolmabahçe Sarayında okuyucuları ile buluşturdu. Şiirlerinde hayatın tüm gerçek yönlerini kaleme aldı. Dünya Edebiyatı alanında yapmış olduğu yenilikleri ve kendine ait tarzı ile Uluslararası bir üne ulaşmıştır ve dünyada 21. yüzyılın en iyi şairleri arasında gösterilmektedir.

Başarıları

Burak Ballı, kendisine ait kitaplarının dışında Türkiye'de ilkleri gerçekleştirdiği birçok projede yer aldı. Dünyanın birçok ülkesinden katılan Uluslararası Dünya Dans Festivalini Amerika'da kurulan Nyc Kültür Sanat Merkezi Fazıl Stüdyoları ile birlikte İstanbul Sheraton otelde düzenlenen 1.Uluslararası Dünya Dans Festivalini (2011-12) organizasyonunda yer aldı. Mayıs 2011 tarihinde Japonya depremi mağdurları yardım için Japonya ve dünyanın bir çok ülkesinden gelen sanatçılar ile birlikte kitap imza günü ve yardım yemeği gecesi tertipledi. Japonya büyükelçiliği tarafından Japon Türk kardeşliği onur ödülü aldı.

K.K.T.C Harnup Festivalinde Yılın Şairi Ödülü (2012) HASVAK Vakfı Eğitime Katkı Verenler Ödülü (2013) Türkiye Gençlik Konfederasyonu Gençliği Sesi Onur Ödülü (2014) Net Haber Gazetesi Yılın Altın Kalem Ödülü (2014) Adalet Bakanlığı Cezaevi Şiir Terapi Projesi Teşekkür Belgesi (2014), Adana Valiliği İl Emniyet Müdürlüğü ve İzmir İl Emniyet Müdürlüğü 21. Yüzyılın Şairi Şiir Terapisti (2015) ünvanı aldı. Uzun yıllar değişik şehirlerde yaşayan Burak Ballı Türk Kültürünün yayılması ve Dünya barışı sevgi adına gönüllü sanatçılarla birlikte yeni eserler ortaya çıkarmak için çalışmalar yapmaktadır.

Gelecek Zamana Umut Taşıyoruz Şiir Terapi projesi Türkiye'de bir ilk olması açısından Şair Yazar Şiir Terapisti Burak Ballı tarafından hazırlanmış ve birçok il ve kurumda uygulanmıştır. Projeye ilk olarak Adana Kürkçüler Cezaevi'nde başlandı. Projenin geri dönüşümü, bir hatıra ormanı oldu. Kürkçüler Cezaevi'ndeki mahkûmlarla bir hatıra ormanı oluşturuldu . Adana ilinden sonra Gaziantep, Osmaniye, Ankara, Çankırı, Eskişehir, Bursa, İzmir Antalya olmak üzere birçok ilde Şiir Terapi programları yapıldı. Yaklaşık 15 bin mahkum Şiir terapi programlarına katıldı.

İzmir Ankara ve Adana Polis Teşkilatı olmak üzere birçok Üniversite ve Eğitim

kurumunda Şiir Terapi Projesi gerçekleştirildi.

Amacımız; lkemizin güzide insanların birlikte barış, sadakat ve sağduyu ierisindekatkılarının artarak sürdürülmesi hedefini, kamuoyuna tanıtılmektir.

Eserleri

Sessiz Bekleyiş - Şiir Aforizma (2011 - 2014 - 2017)

Sustum - Şiir (2012)

Edeb-i Haya-t - Roman (2015)

Burak Ballı

Burak Ballı Özlü Sözler

“ Ben fırtınanın şiddetinde doğmuş bir insanım... Şiddetim bile gökkuşağına renk verir.

“ Kalbimi cennetine bağışla... Sır gibi kalsın gönlümde. Hiç vedası olmasın. ”

“ Kalbime döndüm Allah'ım kim doğru kim yanlış dedim. Sabret Seyret dedi. ”

“Kaderim senle ruhunu bedenime sar.”

“ Sesini her duyduğumda yağmuru bekler gibiyim... Toprağın beni beklediği gibi seni bekler gibiyim. ”

“ Bedenimden ayrılan ruhumun yazdığı yazıyı düşünmüyorsanız, beni gördüğünüz gibi düşünüyorsunuz demektir. ”

“ Benim bu dünyada en büyük servetim samimi ve ince ruhlu dostlarımdır.”

Yüz yıl sonra bir çocuk doğacak...

“ Baba şairin gözyaşları neden ıslak değildi?” diye bir soru soracak. Baba ise “ Evlat, kurumuş cümlelerin izahı yok” diye cevap verecek.

“ Sessizliğimde şifa ara / bakarsın gönlüne değerim. ”

Ben dünya insanının açtığı elden çok açamadığı gönle yanarım! Sevaplarımızdan gelen günahlarımızı Allah affetmiş Affetmeyen kula yanarım.

Sevgiyle başlayan bir yaşamı savaşa sonlandırmak ne kötü bir alışkanlık.

Gökyüzü denizle savaştı
Bulutlar toprağa karıştı
Uzaktan gelen gizemli toz
Yüreklerde yankılarla ağlaştı.

Her mevsim rüzgâr kendi yönünde eser
Yaşken ağaç ne üzer ne de küser
Sabrın zamana olan selamı
Hepsi birbirinden güzel
Yalnız bu gece yazdıklarım
Sadece beni üzer.

“Aşk için yazdığım en güzel yazılarım aslında yaşayamadıklarımıydı. Ey Aşk, seni yaşayamasam da seni yaşayanları yaşıyorum.”

“ Ruhunu göremediğin bir kadının bedeninden can alamazsın ”

“ Aşk mı? Bana o kelimeden bahsetmeyin! Herkesin dilinde olan aşk, benim gönlümde olamaz. ”

“ Sevenlere sesleniyorum: Severken tescilsiz sevin! Çünkü sevgi itibar görmek ister. ”

“Gecenin karanlığında yol verdim sevgime. Mutluluğuma yıldızlar şahit olsun istedim, istedim.”

Seni "SEVDİĞİMİ" asla söylemeyeceğim. Çünkü sen, "DİLİMDE" olup "GÖNLÜMDE" bekletecek kadar "KIYMETSİZİM" değilsin.

“ Kalbimin kendine ait olmayan renklerini dahi kıskanır oldum. Bu yüzden ele inat yalnızım. Ama öyle biri var ki şu an düşlerimde! ”

“Sevdiğiniz insanın gözlerinde kaybolmak varken mesafelere anlam katmayın. Anı yaşamak bile bir ömre bedeldir. ”

“ Öyle bir rüzgârla AŞK'a gelsen de, ben gönül yelinden sana essem. ”

“ Bilir misin sevgili... Ben seni ellerimden değil, yüreğimden tut diye sevdim.”

‘ Belki kurduğunuz hayaller, bambaşka insanların rüyalarıydı... Belki de biz, başka insanların rüyalarıydık. ’

‘ Gecenin sessizliğine katıl. Kelimelerin notalarla nasıl seviştiğine şahit ol. Bir şarkı olsun dilinde, bir de aşkı anlatan şiir. ’

Omzunda taşıyamayacağın sevgiyi
Yüreğinde asla biriktirme
Ya katil olursun,
Ya da vasıfsız bir şair.

‘ Sevgi ile aranızda mesafe girdi mi ‘AŞK’ kapınıza dayanmış demektir. ’

‘ Düşüncelerinize biraz ‘AŞK’ katmış olsaydınız, dünyanın en büyük sevgisini sevene yaşatırdınız. ’

‘ Hiçbir şey tesadüf değildir. Düşlersin gün gelir seni bulur. Dilersin o düş gelir bir gün senin ‘yâr’ in olur. ’

‘ Sırlar iki kişininindir. Üçüncü kişiye ait olduğunda anlamını yitirir. Sevgi ile aşk böyle bir terimdir. Ayrılık araya girdi mi ikisi de anlamını yitirir. ’

‘ Kızıl bir denizin sonsuz maviliğiydin sen. ’

‘ Duydun mu yâr sabah oldu yalnızlığın çaresini bulmuşlar. Oysaki benim günaydın diyemediğim gecelerim var. ’

Kimileri için gerçek, kimileri için hayaldi.
His bu!
Düştü mü akla zehrediyor.
Düştü mü kalbe keyfediyor.

Hangi yöne baksam seni görüyorum
Elimde kara bir kalem
Mutluluğun resmini beyaz çiziyorum.

Hayat neyin mücadelesi ?
Sevdiklerinle bir olmanın mı
Yoksa...
Sevenin sevdiğini görmezden gelip,
Hayallerin uğruna yok olmanın mı?

“ Hiç tereddüt etme, sevenin yaşı olmaz. Ruhun verdiği tat hiçbir aşkta olmaz. ”

“ Ey Sevgili... Varlığım sana aitken neden yokluğumla yakınıp durursun. ”

“ Gözün yaşı yoktur. İsterse yüz yıllık bir çınar olsun, sahiplenir bağlanırım hemen. ”

Biliyorum şu an neler düşündüğünü
Gece gibi örtüyorsun yalnızlığını
Saklıyorsun yüreğinde gizlenmiş acılarını
Elimi uzatmak istiyorum
Düşmüyor, düşmüyor
Yalnızlığın bedenime.

Dualarımda sen varsın
Gözlerinde ben
Yıldızlar şaha kalkmış
Kalbim nurunla taçlanmış
Sevgilim aklımda bir tek sen
Rüyalarında gördüğün aslında bir ben, bir de sen.

Hayat öyle bir dem ki
Vurdukça kadehlerin sesi geliyor
Rakının dibindeki aşk bana hasretken
Yudumladım nefsim densiz
İsteklerim bensiz
Şarkılar söylene dursun

Lâkin herkes birbirinden habersiz

‘ Poyraz üşüttüğü kadar aşkı yaşar meltem... Kış derler bunun adına yazdan vazgeçerken.’

‘ Rüzgârlar alır getirir bana seni, icazet et sevgilim... Hayaller aslında çöle saplanmış bir gemi.’

‘ Sevdiğiniz insan sizi kaybetmeyi göze aldığı anda, size bırakacağı tek şey cesur yüreğinizdeki kirlenmemiş tertemiz elleridir.’

Mesafeler hep engel, mesafeler arttıkça kaygılar da artıyor. Başarabilir miyiz bilmiyorum? Bildiğim tek gerçek ayaklarımın altı ‘‘CEHENNEM’’ başımın üstü ‘‘CENNET’’ ...

‘ Ayrılıklar çok çabuk geçer demiştim. Yanılmışım! Kavuşmak onun elinde ise ben yüreğimi geceye, geceye esir vermişim.’

‘ Herkes gibi sende teğet geçiyorsun, eğer sevecek cesaretin yoksa vazgeç... Ben yalnızlığı sevgimle kahretmesini bilirim.’

‘ Seni terk etmediğimi düşünürsen aldanırsın. Çünkü aklımın ve kalbimin arasındaki mesafe senin gittiğin mesafeden daha uzaktır.’

‘ Güzel olan kadın yalnızlık acısı çeker. Çirkin olan erkek güzel kadını seçer. Denklik bunun neresinde? Kimisi ‘‘Ah!’’ çeker. Kimisi ‘‘Vah!’’ çeker.’

‘ Gülün dikenini bir insanı zehirlerse bilin ki o insan aşk nöbetindedir. Eğer bir gül kendi dikeninden zehirlenirse, zaten o gül gönülden düşmüş demektir.’

“ Hani Şu fke zaruretinin yanında nefretimiz aşk ile olsaydı... Öyle olsaydı intikam nefrinde gözyaşlarımız ıslak olmazdı. ”

Allah'ım sen çok büyüksün
Dilin hükmüsün
Kul bilmez ama
Sen düşünen aklın hükmüsün.

“ Kalbin secde etmedikten sonra alnını secdeye koymana gerek yok. nce kalpte başlar zler, sonra eller göge kavuşur... Yürekte ağlar sözler. ”

“ Şah damarım kadar bana yakınsın ey sevgili, neden beni sevaplarımla değil de, gnahlarımla yakarsın. ”

Ben duygularımı sığ yaşarım, en derininden. Dibi bazen tek taştan, bazen de bilinmezlikleri çoktur. Ateşten herkes korkar ama güneşten kimse vazgeçmez. Karanlıktan herkes korkar ama siyahtan kimse vazgeçmez.

Gurur bende fakir ise yükselir sözler gönüllerin makamında. Ne nefretim olur, ne de düşen bir yüzüm. Ayaklarım yalın, ellerim nasırlı, vicdanım hr, nefretim ise yanan bir ateşte kl.

“ Gökyüzü, kurban olurum bizi ıslatıp da seni ağlatana! ”

“ Zaman zamanımızdan çok ileride. Şu an geleceği gördüğümüzü düşünürüz. Lakin hislerimizle geleceğimizi yok ettiğimiz farkında değilizdir. ”

“ Gerçek olan senin meşru olan ilminde saklıdır. Dünya bir küre, sen içinde bir zerre, ilimle birleşen aklın yolu ebedi sabahatinde. ”

Yola düşeni zenginlik karşılar
Dara düşeni sabır karşılaşır
Allah'a düşeni Şükür karşılar

"Umudun bittiği yerde güneş batıdan doğar."

"Aklın, Kalbin, Rabbin... İnsan Olmanın Üç Yoludur."

"Güneşin sana verdiği değer her sabah yüzüne gülüşündendir."

" Geriye dönmek imkânsızdır artık. Yıkılmıştır, taşmıştır deniz. Kirlenmiştir ellerin, lekelidir yüreğin. Savrulmamışken küllerin; bir kıvılcım yakmıştır seni. "

Biri cenneti
Diğeri cehennemi işaret etti
Ben ikisinden de geçtim
Yanmayı da bildim
Sönmeyi de bildim.

" Vakti gelmeden ölümü çare sananlar yanılırlar. Çünkü vakitsiz gelen ölüm bedeni aklın ruha hükmetmesidir. "

Gecenin sessizliği
Ayın yalnızlığına değer mi bir bilsen
Günün sözü
Güneşin yakıcı özüne değer mi bir bilsen
Sanki martılar sahipsiz
Yaprak dalındaki gibi değil.

" Dedim ki yalnızlık bana yakışıyor. Dedi ki AŞK sana yakışıyor. Sonra anladım ki, " Yalnızken AŞK bana yakışıyor. Aşıkken yalnızlık bana yakışıyor. "

" Konuşarak anlaşamayan toplumlar birbirleriyle savaşarak yenilirler."

" Yaprak dalında güzel, lâkin dalın derdi fırtına"

ERKEK "TE"

Kadın olmak; aklın hükmün bir erkekte olduğunu ispat etmek değil, tek bir Erkek "TE" var olabilecek özellikleri ortaya çıkarabilmektir. Bu yüzden ki insanlar başkalarının sözlerine ev sahipliği yaptığı sürece hep beklemek zorunda kalırlar.

Eğer bir insanın sizin hayatınızı değiştirecek şansınız olduğuna inanıyorsanız; şansınızı çöktan kaybetmişsiniz demektir. İnsanın en büyük şansı kişiliğindeki maneviyatıdır.

“ Konuşmadan düşünmeyi, öğrenmeden susmayı bileceksin.”

“ Bildiklerim bilmediklerim kadar değerli olsun istemem.”

“ Olmasını istediğiniz bir şey olmuyorsa imkansız düşünmeyin. ”

EN BÜYÜK KUSUR

Bazen insanlar o kadar kusursuz olduklarını düşünürler ki, karşılarındaki insanların hep kusurlarını ararlar. Aslında en büyük kusur, karşılarındaki gibi düşündüğünü sanıp düşünemeyenlerdedir.

Özgürsen...

Kimseye minnet etmeden yollara düşeceksin!

“ Bazı insanlar size menfaati kadar yakındır. ”

Bana her defasında darbe attıklarında döndüm dedim ki Allah'a...Yarın güneş daha parlak olacak... Günler daha aydınlık olacak...

GEL

Gel, fırtınanın şiddeti ne olursa olsun gel...

Sana teslim olmaya hazırım.

Ey gönlü vefalı yâr...

Sevsem diyorum

Sever mi diyorum.

İnsan ruhundan bağımsız yaşar. Bağımsız yaşayan ruh başka bir ruhun esiridir.

Bundan yüz yıl sonra diyecekler ki "Yalnızlığı Çok Severdi, Başboş Gezerdi." Belki, anlamsız gelecek ama biz kalabalıklarda ÖLÜRÜZ.

Bilirim ki gece "Sessiz" dir. Gece "Sükût"tur. Gece "Huzur" dur. O huzurun, o sükûtun, o sonsuz sessizliğin kalpte yeri çaktır.

Güneşe sırtımı döndüğüm an kaybettiğim andır. Güneşin bize sırtını döndüğü an kıyametin koptuğu andır. Şimdi gecem gündüze, gündüzüm renge dönüştü.

Bir yüzüm gece, bir yüzüm gündüz. Bir elim sevgi, bir elim nefret! Tıpkı "DÜNYA" gibi... Her şey avuçlarımın içersinde gizli ve saklı!

" Kelimelerde saklı olan aradığım huzur bir başkaydı, sen bamb-aşk-a olunca. "

" Yüreğime bir inlem kattım. Haykırdım! Haykırdım! Sanırım noktanın üzerine çizgi çekmek benim işimdi. (!) "

" İnsan dört mevsim gibidir. Çiçek gibi sevgisini açar. Sıcak kanlıdır. Yaprak döker. Soğuk kanlıdır. "

Sevgimiz olmadan kâinat yeşerir mi?
Allah olmadan yâri yâre teslim eder mi?

Ben kalbimin sesi ile Ferhat oldum Şirinlere, ben aklımın söylemedikleri ile Mecnun

oldum dillere, dilim yansın... Aklım sende kalsın... Varsın akıllanmasın!

“Yalnızlık mı? Bazen gece kadar aydınlık, gündüz kadar yakındır insan kendisine... Bazen yalnızlık güç verir insanın ruhen bedenine.”

En büyük utanç, çare olmak varken çaresizliğin karşısında yığıtlenmekmiş. En büyük suç, haklıyı haksızı ayırt etmeden güçlünün yanında cesaretlenmekmiş. En acı olanı da tuzluğu şeker zannedip tadına bakmadan yüzünü ekşitmemekmiş.

Farzet ki dün gece öldük! Sevdiklerin dışında bugün kimin umrunda? Güçlüyken herkes yanında! Gücsüzken herkes farkında!

"KAR TANESİ" gözlerimi cennet bahçenden alıkoymayaçak kadar güzel ve kusursuzken! Dışarıda yaşayan tüm canlıları üşütecek kadar da "ZALİMSİN"

İnsan kazandıkları ile çoğalıyor-muş.
Ne kadar da yanlış bir söz!
Oysaki ben
Kaybettiklerimle çoğalıyorum.

“Hayal ettiğiniz bir şey gerçekleşiyorsa kaderinizdir. Gerçekleşmiyorsa kısmetinizdir.”

Birini suçlamak istiyorsanız 3 defa düşünün!
Elinde mi?
Elimde mi?
Elde mi?

“Acının merhemi yoktur. Sabrın selâmeti çoktur.”

Bir insana zayıf ve güçsüz yönlerinizi gösterin. Eğer sizden sonra susuyor ve izliyorsa onu kendi sükûnetine bırakın. Dünya bile boşlukta güzeldir.

Yaşadığımız evren, bütün dünyevi çiçeklerden ibaret değil de, sadece gül bahçesinden

oluşmuş olsaydı; Cennet'in farkındalığını yaratmış, hataların farkındalığını azaltmış olurduk.

İşitmedim "seni seviyorum" diyen dilin söyleyen dili oldum... Bu yüzdendir ki "En zor söz söyleyenin, en kolay söz işitenindir."

Bir kadının kusursuz güzelliği vakti kadardır. Güzelliğinden kalan yüreği ise vakitsiz zamandır.

Ben mevsimlerden baharı yazdım, kıştan bir haber geldi. Her açan çiçeğin ayazıydım, sözler gül olup gülümseyip açiverdi. ʹʹ

ʹʹ Damla damla yüreğime işliyor sevdam... Toprakta bıraktığım tat yeri göğü gürletiyor. Öyle bir hâldeyim ki bugünlerde, yağmur olasım var. Gözyaşlarına akasım var. ʹʹ

ʹʹ Gecenin sessizliği yağmur getirse kimi zaman bir "Merhaba"nın sıcaklığını esirgemez insan insandan... Kanaryadır avucu ısıtan, kanayan yaradır yüreği ısıtan. ʹʹ

ʹʹ Takvimler ayrıldığıımızdan bahsetmesin. Ben sana ait kötü sayfaları yaktım bile...ʹʹ

ʹʹ Beyninde mikrop barındıran gönlünde zehir taşır. ʹʹ

ʹʹ Seviye bizim için sözde adaptır. Sözünde adap olmayanın yolunda iz olmaz. İzi olmayanın da sözüne sükût olmaz. ʹʹ

ʹʹ Hangimiz hangi birimizi tanıyoruz ki? Tanısak da akılda saklı düşünceler. Hangi boyutu yaşıyoruz ki? ʹʹ

ʹʹ ANNE, melek gibidir. Bedeni olmasa da ruhu yeter. ʹʹ

“ Konuş koca yâr sesin duyulsa insanlar işitmez. Aşk yolunda ten varsa ruhun kıymeti bilinmez. ”

“ Dünyanın hamallığını yapmaktansa, güneşi sırtına al. Al ki gölgeni görmek için tevazuya gerek kalmasın. ”

“ Kurşun ruha değmedikten sonra yaranın izi anlaşılmaz. ”

“ Cehalet, bilginin arkasında gizli bir kapıdır. ”

“ İki yüzlü bir sözde nefessiz kalır insan. ”

“ Delikanlılık tespih ile olsaydı, ipi "ALTIN" dan taşı da "İP" ten olurdu. ”

“ Kalpte ölmek sözde ölmeye benzemez. ”

“ Ego, insanların sahip olduğu değerleri özgürleştirmez, aksine tutsaklaştırır. ”

“ İnsanı insana bağlayan unsur, görme demiş mevlam kusur. Kusuru gördüğüne yol ver, yolda bulursun huzur. ”

“ Olmayan sevgiliye yazılan mektup, aynanın karşısında görünmeyen bir yüze benzer. ”

“ Her bedene yüreğimden bir can bıraktım. Kimi adını sevgi koydu. Kimisi de nefret. Sanırım kişiye göre değişiyor her şey. ”

“ Çoklukta gaye nefrette tekliktir. Nefretim sevginin önüne geçmedi. Çoğu da böyle bilir. Bazen de yalnızlık terk edıştır. ”

“ Her Şey kelimelerde gizli değil mi dir? Ayetler gibi açık ve net görünür. Fakat bilinmezlikleri çoktur. Tıpkı benim gibi...”

"KIRK" kp altına birini değişmem... İçlerinden birini alsam "Otuz dokuz" undan vazgeçmem.

“ Bazen kaybettiklerin kazandıklarına eş değerdir. Terazisi bozuk dünyanın evrene hükmetmesi gibidir. ”

“ Vicdanımın muhasebesini yaparken sermayesini unutmuşum. ”

“ Dost bildiğin insan eline tkrrse, elini değil, yüzünü yıkamak zorunda kalırsın. ”

“ Kalp olmasa gönül görünür m? DŐ olmasa gerçekler görünür m? ”

“ Güneş kanıyor, ay kanıyor, dünya bizi tanıyor. İnsanoğlu birbirine muhtaç kalmışken, yüz aynaya baksa ayna yüzden utanıyor.

“ Allah'ın gördüğünü insanlar görseydi, ne müşrik kalırdı, ne müşfik kalırdı.

“ Birkaç soru sordum. İçinde benlik barındıran biz diyemedi! Bizlik barındıran ben diyemedi! Sanırım ben demeden bizi anlatan en güzel yazı aslında yüreğimize can katan Allah'ın adıydı. ”

“ Allah'ın adını zikreden adamdan korkmam! Bilirim ki o benim yoldaşımdır. Bilirim ki o benim sırdaşımdır. ”

“ İbret alınacak bir yüz varsa aynaya baktığında karşılaştığın ikinci yüzündür. ”

“ Hayatta iki şeyden korkarım... Birincisi yalandan, ikincisi dost gibi görünen düşmandan.”

“ Sırtım yüze vurmuş lâkin gölgesi yok.”

“ Kalp açmadığın gözü görür. El bakmadığın yüzü görür. ”

“ Kalpte iman aklıda saklı kalan ibadetten daha iyidir. ”

“ Yüzüm güneşe dönük lâkin sırtımı duvar sana çok.”

“ Bahara olan özlemin kışındayım. ”

“ Cenneti ayaklarımız altına alalım diye üzerine basıp geçmeyelim. ”

“ Bir kadının gözyaşı nefreti yıkar.”

“ Kendi kendime "üşüyorum arkadaşım" dedim. Hafif bir gülümseme ile "yaktığın ateşin külüdür" dedi arkadaşım. ”

“ Dünyada var olmanı sağlayan vasiyetin "Varlığının Sebebi" dir. ”

“ Eğer aramızda hakikatı savunan bir dostluk varsa dünyanın sırrını engelleyen para dostluğa uzanan eli kirletir. ”

“ İnsanlık halkların var oluşudur. İnsansanız ayrı kutuplarda olsanız dahi sizin birliğiniz, yaşamın dirliğidir. ”

“ Birine beddua etmek onun kötülüklerine refakat etmektir. Allah ebedi sevgiyi hakikatına kavuşturur. Sevdikçe sevil... ”

“ Çayın demindeki acı zehir dostluğa bakiyat katar. Lâkin yıllanmış bir şarabın adındaki tat, sevgiye, acıya dair hakikat katar. ”

“ Hep bir adım atmak istersiniz. Lakin; karşınızdaki insanların göreceği tek şey, adımlarınızın izinden ziyade hızıdır. ”

“ Dostluk yüz yüze karşılaşmanın getirdiği bir tebessüm anıdır. ”

“ Sırt sırta bakan namerttir. Yüz yüze bakan cömerttir. ”

“ Size düşman gibi bakan ellere, sır ve yer vermeyin. ”

“ Yokluk insana en çok sol yanından vurur. Varlıkta edindiğin dostluğu yoklukla kaybedersin. Tek tesellimiz sağ olsun. ”

“ Bir ölümdür an rüya gibi... ”

“ Ben ansızın gelen mevsimin sonbaharındayım. Şu an Toroslardayım. Yıldızlarla başbaşayım. ”

“ Seven kadın güçlüdür. ”

“ Her nota bir sır, her ses bir döngü. Umursamazlıklar dünyanın meşguliyetleri... Ve huzur... Sadece huzur. ”

“ Söylediklerinin gerçekliğini göremeyen insanlar, yazdıkları yazılarının içerisinde basiretsiz yalanları muhafaza edip doğruymuş gibi savunurlar. ”

“ Küçük dünyamızda büyük oyunlar kurduk kendimize... Sahi sizinki mi gerçektir? Yoksa bizimki mi gerçektir. ”

“ Yüreğe düşen ateş cehennem ateşinden daha sıcaktır. ”

“ Hırslın esaretine yenik düşme! Kaybedenin hazını yaşayacağına, kazanacağın dostluğun huzurunu yaşa... Kalp tevazu etsin. ”

“ İnsanoğlunun en büyük şifası sabırdır. ”

“ Yüreğinin güzelliğini göremeyen insanlar, benliklerinin kirlendiğini zannederler. ”

“ Alkolün dibi saftır ama, insan içince saflık akıllara zarardır. ”

“ Güneş batarken yarın doğar mı? Ay yakamoza hükmederken, gölge güneşten korkar mı? ”

“ Ben Allah derim. Siz ne dersiniz bilmem? Yargılayan ben değilim... Kendimi bilirim. Haddimde kendini bilir. ”

“ Ben "içimdeki çocuksu ruh"umu seviyorum. Neye hikmettir bilmiyorum! Elime silah verseler oyuncak bu diyorum. ”

“ Ne nazım, ne de hikmetim bilinmez. Hecem kalmamış, sözümünden geçenler aklımdan silinmez. ”

“ Umut verip, beklentilerini karşılayamadığınız insanların, vebalı büyüktür. ”

“ Hayat doğduğun an sana yazılmış kaderi yaşamak kadar uzakken... Hayat seni yaradan rabbine kavuşmak kadar kısadır. ”

“ Ey sevgili... Yalnız değilsin! Her gün olduğu gibi bugün de seni seven bir Allah var. ”

“ Unutma... Bugünün derdi yarının umududur. Savaşanın kazananı olmaz derler ama, kalan dostlarla barış her daim huzurdur. ”

“ Kalp sesi kısık olan insanın, akılı kıt olur. Lâkin, dalı uzun olan bir ağacın gövdesi de derin olur. ”

“ Görünüşüme aldanıp beni zati yazılarımla aynı kefeye koyarsanız... Sözden değil, benden olursunuz. ”

Söz yine bu gece bildiğinin esiri (SIR)

“ Bazen sessizce beklemek kadere refakat etmektir. ”

“ İnsanlar seçimlerini yaparken yanlış da olsa tecrübelerle tanışırlar. ”

“ Aklın dili değil, kalbin dili olduk. Bu yüzdendir ki farkındalığın farkındayız. ”

“ Hakka niyet insanız. Kimse farklı olduğumuzu düşünmesin. Çünkü beden toprak olduğunda "RUH" emsalin bekçisi olacaktır. ”

“ Benim karakterim ve hedeflerim arasında fark yoktur. Hedeflerimi karakterim belirler. Karakterli insanlarda hedeflerimi bilirler. ”

“ Dağ gibi yüreği olan insanların kaya gibi sevdaları vardır.”

“ Benim mesafem kulakları sağır edecek kadar uzaklardan derin ve sessiz gelir. ”

“ Benim sana olan sevdam, yeri göğü gürletecek kadar ıslak, ayakları yalın bırakacak kadar çıplaktı.

“ Yıldızların hilale kavuştuğu gece dolunay doğmak üzeredir

“ Söylenecek her söze cevabı olduğu halde susuyorsa bir insan sessizliğin sükûnetinde denizler fethedilmiştir

“ Yüreğimin sesi Sessiz Bekleyiş'im oldu. ”

“ Kimse üzülmesin diye karşılıklı sustuk biz. ”

Sabır Allah'tan

Şükür insandan

ÇOK ŞÜKÜR.

“ Zamanın içerisinde sonsuz bir yolculuk! Noktanın bile dile geldiği sahipsizliğin sahip olduğu yerdeyim... ”

Gökyüzü ne kadar ıslaksa yeryüzü de o kadar kuruydu. Güneş ne kadar sıcaksa ay o kadar soğuktu. Eksikti bazı şeyler. Tamamlanmamıştı. Oysa ki hepsi birbiri için yaratılmıştı.

Her insan katil doğmaz. Neden mi? Bir melektir dünyaya gelişine şahitlik eden, ve bize tanıklık eden.

Birkaç kelime ile hayatı özetlemek isterdim, lâkin cümlelerin bittiği yerde virgül bağımsız

kalıyor.

Verilen söz merhametsiz ise; yapılan iyilik kıymetsiz olur.

Allah'ım tüm dünya insanına sevgi zenginliği ver yarabbim.

Kendi acılarını manipüle etmiş insanların içten içe çevirdikleri fııldaklıklarla başka insanları etkilemesi kadar acı bir durum yoktur. Acizlik bu noktada başlar.

Konuşacak çok şey var... Her şeyin bir zamanı var.

Rabbim; helal kazançla rızkımı tayin et. Bir fazlasını verersen; senin rızanla, ihtiyacı olanlarla karşılışp paylaşmayı nasip et.

Bir çay içelim senle karşılıklı... İçtikce demlenip keyiflenen hayallerimiz olsun.

Bazı cin fikirli insanlar hayatta başarılı olan insanları sürekli eleştirip yargılayıp dururlar. Bu insanların sermayesi üretendendir. O insanlara sesleniyorum: Dilinizin altındaki bağı çözüp kendi yanlışlarınızı çözmüş olsaydınız, başkalarının doğrularını sorgulamazdınız.

Kötülük, kin, nefret, bütün hastalıkların habercisidir. Doğayı sevin, yaşayan tüm canlıları sevin, birbirinizi dostca gönülden kalpten sevin. Sevgiyi rehber edinin. Çünkü, sınırları çizilmemiş bir dünyanın emanet bekçileriyiz.

Bir insanın eğer işleri yolunda gitmiyorsa küçük beyninin üzerine oturup biraz düşünmeli diyorum.

Zamanın içerisinde sonsuz bir yolculuk... Noktanın bile dile geldiği sahipsizliğin sahip olduğu yerdeyim.

Ey Sevgili... Varlığım sana aitken neden yokluğumla yakınıp durursun?

Yeri göğü alemleri yaratan Allah "iyiyi kötülerle, kötüyü iyilerle, ateşi su, suyu ateş ile cenneti cehennemle" karşılaştırmıştır.

Gidenin arkasından hiç üzülme der mevlam... Senin kaderin olmayan, kederinde olamaz.

Bana her defasında darbe attıklarında döndüm dedim ki Allah'a ... Yarın güneş daha parlak olacak! Günler daha aydınlık olacak!

Sahtekarın cilası parlak olur.

Gözümde düşen bir gözyaşı damlası ile denizleri boğarım bilirsin...

Kıyıya ne zaman vuracağımızı bilmediğimiz halde mutlu değilsek kin ve nefreti bir kenara bırak! Bırakmadın mı? Hayat sana değil, bana güzel...

Ahhh be gece! Ne yalnızları seversin ne de gündüzleri... Sığamadın gittin sükûta.

Duru ve yalın... Gece kadar huzur verici bir ses, güneş kadar aydınlık sözler, bu geceye ışık saçıyor.. Hiçbir duvarın gölgesi beni ışığından mahrum edemez...

Birkaç kelime ile hayatı özetlemek isterdim, lâkin cümlenin bittiği yerde virgül bağımsız kalıyor.

Erkek adam ağlamaz derler. Ağlamaz olur mu? Düşen her damlanın içerisinde bir günah, bir de sevap vardır. Ateş bile söndüremez onu...

Şu sıralar elimde bir sigara, içtikçe küllenip keyifleniyor düşlerim. Küçük bir masa, çocukluğumdan kalan bir sayfa, elimde kara bir kalem...

Önce Melekler, sonra Peygamberler... İnsanoğlu yaşamını kolaylaştıracak en büyük sebepler.Ömrümüzdeki son dem, çıplak bedenimizi teslim ettiğimizde karşılaşacağımız gerçekler.

Kalemim çırıl çıplak Yazsa, tükenmeyecek Tükenmeyecek anılarım var benim Sessizlik ne büyük lütuftur Bağışla beni Tanrım Geceye sığmayacak haykırışlarım var benim...

Dili dini ırkı fark etmeden Allah'ı kalbinde taşıyan herkesin ilim kapıları kalpten sonsuza dek gökyüzüne açılır. Bu kapı insanı insana kırdırtmaz, aksine birleştirir, dürüst ve erdemli bir insan olmasını sağlar. Bu dünyadaki en asli görevimiz hangi dini yaşarsak yaşayalım, alemi cihana hükmeden ve ne yaparsak yapalım bizi yüce kudreti ile affedip bağışlayan, yere göğe evrene sığmayan o büyük Allah'ı bir avuç içerisine sığacak kalbimizde taşıyabilmektir. Bu yüzdendir ki o huzurun, o sükûnetin, o sonsuz sessizliğin kalpte yeri çoktur.

KAF dağına sığmayan sevgilerim var benim... Nasıl da seni gözlerime emanet edebilirm... Kendi hayallerime sahip değilken... Nasıl da seni düşlerime emanet edebilirm... Hırs dediğin nedir ki sevdiğim... Senin sevginin önüne geçebilir mi? Sen sevginin adını Mecnun koymuşsun... Ben ise garip bir yolcu... Sevgi bir imtihan aslında sevdiğim...

Fakir bir heceyi küçümsemeyin... Onlar birleştiğinde zengin bir aile olurlar...

Meyhaneler aşklarını yitirmiş sevdalarla dolu... Biliyorum uzun zaman oldu. Ne seni ne de beni, kendimi, seni, dinlemeyeli İstanbul...

Ey sevgili sabretmeyeceğin limana uğrama...

En güzeli ne biliyor musun? Hayalini hayalimde bulman...

Ey gönlüm... ait olmak istediğin yerdeysen bilki hayalin gerçeğini yaşıyorsun demektir.

Bâzen bir ömrü bir kaç saniyeye taşırsın, gözlerinin önünden şerit gibi geçer, ihtilal olmamış günler...

Gece ile yarı ışık, kendi ile barışık olan insanlar her daim mutlu olurlar.

Dağlardan tek tek gemiler yaptım sevdiğim... Gökyüzüne açılmak için hayaller kurmaya gerek yok.

Nazarı en çok biz hak ettik sevdiğim... Hem dildeyiz, hem gözde.

Hiç başaramadım gizli özne olmayı... Belki de bu yüzden kaybediyorum.

Kalbi ağır olan adamın sözü sağlam olur... Gönlü tok olan adamında yüzü berrak olur... Kadınlığına doyum olmayan insanın da adı Ana olur.

İnsanları yargılamayın, eleştirmeyin... İnsanların kötü huylarını görüp mideniz bulanacağına, iyi taraflarını düşünüp tebessümünüz çoğalsın.

Kader... Kader Kimi çeker Kimi de alır gider.

Çok insanın yolundan geçtim ama asla geriye dönmedim.

Zor olduğu mu söylerler... Haklılar. Evet biraz zorum... Kolay da hiç olmadım. Biliyorum ki özgürüm, ne satılmış bir bedenim, ne de kiralanmış bir ruhum var.

Senin kalbinde taşıdığın ışığın benim gölgemdir.

Allah'ın istemediği bir Şeyi kul geręekleŐtirmek için ısrar ederse, sağlıksız sonuçlar doğar.

" Kedi ulaŐamadıđı ciğere mundar " dermiŐ. UlaŐtıđı ciğeri de mundar edermiş...

Şeffaf olursan zihin rahat yüreğin berrak olur.

Sayfaları karaladıkları gibi bizi de kirletmediler mi? Olsun... Rabbimin huzurunda temizlenmekte bir AŞk'tır

" Seviyorum seni (.)" Dedim / çünkü noktadan önce biten tek cümle sen'din.

KADER'e kadere inanırım da, insanların ayağa kalkmayıp kendilerine yaşattığı KEDER'e asla inanmam...

Kalbi değişenin yeri değişir.

Senin kalbinde taşıdığın ışığın benim gölgemdir.

Rabbim; helal kazançla rızkımı tayin et. Bir fazlasını verirsen; senin rızanla, ihtiyacı olanlarla karşılaşıp paylaşmayı nasip et.

Beni yargılayanlar, hakkımda duyduklarınız ve inandıklarınız sizi makam sahibi yapmaz. Adalet insanın kalbindedir. Adaletime ve asaletime inanın " Yardım ettiklerim asaletime, yardım edenler adaletime inansınlar."

Virgöl bağımsızlığımı, nokta karakterimi ortaya koyar...

'Hiç rol yapmaya gerek yok... Sevabımız kadar günahımızda çok.'

Dil bildiğini unuttur hani; ben en lâl zamanlarımla sevdim sizi...Tükenmez sandığım kalemlerin yazamadığı ilk mısramdınız. Şimdi sizi ne kadar sevsem diyorum, tek söz etmeden bir romanı anlatır gibi seviyorum sizi ...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Burak Ballı Sözleri

“ Ben fırtınanın şiddetinde doğmuş bir insanım... Şiddetim bile gökkuşağına renk verir. ”

“ Kalbimi cennetine bağışla... Sır gibi kalsın gönlümde. Hiç vedası olmasın. ”

“ Kalbime döndüm Allah'ım kim doğru kim yanlış dedim. Sabret Seyret dedi. ”

“Kaderim senle ruhunu bedenime sar.”

“ Sesini her duyduğumda yağmuru bekler gibiyim... Toprağın beni beklediği gibi seni bekler gibiyim. ”

“ Bedenimden ayrılan ruhumun yazdığı yazıyı düşünmüyorsanız, beni gördüğünüz gibi düşünüyorsunuz demektir. ”

“ Benim bu dünyada en büyük servetim samimi ve ince ruhlı dostlarımdır.”

Yüz yıl sonra bir çocuk doğacak...

“ Baba şairin gözyaşları neden ıslak değildi? ” diye bir soru soracak. Baba ise “ Evlat, kurumuş cümlelerin izahı yok” diye cevap verecek.

Sessizliğimde şifa ara / bakarsın gönlüne değerim.

Ben dünya insanının açtığı elden çok açamadığı gönle yanarım! Sevaplarımızdan gelen günahlarımızı Allah affetmiş Affetmeyen kula yanarım.

Gökyüzü denizle savaştı
Bulutlar toprağa karıştı
Uzaktan gelen gizemli toz
Yüreklerde yankılarla ağlaştı.

Her mevsim rüzgâr kendi yönünde eser
Yaşken ağaç ne üzer ne de küser
Sabrın zamana olan selamı
Hepsi birbirinden güzel
Yalnız bu gece yazdıklarım
Sadece beni üzer.

“Aşk için yazdığım en güzel yazılarım aslında yaşayamadıklarımıydı. Ey Aşk, seni yaşayamasam da seni yaşayanları yaşıyorum.”

“ Ruhunu göremediğin bir kadının bedeninden can alamazsın ”

“ Aşk mı? Bana o kelimedenden bahsetmeyin! Herkesin dilinde olan aşk, benim gönlümde olamaz. ”

“ Sevenlere sesleniyorum: Severken tescilsiz sevin! Çünkü sevgi itibar görmek ister. ”

“Gecenin karanlığında yol verdim sevgime. Mutluluğuma yıldızlar şahit olsun istedim, istedim.”

Seni "SEVDİĞİMİ" asla söylemeyeceğim. Çünkü sen, "DİLİMDE" olup "GÖNLÜMDE" bekletecek kadar "KIYMETSİZİM" değilsin.

“ Kalbimin kendine ait olmayan renklerini dahi kıskanır oldum. Bu yüzden ele inat yalnızım. Ama öyle biri var ki şu an düşlerimde! ”

“Sevdiğiniz insanın gözlerinde kaybolmak varken mesafelere anlam katmayın. Anı yaşamak bile bir ömre bedeldir. ”

“ Öyle bir rüzgârla AŞK'a gelsen de, ben gönül yelinden sana essem. ”

“ Bilir misin sevgili... Ben seni ellerimden değil, yüreğimden tut diye sevdim.”

“ Belki kurduğunuz hayaller, bambaşka insanların rüyalarıydı... Belki de biz, başka insanların rüyalarıydık. ”

“ Gecenin sessizliğine katıl. Kelimelerin notalarla nasıl seviştiğine şahit ol. Bir şarkı olsun dilinde, bir de aşkı anlatan şiir.”

Omzunda taşıyamayacağın sevgiyi
Yüreğinde asla biriktirme
Ya katil olursun,
Ya da vasıfsız bir şair.

“ Sevgi ile aranızda mesafe girdi mi ‘‘AŞK’’ kapınıza dayanmış demektir.”

“ Düşüncelerinize biraz ‘‘AŞK’’ katmış olsaydınız, dünyanın en büyük sevgisini sevene

yaşatırdınız.’

‘ Hiçbir şey tesadüf değildir. Düşlersin gün gelir seni bulur. Dilersen o düş gelir bir gün senin ‘yâr’ in olur.’

‘ Sırlar iki kişininindir. Üçüncü kişiye ait olduğunda anlamını yitirir. Sevgi ile aşk böyle bir terimdir. Ayrılık araya girdi mi ikisi de anlamını yitirir.’

‘ Kızıl bir denizin sonsuz maviliğiydın sen. ’

‘ Duydun mu yâr sabah oldu yalnızlığın çaresini bulmuşlar. Oysaki benim günaydın diyemediğim gecelerim var. ’

Kimileri için gerçek, kimileri için hayaldi.
His bu!
Düştü mü akla zehrediyor.
Düştü mü kalbe keyfediyor.

Hangi yöne baksam seni görüyorum
Elimde kara bir kalem
Mutluluğun resmini beyaz çiziyorum.

Hayat neyin mücadelesi?
Sevdiklerinle bir olmanın mı
Yoksa...
Sevenin sevdiğini görmezden gelip,
Hayallerin uğruna yok olmanın mı?

‘ Hiç tereddüt etme, sevenin yaşı olmaz. Ruhun verdiği tat hiçbir aşkta olmaz. ’

‘ Ey Sevgili... Varlığım sana aitken neden yokluğumla yakınıp durursun. ’

‘ Gözün yaşı yoktur. İsterse yüz yıllık bir çınar olsun, sahiplenir bağlanırım hemen. ’

Biliyorum şu an neler düşündüğünü
Gece gibi örtüyorsun yalnızlığını
Saklıyorsun yüreğinde gizlenmiş acılarını
Elimi uzatmak istiyorum
Düşmüyor, düşmüyor

Yalnızlığın bedenime.

Dualarımda sen varsın
Gözlerinde ben
Yıldızlar şaha kalkmış
Kalbim nurunla taçlanmış
Sevgilim aklımda bir tek sen
Rüyalarında gördüğün aslında bir ben, bir de sen.

Hayat öyle bir dem ki
Vurdukça kadehlerin sesi geliyor
Rakının dibindeki aşk bana hasretken
Yudumladım nefsim densiz
İsteklerim bensiz
Şarkılar söylene dursun
Lâkin herkes birbirinden habersiz

‘ Poyraz üşüttüğü kadar aşkı yaşar meltem... Kış derler bunun adına yazdan vazgeçerken.’

‘ Rüzgârlar alır getirir bana seni, icazet et sevgilim... Hayaller aslında çöle saplanmış bir gemi.’

‘ Sevdiğiniz insan sizi kaybetmeyi göze aldığı anda, size bırakacağı tek şey cesur yüreğinizdeki kirlenmemiş tertemiz elleridir.’

Mesafeler hep engel, mesafeler arttıkça kaygılar da artıyor. Başarabilir miyiz bilmiyorum? Bildiğim tek gerçek ayaklarımın altı ‘CEHENNEM’ başımın üstü ‘CENNET’
...

‘ Ayrılıklar çok çabuk geçer demiştim. Yanılmışım! Kavuşmak onun elinde ise ben yüreğimi geceye, geceye esir vermişim.’

‘ Herkes gibi sende teğet geçiyorsun, eğer sevecek cesaretin yoksa vazgeç... Ben yalnızlığı sevgimle kahretmesini bilirim.’

‘ Seni terk etmediğimi düşünürsen aldanırsın. Çünkü aklımın ve kalbimin arasındaki mesafe senin gittiğin mesafeden daha uzaktır.’

‘ Güzel olan kadın yalnızlık acısı çeker. Çirkin olan erkek güzel kadını seçer. Denklik bunun neresinde? Kimisi ‘ Ah! ’ çeker. Kimisi ‘Vah! ’ çeker.’

“ Gülün dikenini bir insanı zehirlerse bilin ki o insan aşk nöbetindedir. Eğer bir gül kendi dikeninden zehirlenirse, zaten o gül gönülden düşmüş demektir. ”

“ Hani şu öfke zaruretinin yanında nefretimiz aşk ile olsaydı... Öyle olsaydı intikam nefrinde gözyaşlarımız ıslak olmazdı. ”

Allah'ım sen çok büyüksün
Dilin hükmüsün
Kul bilmez ama
Sen düşünen aklın hükmüsün.

“ Kalbin secde etmedikten sonra alnını secdeye koymana gerek yok. Önce kalpte başlar özler, sonra eller göğe kavuşur... Yürekten ağlar sözler. ”

“ Şah damarım kadar bana yakınsın ey sevgili, neden beni sevaplarımla değil de, günahlarımla yakarsın. ”

Ben duygularımı sığ yaşarım, en derininden. Dibi bazen tek taştan, bazen de bilinmezlikleri çoktur. Ateşten herkes korkar ama güneşten kimse vazgeçmez. Karanlıktan herkes korkar ama siyahtan kimse vazgeçmez.

Gurur bende fakir ise yükselir sözler gönüllerin makamında. Ne nefretim olur, ne de düşen bir yüzüm. Ayaklarım yalın, ellerim nasırlı, vicdanım hür, nefretim ise yanan bir ateşte kül.

“ Gökyüzü, kurban olurum bizi ıslatıp da seni ağlatana! ”

“ Zaman zamanımızdan çok ileride. Şu an geleceği gördüğümüzü düşünürüz. Lakin hislerimizle geleceğimizi yok ettiğimizin farkında değilizdir. ”

“ Gerçek olan senin meşru olan ilminde saklıdır. Dünya bir küre, sen içinde bir zerre, ilimle birleşen aklın yolu ebedi sabahatinde. ”

Yola düşeni zenginlik karşılar
Dara düşeni sabır karşılar
Allah'a düşeni şükür karşılar

“Umudun bittiği yerde güneş batıdan doğar.”

“Aklın, Kalbin, Rabbin... İnsan Olmanın Üç Yoludur.”

“Güneşin sana verdiği değer her sabah yüzüne gülüşündendir.”

“ Geriye dönmek imkânsızdır artık. Yıkılmıştır, taşmıştır deniz. Kirlenmiştir ellerin, lekelidir yüreğin. Savrulmamışken küllerin; bir kıvılcım yakmıştır seni. ”

Biri cenneti
Diğeri cehennemi işaret etti
Ben ikisinden de geçtim
Yanmayı da bildim
Sönmeyi de bildim.

“ Vakti gelmeden ölümü çare sananlar yanılırlar. Çünkü vakitsiz gelen ölüm bedeni aklın ruha hükmetmesidir. ”

Gecenin sessizliği
Ayın yalnızlığına değer mi bir bilsen
Günün sözü
Güneşin yakıcı özüne değer mi bir bilsen
Sanki martılar sahipsiz
Yaprak dalındaki gibi değil.

“ Dedim ki yalnızlık bana yakışıyor. Dedi ki AŞK sana yakışıyor. Sonra anladım ki, " Yalnızken AŞK bana yakışıyor. Aşıkken yalnızlık bana yakışıyor. ”

“ Konuşarak anlaşamayan toplumlar birbirleriyle savaşarak yenilirler.”

" Yaprak dalında güzel, lâkin dalın derdi fırtına"

ERKEK "TE"

Kadın olmak; aklın hükmün bir erkekte olduğunu ispat etmek değil, tek bir Erkek "TE" var olabilecek özellikleri ortaya çıkarabilmektir. Bu yüzdendir ki insanlar başkalarının sözlerine ev sahipliği yaptığı sürece hep beklemek zorunda kalırlar.

Eğer bir insanın sizin hayatınızı değiştirecek şansınız olduğuna inanıyorsanız; şansınızı çoktan kaybetmişsiniz demektir. İnsanın en büyük şansı kişiliğindeki maneviyatıdır.

“ Konuşmadan düşünmeyi, öğrenmeden susmayı bileceksin.”

‘‘ Bildiklerim bilmediklerim kadar değerli olsun istemem. ’’

‘‘ Olmasını istediğiniz bir şey olmuyorsa imkansız düşünmeyin. ’’

EN BÜYÜK KUSUR

Bazen insanlar o kadar kusursuz olduklarını düşünürler ki, karşılarındaki insanların hep kusurlarını ararlar. Aslında en büyük kusur, karşıdaki gibi düşündüğünü sanıp düşünemeyenlerdedir.

Özgürsen...

Kimseye minnet etmeden yollara düşeceksin!

‘‘ Bazı insanlar size menfaati kadar yakındır. ’’

Bana her defasında darbe attıklarında döndüm dedim ki Allah'a...Yarın güneş daha parlak olacak... Günler daha aydınlık olacak...

GEL

Gel, fırtınanın şiddeti ne olursa olsun gel...
Sana teslim olmaya hazırım.

Ey gönlü vefalı yâr...

Sevsem diyorum
Sever mi diyorum.

Bundan yüz yıl sonra diyecekler ki ‘‘Yalnızlığı Çok Severdi, Başboş Gezerdi.’’ Belki, anlamsız gelecek ama biz kalabalıklarda ÖLÜRÜZ.

Bilirim ki gece ‘‘Sessiz’’ dir. Gece ‘‘ Sükût’’tur. Gece ‘‘Huzur’’ dur. O huzurun, o sükûtun, o sonsuz sessizliğin kalpte yeri çoktur.

Güneşe sırtımı döndüğüm an kaybettiğim andır. Güneşin bize sırtını döndüğü an kıyametin koptuğu andır. Şimdi gecem gündüze, gündüzüm renge dönüştü.

Bir yüzüm gece, bir yüzüm gündüz. Bir elim sevgi, bir elim nefret! Tıpkı "DÜNYA" gibi... Her şey avuçlarımın içerisinde gizli ve saklı!

‘‘ Kelimelerde saklı olan aradığım huzur bir başkaydı, sen bamb-aşk-a olunca. ’’

‘‘ Yüreğime bir ünlem kattım. Haykırdım! Haykırdım! Sanırım noktanın üzerine çizgi çekmek benim işimdi. (!) ’’

“ İnsan dört mevsim gibidir. Çiçek gibi sevgisini açar. Sıcak kanlıdır. Yaprak döker. Soğuk kanlıdır. ”

Sevgimiz olmadan kâinat yeşerir mi?
Allah olmadan yâri yâre teslim eder mi?

Ben kalbimin sesi ile Ferhat oldum Şirinlere, ben aklımın söylemedikleri ile Mecnun oldum dillere, dilim yansın... Aklım sende kalsın... Varsın akıllanmasın!

“ Yalnızlık mı? Bazen gece kadar aydınlık, gündüz kadar yakındır insan kendisine... Bazen yalnızlık güç verir insanın ruhen bedenine. ”

En büyük utanç, çare olmak varken çaresizliğin karşısında yiğitlenmekmiş.

En büyük suç, haklıyı haksızı ayırt etmeden güçlünün yanında cesaretlenmekmiş.

En acı olanı da tuzluğu şeker zannedip tadına bakmadan yüzünü ekşitmemekmiş.

Farzet ki dün gece öldük! Sevdiklerin dışında bugün kimin umurunda? Güçlüyken herkes yanında! Güçsüzken herkes farkında!

"KAR TANESİ" gözlerimi cennet bahçenden alıkoymayaçak kadar güzel ve kusursuzken!
Dışarıda yaşayan tüm canlıları üşütecek kadar da "ZALİMSİN"

İnsan kazandıkları ile çoğalıyor-muş.
Ne kadar da yanlış bir söz!
Oysaki ben
Kaybettiklerimle çoğalıyorum.

“Hayal ettiğiniz bir şey gerçekleşiyorsa kaderinizdir. Gerçekleşmiyorsa kısmetinizdir. ”

Birini suçlamak istiyorsanız 3 defa düşünün!
Elinde mi?
Elimde mi?
Elde mi?

“ Acının merhemi yoktur. Sabrın selâmeti çoktur. ”

Bir insana zayıf ve güçsüz yönlerinizi gösterin. Eğer sizden sonra susuyor ve izliyorsa onu kendi sükûnetine bırakın. Dünya bile boşlukta güzeldir.

Yaşadığımız evren, bütün dünyevi çiçeklerden ibaret değil de, sadece gül bahçesinden oluşmuş olsaydı; Cennet'in farkındalığını yaratmış, hataların farkındalığını azaltmış olurduk.

İşitmedim "seni seviyorum" diyen dilin söyleyen dili oldum... Bu yüzdendir ki "En zor söz söyleyenin, en kolay söz işitenindir."

Bir kadının kusursuz güzelliği vakti kadardır. Güzelliğinden kalan yüreği ise vakitsiz zamandır.

Ben mevsimlerden baharı yazdım, kıştan bir haber geldi. Her açan çiçeğin ayazıydım, sözler gül olup gülümseyip açiverdi. ʹ

ʹ Damla damla yüreğime işliyor sevdam... Toprakta bıraktığım tat yeri göğü gürletiyor. Öyle bir hâldeyim ki bugünlerde, yağmur olasım var. Gözyaşlarına akasım var. ʹ

ʹ Gecenin sessizliği yağmur getirse kimi zaman bir "Merhaba"nın sıcaklığını esirgemez insan insandan... Kanaryadır avucu ısıtan, kanayan yaradır yüreği ısıtan. ʹ

ʹ Takvimler ayrıldığıımızdan bahsetmesin. Ben sana ait kötü sayfaları yaktım bile...ʹ

ʹ Beyninde mikrop barındıran gönlünde zehir taşır. ʹ

ʹ Seviye bizim için sözde adaptır. Sözünde adap olmayanın yolunda iz olmaz. İzi olmayanın da sözüne sükût olmaz. ʹ

ʹ Hangimiz hangi birimizi tanıyoruz ki? Tanısak da akılda saklı düşünceler. Hangi boyutu yaşıyoruz ki? ʹ

ʹ ANNE, melek gibidir. Bedeni olmasa da ruhu yeter. ʹ

ʹ Konuş koca yâr sesin duyulsa insanlar işitmez. Aşk yolunda ten varsa ruhun kıymeti bilinmez. ʹ

ʹ Dünyanın hamallığını yapmaktansa, güneşi sırtına al. Al ki gölgeni görmek için tevezuya gerek kalmasin. ʹ

- “ Kurşun ruha değmedikten sonra yaranın izi anlaşılmaz. ”
- “ Cehalet, bilginin arkasında gizli bir kapıdır. ”
- “ İki yüzlü bir sözde nefessiz kalır insan.”
- “ Delikanlılık tespih ile olsaydı, ipi "ALTIN" dan taşı da "İP" ten olurdu.”
- “ Kalpte ölmek sözde ölmeye benzemez. ”
- “ Ego, insanların sahip olduğu değerleri özgürleştirmez, aksine tutsaklaştırır.
- “ İnsanı insana bağlayan unsur, görme demiş mevlam kusur. Kusuru gördüğüne yol ver, yolda bulursun huzur. ”
- “ Olmayan sevgiliye yazılan mektup, aynanın karşısında görünmeyen bir yüze benzer. ”
- “ Her bedene yüreğimden bir can bıraktım. Kimi adını sevgi koydu. Kimisi de nefret. Sanırım kişiye göre değişiyor her şey. ”
- “ Çoklukta gaye nefrette tekliktir. Nefretim sevginin önüne geçmedi. Çoğu da böyle bilir. Bazen de yalnızlık terk edıştır. ”
- “ Her şey kelimelerde gizli değil midir? Ayetler gibi açık ve net görünür. Fakat bilinmezlikleri çoktur. Tıpkı benim gibi...”
- "KIRK" küp altına birini değişmem... İçlerinden birini alsam "Otuz dokuz" undan vazgeçmem.
- “ Bazen kaybettiklerin kazandıklarına eş değerdir. Terazisi bozuk dünyanın evrene hükmetmesi gibidir. ”
- “ Vicdanımın muhasebesini yaparken sermayesini unutmuşum. ”
- “ Dost bildiğin insan eline tükürürse, elini değil, yüzünü yıkamak zorunda kalırsın. ”

“ Kalp olmasa gönül görünür mü? Düş olmasa gerçekler görünür mü? ”

“ Güneş kanıyor, ay kanıyor, dünya bizi tanıyor. İnsanoğlu birbirine muhtaç kalmışken, yüz aynaya baksa ayna yüzden utanıyor.

“ Allah'ın gördüğünü insanlar görseydi, ne müşrik kalırdı, ne müşfik kalırdı.

“ Birkaç soru sordum. İçinde benlik barındıran biz diyemedi! Bizlik barındıran ben diyemedi! Sanırım ben demeden bizi anlatan en güzel yazı aslında yüreğimize can katan Allah'ın adıydı. ”

“ Allah'ın adını zikreden adamdan korkmam! Bilirim ki o benim yoldaşımdır. Bilirim ki o benim sırdaşımdır. ”

“ İbret alınacak bir yüz varsa aynaya baktığında karşılaştığın ikinci yüzündür. ”

“ Hayatta iki şeyden korkarım... Birincisi yalandan, ikincisi dost gibi görünen düşmandan.”

“ Sırtım yüze vurmuş lâkin gölgesi yok.”

“ Kalp açamadığın gözü görür. El bakamadığın yüzü görür. ”

“ Kalpte iman aklıda saklı kalan ibadetten daha iyidir. ”

“ Yüzüm güneşe dönük lâkin sırtımı duvar sana çok.”

“ Bahara olan özlemin kışındayım. ”

“ Cenneti ayaklarımız altına alalım diye üzerine basıp geçmeyelim. ”

“ Bir kadının gözyaşı nefreti yıkar.”

“ Kendi kendime "üşüyorum arkadaşım" dedim. Hafif bir gülümseme ile "yaktığın ateşin külüdür" dedi arkadaşım. ”

“ Dünyada var olmanı sağlayan vasiyetin "Varlığının Sebebi" dir. ”

“ Eğer aramızda hakikatı savunan bir dostluk varsa dünyanın sırrını engelleyen para dostluğa uzanan eli kirletir. ”

“ İnsanlık halkların var oluşudur. İnsansanız ayrı kutuplarda olsanız dahi sizin birliğiniz, yaşamın dirliğidir. ”

“ Birine beddua etmek onun kötülüklerine refakat etmektir. Allah ebedi sevgiyi hakikatına kavuşturur. Sevdikçe sevil... ”

“ Çayın deminde ki acı zehir dostluğa bakiyat katar. Lâkin yıllanmış bir şarabın adındaki tat, sevgiye, acıya dair hakikat katar. ”

“ Hep bir adım atmak istersiniz. Lakin; karşınızdaki insanların göreceği tek şey, adımlarınızın izinden ziyade hızıdır. ”

“ Dostluk yüz yüze karşılaşmanın getirdiği bir tebessüm anıdır. ”

“ Sırt sırta bakan namerttir. Yüz yüze bakan cömerttir. ”

“ Size düşman gibi bakan ellere, sır ve yer vermeyin. ”

“ Yokluk insana en çok sol yanından vurur. Varlıkta edindiğin dostluğu yoklukla kaybedersin. Tek tesellimiz sağ olsun. ”

“ Ben anşızın gelen mevsimin sonbaharındayım. Şu an Toroslar'dayım. Yıldızlarla baş başayım. ”

“ Seven kadın güçlüdür. ”

Her nota bir sır, her ses bir döngü. Umursamazlıklar dünyanın meşguliyetleri... Ve huzur... Sadece huzur.

Söylediklerinin gerçekliğini göremeyen insanlar, yazdıkları yazılarının içerisinde basiretsiz yalanları muhafaza edip doğruymuş gibi savunurlar.

“ Küçük dünyamızda büyük oyunlar kurduk kendimize... Sahi sizinki mi gerçektir? ”

Yoksa bizimki mi gerçektir. ʹ

ʹYüreğe düşen ateş cehennem ateşinden daha sıcaktı.

ʹ Hırsın esaretine yenik düşme! Kaybedenin hazını yaşayacağına, kazanacağın dostluğun huzurunu yaşa... Kalp tevazu etsin. ʹ

ʹ İnsanoğlunun en büyük şifası sabırdır. ʹ

ʹ Yüreğinin güzelliğini göremeyen insanlar, benliklerinin kirlendiğini zannederler. ʹ

ʹ Alkolün dibi saftır ama, insan içince saflık akıllara zarardır. ʹ

ʹ Güneş batarken yarın doğar mı? Ay yakamoza hükmederken, gölge güneşten korkar mı? ʹ

ʹ Ben Allah derim. Siz ne dersiniz bilmem? Yargılayan ben değilim... Kendimi bilirim. Haddim de kendini bilir. ʹ

ʹ Ben "içimdeki çocuksu ruhumu seviyorum. Neye hikmettir bilmiyorum! Elime silah verseler oyuncak bu diyorum. ʹ

ʹ Ne nazım, ne de hikmetim bilinmez. Hecem kalmamış, sözümünden geçenler aklımdan silinmez. ʹ

ʹ Umut verip, beklentilerini karşılayamadığınız insanların, vebalı büyüktür. ʹ

ʹ Hayat doğduğun an sana yazılmış kaderi yaşamak kadar uzakken... Hayat seni yaradan rabbine kavuşmak kadar kısadır. ʹ

ʹ Ey sevgili... Yalnız değilsin! Her gün olduğu gibi bugün de seni seven bir Allah var. ʹ

ʹ Unutma... Bugünün derdi yarının umududur. Savaşanın kazananı olmaz derler ama, kalan dostlarla barış her daim huzurdur. ʹ

ʹ Kalp sesi kısık olan insanın, akli kıt olur. Lâkin, dalı uzun olan bir ağacın gövdesi de derin olur. ʹ

“ Görünüşüme aldanıp beni zati yazılarımla aynı kefeye koyarsanız... Sözden değil, benden olursunuz. ”

Söz yine bu gece bildiğinin esiri (SIR)

“ Bazen sessizce beklemek kadere refakat etmektir. ”

“ İnsanlar seçimlerini yaparken yanlış da olsa tecrübelerle tanışırlar. ”

“ Aklın dili değil, kalbin dili olduk. Bu yüzdendir ki farkındalığın farkındayız. ”

“ Hakka niyet insanız. Kimse farklı olduğumuzu düşünmesin. Çünkü beden toprak olduğunda "RUH" emsalin bekçisi olacaktır. ”

“ Benim karakterim ve hedeflerim arasında fark yoktur. Hedeflerimi karakterim belirler. Karakterli insanlarda hedeflerimi bilirler. ”

“ Dağ gibi yüreği olan insanların kaya gibi sevdaları vardır.”

“ Benim mesafem kulakları sağır edecek kadar uzaklardan derin ve sessiz gelir. ”

“ Benim sana olan sevdam, yeri göğü gürletecek kadar ıslak, ayakları yalın bırakacak kadar çıplaktı.

“ Yıldızların hilale kavuştuğu gece dolunay doğmak üzeredir

“ Söylenecek her söze cevabı olduğu halde susuyorsa bir insan sessizliğin sükunetinde denizler fethedilmiştir

“ Yüreğimin sesi Sessiz Bekleyiş'im oldu. ”

“ Kimse üzülmesin diye karşılıklı sustuk biz. ”

Sabır Allah'tan

Şükür insandan

ÇOK ŞÜKÜR.

“ Zamanın içerisinde sonsuz bir yolculuk! Noktanın bile dile geldiği sahipsizliğin sahip olduğu yerdeyim...”

Gökyüzü ne kadar ıslaksa yeryüzü de o kadar kuruydu. Güneş ne kadar sıcaksa ay o kadar soğuktu. Eksikti bazı şeyler. Tamamlanmamıştı. Oysa ki hepsi birbiri için yaratılmıştı.

Her insan katil doğmaz. Neden mi? Bir melektir dünyaya gelişine şahitlik eden, ve bize tanıklık eden.

Birkaç kelime ile hayatı özetlemek isterdim, lâkin cümlelerin bittiği yerde virgül bağımsız kalıyor.

Verilen söz merhametsiz ise; yapılan iyilik kıymetsiz olur.

Allah'ım tüm dünya insanına sevgi zenginliği ver yarabbim.

Kendi acılarını manipüle etmiş insanların içten içe çevirdikleri fırlıklıklarla başka insanları etkilemesi kadar acı bir durum yoktur. Acizlik bu noktada başlar.

Konuşacak çok şey var... Her şeyin bir zamanı var.

Rabbim; helal kazançla rızkımı tayin et. Bir fazlasını verersen; senin rızanla, ihtiyacı olanlarla karşılaşıp paylaşmayı nasip et.

Bir çay içelim senle karşılıklı... İçtikçe demlenip keyiflenen hayallerimiz olsun.

Bazı cin fikirli insanlar hayatta başarılı olan insanları sürekli eleştirip yargılayıp dururlar. Bu insanların sermayesi üretenlerdendir. O insanlara sesleniyorum: Dilinizin altındaki bağı çözüp kendi yanlışlarınızı çözmüş olsaydınız, başkalarının doğrularını sorgulamazdınız.

Kötülük, kin, nefret, bütün hastalıkların habercisidir. Doğayı sevin, yaşayan tüm canlıları sevin, birbirinizi dostca gönülden kalpten sevin. Sevgiyi rehber edinin. Çünkü, sınırları çizilmemiş bir dünyanın emanet bekçileriyiz.

Bir insanın eğer işleri yolunda gitmiyorsa küçük beyninin üzerine oturup biraz düşünmeli diyorum.

Zamanın içerisinde sonsuz bir yolculuk... Noktanın bile dile geldiği sahipsizliğin sahip olduğu yerdeyim.

Ey Sevgili... Varlığım sana aitken neden yokluğumla yakınıp durursun?

Yeri göğü alemleri yaratan Allah "iyiyi kötülerle, kötüyü iyilerle, ateşi su, suyu ateş ile cenneti cehennemle" karşılaştırmıştır.

Gidenin arkasından hiç üzülme der mevlam... Senin kaderin olmayan, kederinde olamaz.

Bana her defasında darbe attıklarında döndüm dedim ki Allah'a... Yarın güneş daha parlak olacak! Günler daha aydınlık olacak!

Sahtekarın cilası parlak olur.

Gözümde düşen bir gözyaşı damlası ile denizleri boğarım bilirsin...

Kıyıya ne zaman vuracağımızı bilmediğimiz halde mutlu değilsek kin ve nefreti bir kenara bırak! Bırakmadın mı? Hayat sana değil, bana güzel...

Ahhh be gece! Ne yalnızları seversin ne de gündüzleri... Sığamadın gittin sükûta.

Duru ve yalın... Gece kadar huzur verici bir ses, güneş kadar aydınlık sözler, bu geceye ışık saçıyor.. Hiçbir duvarın gölgesi beni ışığından mahrum edemez...

Birkaç kelime ile hayatı özetlemek isterdim, lâkin cümlenin bittiği yerde virgül bağımsız kalıyor.

Erkek adam ağlamaz derler. Ağlamaz olur mu? Düşen her damlanın içerisinde bir günah, bir de sevap vardır. Ateş bile söndüremez onu...

Şu sıralar elimde bir sigara, içtikçe küllenip keyifleniyor düşlerim. Küçük bir masa, çocukluğumdan kalan bir sayfa, elimde kara bir kalem...

Önce Melekler, sonra Peygamberler... İnsanoğlu yaşamını kolaylaştıracak en büyük

sebepler.Ömrümüzdeki son dem, çıplak bedenimizi teslim ettiğimizde karşılaşacağımız gerçekler.

Kalemim çırıl çıplak Yazsa, tükenmeyecek Tükenmeyecek anılarım var benim Sessizlik ne büyük lütuftur Bağışla beni Tanrım Geceye sığmayacak haykırırlarım var benim...

Dili dini ırkı fark etmeden Allah'ı kalbinde taşıyan herkesin ilim kapıları kalpten sonsuza dek gökyüzüne açılır. Bu kapı insanı insana kırdırtmaz, aksine birleştirir, dürüst ve erdemli bir insan olmasını sağlar. Bu dünyadaki en asli görevimiz hangi dini yaşarsak yaşayalım, alemi cihana hükmeden ve ne yaparsak yapalım bizi yüce kudreti ile affedip bağışlayan, yere göğe evrene sığmayan o büyük Allah'ı bir avuç içerisine sığacak kalbimizde taşıyabilmektir. Bu yüzdendir ki o huzurun, o sükûnetin, o sonsuz sessizliğin kalpte yeri çoktur.

KAF dağına sığmayan sevgilerim var benim... Nasıl da seni gözlerime emanet edebilirm... Kendi hayallerime sahip değilken... Nasıl da seni düşlerime emanet edebilirm... Hırs dediğin nedir ki sevdiğim... Senin sevginin önüne geçebilir mi? Sen sevginin adını Mecnun koymuşsun... Ben ise garip bir yolcu... Sevgi bir imtihan aslında sevdiğim...

Fakir bir heceyi küçümsemeyin... Onlar birleştğinde zengin bir aile olurlar...

Meyhaneler aşklarını yitirmiş sevdalarla dolu... Biliyorum uzun zaman oldu. Ne seni ne de beni, kendimi, seni, dinlemeyeli İstanbul...

Ey sevgili sabretmeyeceğin limana uğrama...

En güzeli ne biliyor musun? Hayalini hayalimde bulman...

Ey gönlüm... ait olmak istediğin yerdeysen bilki hayalin gerçeğini yaşıyorsun demektir.

Bâzen bir ömrü bir kaç saniyeye taşırırsın, gözlerinin önünden şerit gibi geçer, ihtilal olmamış günler...

Gece ile yarı ışık, kendi ile barışık olan insanlar her daim mutlu olurlar.

Dağlardan tek tek gemiler yaptım sevdiğim... Gökyüzüne açılmak için hayaller kurmaya gerek yok.

Nazarı en çok biz hak ettik sevdiğim... Hem dildeyiz, hem gözde.

Hiç başaramadım gizli özne olmayı... Belki de bu yüzden kaybediyorum.

Kalbi ağır olan adamın sözü sağlam olur... Gönlü tok olan adamında yüzü berrak olur... Kadınlığına doyum olmayan insanın da adı Ana olur.

İnsanları yargılamayın, eleştirmeyin... İnsanların kötü huylarını görüp mideniz bulanacağına, iyi taraflarını düşünüp tebessümünüz çoğalsın.

Kader... Kader Kimi çeker Kimi de alır gider.

Çok insanın yolundan geçtim ama asla geriye dönmedim.

Zor olduğu mu söylerler... Haklılar. Evet biraz zorum... Kolay da hiç olmadım. Biliyorum ki özgürüm, ne satılmış bir bedenim, ne de kiralanmış bir ruhum var.

Senin kalbinde taşıdığın ışığın benim gölgemdir.

Allah'ın istemediği bir şeyi kul gerçekleştirmek için ısrar ederse, sağlıksız sonuçlar doğar.

Şeffaf olursan zihin rahat yüreğin berrak olur.

" Seviyorum seni (.) " Dedim / Çünkü noktadan önce biten tek cümle sen'din.

KADER'e kadere inanırım da, insanların ayağa kalkmayıp kendilerine yaşattığı KEDER'e asla inanmam...

Kalbi değişenin yeri değişir.

Senin kalbinde taşıdığın ışığın benim gölgemdir.

Rabbim; helal kazançla rızkımı tayin et. Bir fazlasını verirsen; senin rızanla, ihtiyacı olanlarla karşılaşip paylaşmayı nasip et.

Beni yargılayanlar, hakkımda duyduklarınız ve inandıklarınız sizi makam sahibi yapmaz.

Adalet insanın kalbindedir. Adaletime ve asaletime inanın " Yardım ettiklerim asaletime, yardım edenler adaletime inansınlar."

Virgöl bağımsızlığı, nokta karakterimi ortaya koyar...

"Hiç rol yapmaya gerek yok... Sevabımız kadar günahımız da çok."

Gittiğin yerin bir önemi yok
Varış yerin yine bir ağacın gölgesidir
Aldığın nefesi ona borçlu olduğunu
Sakin unutma

Ertelenmiş hayallerimiz var ama yarım kalan bir hikayemiz yok

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Cennet-i Mehtap

Söylediğim bir söz ile belki yarınlara umut
Denizlere mehtap oluruz.
Lâkin söyledğim, söylenmemişliklerin sözü manasında
Aya ışık,
Güneşi de yakan ateş oluruz.
Nasıl olsa bir gün,
Yıldızların gölgesinde...
"Cennet-i mehtap" oluruz.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Çekilir Güzelim Bu Aşk

Korkakça saliverin aşkımı hudutlara
Cesareti benle bulsun sevdaları da
Kadere razı insanın her sitem nazı
Çekilmez deme aşk
Şeni seviyorum diyen insan
Uğrunda ölmeye razı

Aşk var yaşanır yaşanmayana karşı
Menfaat dediğin dünyada kalır çoğu azı
Bu yol uzun aramıza ne girse kazı
Çekilmez deme aşk
Şeni seviyorum diyen insan
Uğrunda ölmeye razı

Ben de biliyorum sen de benimsin bendensin
Sence yaşar mı yaşanmasını istediğin günlerin çoğu azı
Kavuşmaksa iki tatlı söz, aşkım anla kışı yazı
Çekilmez deme aşk
Şeni seviyorum diyen insan
Uğrunda ölmeye razı

Artık son cümlelerim kefen giymeye hazır
Sevgi topraksa sen çiçeği, ben dalı
Sonunda ölüm olsa da yaşarım bu anı
Çekilir be güzelim bu aşk
Şeni seviyorum diyen insan
Aslında uğrunda sensiz yaşamaya da razı

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Çöle Serap Oldum

Ayrılıklarım oldu
Vazgeçtim
Yüregim acıdı
Zaten aşktan "GARİP"tim! ! !
Durmadım!
Yetinmedim!
Ne keyifteydim...
Ne de kederdeydim...
Şarkıların söylenmemiş sözlerinin "DİLİ" oldum
Aşkların "KİRİ" oldum
Velhasıl
Yaz yağmuru gibi
İri, iri bir damla oldum
Toprağa düştüm
Şifa oldum
Aslında ben kuruyan bir damla oldum
Vaktiyle de çöle serap oldum

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Dil TutuŖur

Hiç dil tutuŖur mu sevgilim, tutulur derler
Ay bile riyakâr
Teslim olmuŖ güneŖe...
Ellerim sana değse
Gözlerim tutuŖur derler.

Sessiz BekleyiŖ

Burak Ballı

Doksan İki Cevapsız Arama

Saatlerce seni arıyorum
Tükeniyorum sensiz limanlarda
Ne gelen var, ne giden
Uykusuz gecelerin figânında

Kırılmış aynanın her parçasında
Bulmaya çalıştım seni
Söylenmemiş her şarkının arasında
Saatlerce aradım seni

Bu gece deniz o kadar durgun ki
Dalgalarla ne sevişesim var
Ne de savaşısam
Yakamoz bile bana küskünken
Adresi olmayan sokaklarda
Saatlerce seni aramanın
Bende sevgimizi tüketen bir bedeli var

Söylesene!
Kırk yıllık hatırı var diye bildiğimiz kahvenin falında,
Seni sana anlatan şiirler var mı?

Söylesene!
Adresi olmayan sokaklarda kendimize ait çözümünü olmayan bulmacalar var mı?

Söylesene!
Bizi bize bırakacak, sevgimizi yaşatacak, kaçarı olmayan bir dünya var mı?

Sen bunu söyleyemeyecek kadar yüreksizsin; ama yine de ben söylüyorum!

Hiç tanımadığım bir insana
Bâzen sığındığım
Güven duyduğum
Saygı duyduğum
Sevdiğim
Ansızın yollarından geçtiğim
Ama nedenini bilmediğim
Kader denilmesinden nefret ettiğim
Sana yazılmış şiirlerim var

Bâzen söylemekten korktuğum
Söylesem de acı çektiğim
Nedenini bilsem de
Vazgeçemediğim
Kaderimiz denilmesinden nefret ettiğim
Sana yazılmış şiirlerim var

Bâzen ağladığım
Yeri gelip güldüğüm
Hayatımda varken
Ansızın çekip gittiğinde
İzini bulamadığım

Nereye ve ne için gittiklerini bilemediğim
Sonrasında anılarım dediğim
Çözümü olmayan anılarım var

Senin fark edemediğin başka bir dünyam da var

İyi insanların olduğu
Kötü insanların olmadığı
Bâzen sustuğumuz
Konuşmadığımız
Birbirimizi anlamaktan korktuğumuz
İçimizden gelen sessizliğin
Nefesimiz kadar
Yakın olduğunu bildiğimiz
Başka bir dünyam var

İlk günkü gibi
Bana sığınıp
En güzel köşesinde yüreğimin
Dostluğumuzu yaşattığım
Başka bir dünyam var

Gönül gurbete o kadar uzak ki yâr
Ne yazık ki sokakların matemi var
Sensiz sabahlarımda
Doğan güneşin
Sana sitemi var

Söyleyeceklerim senin anlayabildiğin kadar yâr.

Burak Ballı

Dokunduğum Gerçek Tende Gizlisin Artık Sen

Bazen dost yüreğinde
Uçan güvercinlere benzerim
Yazın ateşi
Kışın güneşi gibi
Ben sevdami yalnızlığa
Yalnızlığı da sana benzetirim

Yalnızlık artık bende bir beden
Sen olmuşsun tenime kefen
Umut ışığını feyiz aldığım gözlerine benzeten
Gülen yüzümdeki sevgimden ibaretsin sen
Dokunduğum gerçek tende gizlisin artık sen.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Dostum

Dostum, hasret kaldığımız yerden devam etsek mi seninle... Sen çocukluk aşklarını anlatsan, ben de masum hallerimizi, sevinçlerimizi, özlemlerimizi, anılarımızı... Kırılmamış kalpler, umudunu yitirmeyen günler, yeni gün yeni hasret, koklasak sabahları dostluğun ta kendisini... Sahi..! Hasret kaldığımız yerden devam etsek mi seninle?

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Dünya Birliği

Uzaktan yakınını karama
Yabancıda kötülük arama
Dünya birdir
Allah birdir
İnsan birdir
Kaş, yüz, beden herkeste birdir
Farklı olan yaşadığımız kültürdedir
İlim fendir, fen bilimdir
İlimle bilim birleşince aklın yolu birdir
İnsan düşününce aklı selimdir
Dünya birdir
İnsan birdir
Allah birdir
Dünya birliği ancak Allah sevgisinden gelir.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Düşmüyor Yalnızlığın Bedenime

Biliyorum şu an neler düşündüğünü
Gece gibi örtüyorsun yalnızlığını
Saklıyorsun yüreğinde gizlenmiş acılarını
Elimi uzatmak istiyorum
Düşmüyor, düşmüyor
Yalnızlığın bedenime

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Edebi Hayat

ÖNSÖZ

Bir bebek doğar... Odanın sessizliğinde cıvıllık cıvıllığa bir ilk nefes, ardından su kutla su regelen nefesler alınır. Nefesler karışır, annenin verdiği nefes bebeg'in ciğerlerine dolar.. Huzur...

Odanın çatısında tuşm huzuru ve bereketiyle yağmur damlaları kulaklara "SUS" der. Sus ve bereketin, huzurun, mutluluğun tadını hisset. Bu ilk teslimiyetin idrakine var. İlk dersini al!

Bir dogumla öğrendiğimizi bir öğre oturtamazsak; yanlış patikalarda uşzgun, mutsuz, umutsuz ve hatta sağlıksız ilerlemez miyiz? İlk nefeste öğretilmemiş midir yol? İnsan doğarmı, yoksa yeni bir sınava mı girer? Tuşm doganın yolu bir iken, bizim patikalarımız kimler? Yoksa biz miyiz hatanın tuşmu? Hata nedir ve neden adı hatadır? İlk nefesimizin sahibinin mesajını almamışız oysa. Yitip gitmek mi, yolu bulup tamamlamalı mı? Dogru tabelaları okumanın guşduşsel hazzını hiç tattık mı? Öğretmenler nelerdi, biz ne yaptık? Kederi mi yazıyoruz kaderi mi, yoksa seçtiğimiz kaderi unuttuk mu?

Haşırlamak, ilk nefeste saklı. Hayatına giren herkesi ve her şeyi Allah'ın sana gönderdiğini şaşın unutma. Haritan Allah'ın nurunda, Allah'ın nuru kalbindedir. Bu tuşn zenginliğin O'dur. Yasadığın hayatı aldığın nefesi kendi yoluna çevirmen, işaretlerini kendi kalp dilinle yorumlamandan geçer. Akıl ve kalp dengeni kur.

Her insan birbirine derstir, yardımcıdır, kılavuzdur. Yazarın yaşam hikayesi, senin de kılavuzun olur belki... Şimdi sayfayı çevir, ilk nefesini hatırla ve yolu bul.

1 MAYIS 1978

KEDERİ DEĞİL, KADERİMİ YAZIYORUM...

Perdeleri açık gün batımını gören bir oda... Huzur verici bir yer... Tarihi ahşap bir binanın içi... Gün batımının ışığı yüzüne yansımış bir annenin, doğum sancısı çığlıkları duvarlarda yankılanır. Ebenin ellerinde beliren bebeğin sesi, duvarda yankılanan annenin sesini bastırır. Anne keder ve mutluluk içerisinde çocuğu kucağına alır. Ebe babasını sorar, Anne düşüncelidir. Babasının Cezaevi'nde olduğunu söyler. Annenin göz bebeklerinin içerisinde karanlık bir oda hakimdir.

"Kahramanmaraş Türkoğlu Cezaevi... 1 Mayıs 1978"

Karanlık odada işkence gören bir baba... Kapı açılır, yerel kıyafetli bir MİT çalışanı belirir. Sağındaki ve solundaki adamlar kenara çekilir.

"Gözün aydın oğlun dünyaya gelmiş."

Baba mutludur:

"Şükürler olsun... Sağlık durumu nasıl?"

"Sağlık durumu çok iyi... Adana Cezaevi'ne sevk edildikten sonra serbest kalacaksın."

Kahramanmaraş Bağkur Lojmanları 1985

Kahramanmaraş'ta soğuk bir kış günü. Şiddetli esen bir rüzgâr, Bağkur Lojmanı'nın çatısından Ahır Dağı'na bakan küçük bir çocuk, Güvenlik Görevlisi'nin dikkatini çeker.

Lojman'ın Güvenlik Görevlisi, Osman Bey'e haber verir.

"Osman bey, sizin çocuk yine damın tepesine çıkmış."

Osman Bey oturduğu koltuktan hızlı bir şekilde ayağa kalkar ve koşar adımlarla nefes nefese merdivenlerden yukarı çıkar. Damın kapısını açar.
"Oğlum Burak ne yapıyorsun?"

"Baba görüyor musun? Dağlara kar yağıyor. Rüzgâr ne güzel esiyor. Bu gece buraya da kar yağması için bekliyorum babacığım."
"Ah evladım ah! Hava çok soğuk ve üstelik rüzgâr çok şiddetli esiyor. İn aşağıya çabuk, bu kar ve rüzgâr sevdası yüzünden bir gün düşeceksin."

Baba çocuğunu kucağına alır ve sımsıkı sarılırlar birbirlerine...

Adana Küçüksaat 2008

Osman'ın çocukluk arkadaşı Şevket Yurtdışı'ndan ziyarete gelir. Adana'nın Tarihi mekânı Küçüksaat'te buluşurlar. Osman Şevket'i görünce çok sevinir. Yanına koşarak gider, sarılırlar birbirlerine...

"Hoşgeldin Şevket. Çok özledim seni. Bıraktığım gibisin... Nasılsın? Çocuklar, hanım, iyiler mi?"

"Gardaşım Osman'ım, can yoldaşım benim, seni gördüm daha iyi oldum. Çocuklar iyiler, büyüdüler ellerinden öperler. Asıl senin çocuklar nasıllar? Haberini aldım, iki kızını da evlendirmişsin. Çok mutlu oldum. Senin kerata; şu ortanca haylaz Burak neler yapıyor?"

Osman hevesli:

"Kızları evlendirdim; benim oğul ise Lise'yi zorla bitirdi. Okumaz diyordum, sonrasında bizi de şaşırttı. Üniversite'yi dereceyle bitirdi! Askerliğini tamamladıktan sonra İstanbul'da yaşamaya karar verdi. Şükürler olsun, genç yaşta büyük başarılar imza atıyor. Özel bir şirkette yönetici oldu."

"Osman gardaşım, Burak'ın çocukluğunu bilirim. Aslında çok zeki bir çocuktur. Yağmur, rüzgâr, kar sevdalısı deli çocuk... Hatırlarsan ben sana büyük adam olacak demiştim."

"12 Eylül'den dava arkadaşımın. O günlerde ne büyük zorluklar yaşadık. 1985 yılından sonra önce Mersin'e, sonra Adana'ya yerleştik. Görev icabı birçok İl gezdik. Çocuklarımı, annesi ile birlikte elimden geldiğince güzel ahlakla yetiştirmeye çalıştım. Şükürler olsun Rabbim oğlumun da, kızlarımın da güzel yerlerde olmalarını sağladı."

"Allah utandırmasın can yoldaşım. Hayat şartları artık eskisi gibi değil. İstanbul zor Şehir derler. Umarım nice başarılar imza atar."

Şevket ve Osman birbirlerine omuz omuza sarılırlar. Gün batımında yolda yürümeye devam ederler. Eskiden olduğu gibi gün batımını birlikte izlerler.

SEVGİSİ KATILMIŞ AÇIK ÇAY
İstanbul 2008

Burak'ın aracı, 4 Levent'te seyir halindedir. Arkadan lüks bir cip, normal bir hızda ilerlemektedir. Burak aracın arka koltuğunda kitap okuyor, arabayı şoförü kullanıyor. Yolun sağında billboardlar var, büyük yabancı firmaların reklam panoları... Şoför reklam panolarına bakarken öndeki araç ani fren yapar. Şoför panik halde, önde duran araca çarpmamak için aracın frenine hızlı bir şekilde yüklenir. Arkadan seyir halinde gelen araç, arabalarına çarpar.

Burak bir anlık şaşkınlıkla:

"Ne oldu, ne yaptığının farkında mısın?"

"Özür dilerim Burak Bey... Öndeki aracın fren yaptığını fark etmedim; çarpmamak için fren yapınca, arkadaki araç bize çarptı efendim."

"Neyse olan oldu, umarım büyük bir hasar yoktur."

Burak ve Şoför araçtan iner, arkadaki cipe doğru yaklaşırlar. Kadın, bir eliyle rüzgardan uçuşan saçlarını düzelterek, panik halde araçtan iner.

Burak kadına yaklaşır:

"Çok özür dilerim Hanımefendi. İsteyerek olan bir şey değil."

Kadın aceleci bir üslupla tedirgin:

"Aracımı yeni almıştım! Üstelik şu an yetişmem gereken önemli bir toplantı var. Size kartımı vereyim, trafiği de aksatmayalım. Kasko işlemleri için beni iki saat sonra arayın. Gerekirse aracınızın tamirini ben sağlarım."

Burak daha sakindir:

"Neyse ki çok fazla hasar yok. İlginize çok teşekkür ederim."

Burak kartı alır. Kartın üzerinde "Ebru Cihangir" yazıyordu. Ebru aracına binerken, göz göze gelirler.

Burak iki saat sonra Ebru'yu arar. Kendini tanıtır. Ebru Ortaköy'de bir Restoran'da olduğunu söyler. Burak telefonu kapattıktan sonra şoföre Ortaköy'e sürmesi için talimat verir. Ortaköy'de tarif edilen adresteki Restoran'a gelir; Ebru içeride bekliyordur. Burak, Ebru'nun oturduğu masaya yavaşça yaklaşır.

"Ebru Hanım merhabalar."

"Burak bey merhabalar. Lütfen buyurun oturmaz mısınız? Size bir şeyler ikram etmek isterim."

Burak Ebru'nun davetine nezaketen icabet eder. Karşılıklı otururlar. Ebru kibar bir şekilde Burak'a ne ikram edebileceğini sorar. "Çay alabilirim. Yalnız çok açık olursa sevinirim." Ebru garsona işaret ederek, iki tane "çay" söyler, yalnız biri "çok açık" olsun."

Garson Mert, gayet kibar bir beden diliyle müsemma ses tonunu ayarlayarak cevap verir: "Memnuniyetle efendim. Hemen getiriyorum."

Ebru teşekkür ettikten sonra Burak'a yönelir. "Burayı çok severim. İş toplantılarımı genellikle burada yapıyorum. Üstelik hizmet sektöründe en beğendiğim mekanlardan bir tanesi. Bak, çaylarımız hemen geldi. Teşekkür ederim Mert Bey."

Ebru tekrar Burak'la sohbet etmeye devam eder:

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Lojistik sektöründe özel bir şirkette yöneticiyim. Siz?"

"Medya sektöründeyim. TV Kanalında Reklam Müdürü'yüm."

"Çok güzel keyifli bir işiniz var."

"Bulduğum yerden çok mutlu değilim, bu sektöre 15 yılımı verdim. Emeğimin karşılığını bulmuş değilim."

"Daha güzel yerlerde görmek isteriz sizi o zaman."

"Buna da şükür. Kader diyelim."

Burak yerinde doğrulur:

"Kadere inanırım. Vakit çok geç oldu. Malumunuz mesai saati dolmak üzere. Bölgeye aracı teslim etmem gerekiyor. Evrak işlemlerimizi tamamlayalım, mesai saati dışında sizinle sohbet imkanımız olsun isterim. İstanbul'da keşfettiğim güzel bir mekan var, sizi oraya götürmek isterim."

"İşinize sadık, çalışkan, dürüst bir insansınız. Teklifinizi memnuniyetle kabul ederim. O halde yarın akşam sizi 19:00'da Beşiktaş Sahili'nden alırım."

"Davetime icabet ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizi tanıdığımıza çok memnun oldum. Yarın görüşmek dileğiyle..."

"Ben de sizi tanıdığımıza çok memnun oldum. Yarın görüşmek dileğiyle..."

Burak, Beşiktaş Sahili'nde Ebru'yu beklemektedir. Aracın yaklaştığını fark eder. Araca el sallar. Ebru Burak'ı fark edince aracı durdurur. Burak araca doğru ilerler ve araca biner.

"Merhaba Ebru hanım."

"Merhaba Burak, isminizle hitap etmemde bir sakınca yoktur umarım."

"O halde ben de size Ebru diyebilirim."

"Anlaştık... Meşhur mekanınızın neresi olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Rumeli Hisarı'nda denize nazır bir çay içmek keyifli olur diye düşünüyorum."

"Çok severim orayı. O halde gidelim."

Rumeli Hisarı'nda denize sıfır, küçük oturakların olduğu bir mekan. Boğaz'ın yosun kokusunun ciğerlerde bıraktığı huzur... Burak ve Ebru araçtan inerler, mekana otururlar.

"İstanbul'un karmaşasından uzak, böyle nezih bir yere geldiğim için bugün çok şanslıyım."

"Sizin gibi güzel bir hanımefendiyle bugün burada olduğum için, ben de çok şanslıyım."

"Çok mutlu oldum."

"O halde çaylarımızı söyleyelim. Saf olsun."

Çaycı hızlı adımlarla masaya yaklaşır:

"Ne arzu edersiniz efendim?"

"İki çay; yalnız ikisi de çok açık olsun."

Ebru merak eder:

"Neden çok açık çay?"

Burak Rumeli Hisarı'ndan Anadolu Hisarı'na bakarak:

"Görüyor musun İstanbul'un diğer yakasını? Ne muhteşem büyüleyici bir şehir. Buraya geldiğim ilk günden bu yana aşık olmuşumdur bu şehre. Çayı her defasında yudumladığımda, bu şehrin deminde, büyülü gizeminde kaybolmak istemediğim için hep açık çay içerim."

"İlginç! Bundan sonra ben de buraya her gelişimde açık çay söyleyeceğim. Bu arada çok tatlı dillisin ve çekicisin."

"Biraz filozofik olacak ama kalp güzelliğinden yanayım."

"Daha önce nerede yaşıyordun?"

"Adana'da yaşıyordum. Beş yıldır bu şehirdeyim."

"Adana'lı olmalısın. Ailen de orada yaşıyor olmalı?"

"Adana annemin memleketi, anneme olan düşkünlüğüm büyüdüğüm şehrin memleketim olmasını sağladı. Babam Kahramanmaraş'lı, onu anlatmaya kelimeler

yetmez. Aslında nerede doğduğumuzun da bir önemi yok. Memleket bizim. Ya sen?"
"Ben Bulgar göçmeniyim, yıllar önce annem ve babam zulümden kaçıp buraya yerleşmişler. Doğma büyüme İstanbul'luyum. Genç yaşta önce annemi, sonra babamı kaybettim."
"Mekanları Cennet olsun."
"Amin."
"Çok şanslısın."
"Neden?"
"Halen seni koruyorlar, bence onlar artık birer Melek... Ve seninle birlikteler."
"Bir meleğim daha var."
"Kimdir o?"
"Kızım, 14 yaşında."
"Bir kez daha çok şanslı olduğuna inandım. Neden dersen, büyük bir servete sahipsin."
"O benim dünyam, hayattaki en büyük mutluluğum. Seni tanıdığıma çok mutlu oldum... Ve nihayet çaylarımız geldi."

Burak ve Ebru, çaylarına ikişer adet şeker attıktan sonra birbirleriyle göz göze gelerek aynı anda çaylarını yudumladılar ve Ebru, Burak'ın yanına yaklaşır, huzurla omzuna başını koyar.

"İstanbul çok büyük bir şehir. Büyüleyici, muazzam güzellikte. Sence burada olmak hayal mi, yoksa gerçek midir?"
"Ait olmak istediğin yerde isen, bil ki hayalinin gerçekliğini yaşıyorsun demektir."
"Güzel adamsın. İstanbul seni hiç bozmamış. Halen saf ve temiz duygular besliyorsun. Evlenmedin mi hiç?"
"Sevdiğim insanlar oldu ama tamamına erdiremedim."
"Hiç aşık olmadın mı?"
"Severken, başlangıçta yoğun bir duygu olduğunun hissine kapıldım. Ama anlık bir heyecanmış."
"Belki aşık olursun."
"Ben İstanbul'a aşığım zaten."
"Kaçamak cevaplar veriyorsun. Anlaşamıyoruz ama. Eksik bir yanının olduğunu düşünüyorum."
"Fazla olmaktan daha iyidir."
Ebru doğrular: "Hazır cevaplar. İşinin ehlisin. Sohbetin de çok keyifli. Sana bir teklifim var. Benimle çalışır mısın? Kazandığının iki katını teklif etsem? Hem, senin gibi güzel bir kalbe sahip insanla çalışmak isterim. Medya Sektörü'nde daha çok çevre edininir, hatta bu güzel yüzü ekranlara taşıyabilirsin."
"İşimden ve çalışma arkadaşlarımdan çok memnunum. Teklifine hayır demeyeceğim. Belki bir gün..."
"O günü sabırsızlıkla bekleyeceğim. Şimdilik sohbetimize ara versek? Kızım evde ve bakıcısı bugün bende kalmayacak. O yüzden müsaadenle erken dönmek zorundayım. Cumartesi günü Suada'da bir yemeğe davetliyim. Benimle birlikte gelmek ister misin?"
"Bu teklife hayır demeyeceğim. Bir tek şartım var."
"Nedir?"
"Kırmızı şarabın yanında açık çay içeceğiz."
"Nedenmiş o?"
"Açık çay dostluğumuza ve sevgimize hakikat katacak. Lakin yıllanmış şarap, sevgiye ve acıya bâkiyat katabilir. Bu yüzden acı olsun istemiyorum."
"Anlaştık o zaman."
"Ben buradan taksi ile eve geçeyim, sen de vakit kaybetme. Malum, küçük prensesi evde bekletmemek lazım."

"Çok anlayışlısın. Teşekkür ederim."

Burak ve Ebru ayağa kalkarlar. Birbirlerine yakın göz teması kurarlar. Burak, Ebru'nun yanağından bir kez öper. Ebru tebessüm eder, birlikte araca doğru ilerlerler. Ebru araca biner. Burak kapısını kapatır. Ebru tebessüm ederek yoluna devam eder. Burak cebinden para çıkarır, çaycıya uzatır.

"Bereket versin abim. Bir daha bekleriz."
"Üstü kalsın dostum."

Burak tebessüm eder. Yoldan geçen taksiye seslenir.

Burak ertesi gün toplantıda personellerine bir şeyler anlatmaktadır. Telefonu çalar. Arayan Ebru'dur. "Beş dakika mola" dedikten sonra, hızlı adımlarla koridora çıkar.

"Merhaba müsait misin?"

"Personel eğitimindeydim, beş dakika ara verdim."

"Vaktini almayayım."

"Vakit senindir."

"Bu akşam yemek saat 8'de. Suada'nın önünde bekliyor olacağım. Birlikte geçeriz. Bu arada teklifim halen geçerli. Lütfen düşün. Yarım kalan bir yanımı seninle tamamlayacağımı düşünüyorum. Önce iş, sonra bizden konuşuruz."

"Peki anlaştık. "Olar" demiyorum. Olur diyorum."

"Bu ne demek oluyor?"

"Olar dersem teklifini kabul etmiş oluyorum; "olur" dersem düşünüyorum."

"Çok ilginç ve keyifli bir adamsın. Seni keşfetmek hoşuma gidiyor. Akşam görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere."

Burak telefonu kapatır. Mutlu bir yüz ifadesi ile tebessüm eder. Arkasını döner, birkaç dakika personellerini izler.

Suada'ya taksi ile gelen Burak, araçtan inip Ebru'nun gelmesini bekler. Hava sıcaktır. Birkaç dakika sonra Ebru da Suada'ya gelir. Aracını durdurur, iner ve Vale'ye aracını teslim eder. Etkileyici bir gece kıyafeti ile Burak'a doğru yaklaşır. Burak ona bakarken, Ebru yavaş adımlarla yanına gelmiştir. Göz göze gelirler. Burak sol eliyle, Ebru'nun sol elini öper.

"Solaksın sanıyorum?"

"Hayır, sol elinin zerafetine hayran kaldım. Kimse öpmemiştir, ben öpmek istedim."

Ebru şaşkın ve mutlu bir yüz ifadesi ile Burak'ın gözlerinin içine bakar. Burak, Ebru'nun elinden tutar, Suada'ya geçmek üzere tekneye doğru ilerlerler. Suada'da muhteşem bir gece. Bir görevli, Ebru'yu karşılar.

"Efendim hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Sizi Loca'ya alalım."

"Teşekkür ederiz."

Burak ile Ebru masaya otururlar. Boğaz'ın en görkemli manzarasında yerlerini almışlardır.

Ebru yerinden doğrularak Burak'a yönelir: "Beğendin mi burayı?"

Burak Ebru'nun gözlerinin içersine bakarak gülümser:

"Daha öncesinde özel müşterilerimize yemek daveti vermiştik."

"Hımmm öyle mi?.. Çok güzel, o zaman bir şeyler alalım."

Görevli yaklaşır: "Ne arzu edersiniz efendim?"

"Adana Kebap var mıdır?"

Ebru kahkaha atar:

"Neden güldün?"

"Çok tatlısın... Ben de Adana istiyorum. Hem de acılı olsun. Yanında kırmızı şarap acısız olsun. Birer bardak da açık çay. Sevgisi katılmış olsun."

Burak ellerini çenesinin altına getirerek:

"Şarapta olmayan acıyı kebapta tercih ederim. Çaya gelince zaten sevgimiz katılmıştı."

Görevli şaşkın bir şekilde siparişleri alır. Hafif esintili, sıcak bir akşam. Biraz etrafı izlerler. Yemek yiyen insanlar, kahkahalar, hararetli konuşmalar, ışıkların denizde bıraktığı pırıltılar... Yemeklerle birlikte çay ile şarap gelir. Burak çatal bıçağı bir kenara bırakır, eliyle kebabı alıp ekmek arasında dürüm yapar, Ebru'ya kendi elleriyle kebabı yedirir. Ebru'nun çok hoşuna gitmiştir. Sol elinde kırmızı şarap, sağ elinde çay, şerefe diyerek içmeye başlarlar.

Ebru şarabından bir yudum alır. Gece yarısına doğru sohbet keyifli bir hal alır:

"Nerede oturuyorsun?"

"Küçük bir evim var Mecidiyeköy'de, sokağımız meşhurdur. Bildircin Sokağı olarak geçer."

"Bugün evini görmek isterim."

"Ben de evimde sevgini görmek isterim."

"O halde gidelim."

Burak ve Ebru Suada'dan ayrılırlar. Araçları gelir ve binerler. Aracı Ebru kullanır. Burak dar bir sokakta oturuyordur. Eve yaklaşır.

"Demek meşhur Bildircin Sokağı burası?"

"Evet... İstanbul'daki ilk göz ağrım."

"O halde buraya park edelim."

Burak ve Ebru evin kapısına gelirler, apartmandan girerler. Ebru bir adım attıktan sonra Burak'a döner.

"Kaçınca kat?"

"Alt kat, karşı binanın da en üst katıyız."

Ebru kahkaha atar:

"Çok şirinsin."

Burak kapıyı açmaya yönelir:

"Güzel bir koku var, sen kokuyorsun."

"Bütün arkadaşlarım bunu söylerler."

"Parfümle yıkanmış olmalı ev."

İçeri girerler, Burak Ebru'ya sarılır. Ebru derin bir nefes alır, Burak Ebru'yu öpmeye başlar. Kalbinin tartışılmaz ritminde Ebru'nun ruhunu hissediyordur. En derinden gittiği yere kadar birbirlerinin saçlarına dokunurlar sevgiyle ... Sır gibi kalırlar güne de, geceye de... Bir an tutuşurlar, patlayan bir volkan gibi... Zamana meydan okurlar. Tenlerinde tenlerini hissettikçe karmaşık duygular bir kenarda onları izler dururlar. Sonra yatakta uzanırken birbirlerine bakarak konuşurlar.

Ebru göz kapaklarını birkaç kez kırıştırır:

"Sana aşık olmaktan korkuyorum. Ama sen bu kadar aşk kokarken, Aşk'tan korkuyorsun."

"Seni sevmek bana yakışır. Aşk dilde zaten. Bir vakit gelir kaderimizse, o da bize yakışır."

Ebru Burak'ın yanağına eliyle dokunur:

"Bu gece çayla şarap karışmış olmasın?"

Birlikte sarılarak uyurlar. Sabah Ebru erken kalkmış, kahvaltı hazırlamıştır. Burak uyurken Ebru gelir yanağından öper. Burak gözlerini açar; Ebru Burak'ın şortlarından birini giymiştir. Burak manzarayı görünce güler. Ebru'nun elinden tutar, kendisine doğru çeker. Sarılırlar...

OLAR

Burak ve iş arkadaşı Aris, ofiste çalışmaktadırlar. Bir yandan sohbet ederler.

"Çok bunaldım kanka, daha iyi şartlarda bir iş bulsam, hemen buradan ayrılmak istiyorum."

"Aris sorun ettiğin şeye bak. Buradan daha iyi bir yer olacağını düşünmüyorum."

"Tabi işlerin yolunda... Bölgede çok başarılısın, konuşursun böyle."

"Kardeş yardıma ihtiyacın olursa, biz oldu bitti hep biriz zaten."

Burak'ın telefonu çalar, Ebru arıyordur. Telefon ekranında "Ebrum" diye yazar. Aris, telefon ekranında "Ebrum" yazdığını görür.

"Hayırlı işler kanka. Aşk kokuyor bu muazzam Şehir."

"Aris lütfen sus telefonu açıyorum."

"Peki Sayın Ballı."

"Hayatım merhaba."

"Merhaba Ebrum."

Aris'in gözleri alaycı bir tavırla kocaman açılır:

"Ebrum haaa?"

"Arissss!"

"Kimle konuşuyorsun hayatım?"

"Seni dinliyorum canım."

"Seni çok özledim. Akşam şu malum mekanında, sevgi katılmış açık bir çay içelim isterim."

"Ben de seni çok özledim. Akşam oradayım bir tanem."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de bir tanem. Görüşmek üzere."

"Görüşürüz aşkım."

Ebru ve Burak aynı mekanda buluşurlar. Çayları ellerinde, göz göze konuşmaya başlarlar.

Ebru konuya girmekte gecikmez:

"İşlerimde çok zorlanıyorum ve yanımda olmanı istiyorum. Teklifimi neden kabul etmiyorsun? Hem sana sürekli sevgi katılmış açık çay getiririm."

Burak tebessüm eder:

"Kabul ediyorum. Lakin "olur" demiyorum. "Olar" diyorum."

Ebru sevinç çığlıkları atar, boynuna sarılır:

"Ne zaman başlıyoruz?"

"Uzun zamandır kendimi dinlemiyorum. On yıllık bir çalışma hayatım oldu. Okul, iş derken ailemi çok ihmal ettim. Yarın ilk işim istifa etmek olacak. Müsaade edersen ailemi görmek istiyorum. Eylül Ayı'nın ilk haftası gibi iş başı yapabilirim."

Ebru heyecanla:

"Anlaştık o zaman... Ben yarın Genel Müdürümüz ile konuşuyorum. Sen evraklarını hazırla, o gün geldiğinde işlemlerini başlatırız."

Ertesi gün Burak, içinde derin bir rahatlıkla Genel Müdür yardımcısı Ahmet Bey'e verilmek üzere istifa dilekçesini hazırlar. Koltuğunda arkasına yaslanıp bir süre uzun uzun, ağır ağır nefesler alıp verir. Bakalım hayat, şimdi neler getirecek.

Ahmet Bey'in odasının kapısından içeri girer girmez Ahmet Bey konuya girer:

"Burak bey buyurun. Bu dilekçeden bir şey anlamış değilim. Sana emeğimiz olduğunu biliyorsun, fakat bu kararı neden aldığını anlamıyorum, bir açıklama bekliyorum."

"Çalışma saatleri, aldığım karşılık vesaire, İstanbul şartlarına uygun değil efendim."

Ahmet kaşlarını havaya kaldırarak konuşmasına devam eder:

"Burak 30 yaşındasın ve büyük bir şirketin yöneticisi yaptım seni. Boğaziçi mezunları dahi bu Ülke'de işsiz gezerken bu kararını tekrar değerlendirmeni istiyorum senden."

"Ahmet Bey ben her zaman netimdir. Kararımı verdim. Sizlerle çalışmaktan büyük mutluluk duydum fakat, benim de bu şirkete kattıklarımı görmezden gelmeyin lütfen."

"Burak bak, ben senin abin sayılırım, benim şirketteki en önemli yöneticilerimdensin. Maaşına zam yaparım, konumunu yükseltirim, ne gerekiyorsa yaparım ama ben bu dilekçeyi onaylamak istemiyorum. Birkaç gün düşünmeni istiyorum."

"Son kararım efendim."

Ahmet Bey elini masaya vurur, sert bir üslupla konuşur:

"Burak, bu şirketten çıktığın an bir daha bu kapıdan içeri giremeyeceğini biliyorsun. Biraz düşünmeni istiyorum. Bak Taksim'in ücra köşelerinde işsiz bir adam olarak gezersin. İyi düşün."

"Son kararım efendim. Zaten çıkarlar değişince kapılar kapanır. Siz merak etmeyin, ben çıktığım kapıdan adımlarımla gelmem, adımla gelirim. Size başarılar diliyorum."

Burak konuşmasını bitirir bitirmez odayı hızlı bir şekilde terk eder.

31 Ağustos 2008 Adana

Burak Adana'da ailesini ziyarete gitmiştir. Telefonuna uzanıp gülümseyerek Ebru'yu arar:

"Merhaba hayatım nasılısın?"

"İyiyim canımmmm. Özledim seni, nihayet yarın kavuşuyor olacağız."

"Evet hayatım yarın sabah İstanbul'dayım. Direkt iş yerine geleceğim."

"Sevgi katılmış açık çayın hazır, sabırsızlıkla bekliyorum. Birkaç gündür iş yerinde ters giden bir şeyler var. Sen geldiğinde huzur bulacağım."

"Merak etme hayatım... yarın güzel bir gün olacak. Birlikte yürümeye varım."

Burak ertesi gün İstanbul'dadır. Büyük bir TV Medya Şirketi'nin kapısından içeri girer. Danışmaya gelir:

"Merhaba Hanımefendi. Ebru Cihangir ile görüşebilir miyim?"

Görevli soğuk bir tavırla cevap verir:

"Ebru Hanım'ın bugün itibarı ile görevine son verildi. Bizimle çalışmıyor efendim."

Burak şaşkın bir yüz ifadesiyle durumun farkına varamadan sorgulamaya başlar:

"Nasıl yani? Dün konuştum, öyle bir şey olsa bahsederdi."

"Geçen seneden kalan bir dosya takibi nedeni ile, şu an Emniyet Müdürlüğü'nde sorgusu alınıyor. Genel Müdürümüz'ün talimatıyla, bir kaç saat önce ekibi ile birlikte Ebru Hanım'ın görevine son verildi."

"Genel Müdürünüz ile görüşebilir miyim?"

"Özel kalemini arayayım. Şöyle buyurun lütfen."

Burak gösterilen koltuğa doğru ilerlemeye başlar:

"Teşekkür ederim. Lütfen görüşme talebim olduğunu iletir misiniz?"

"Kim diyelim?"

"Ebru Hanım'ın ekip arkadaşuyım. Adım Burak Ballı. Bugün iş başı yapacağımı söylerseniz sevinirim. Genel Müdürünüz'ün bilgisi olacaktı."

"Peki efendim. Özel Kalemini arıyorum."

Özel Kalem Müdürü'nü aradıktan sonra danışman, koltukta bekleyen Burak'a yönelir:

"Maalesef efendim. Genel Müdürümüz'ün özel kalemi şu anda Yönetim Kurulu ile toplantıda olduklarını söylediler. Ebru Hanım ile iletişime geçmeniz söylendi."

Burak gergin:

"Ebru Hanım ile... Öyle mi?!"

Cebinden telefonunu çıkarır, Ebru'yu arar, telefon kapalıdır. Burak hızlı adımlarla şirketin kapısından çıkar.

Haftalar sonra Burak ve arkadaşı Doğan, Mecidiyeköy'deki evlerinin bahçesinde sohbet ederler. Doğan aslen Arnavut kökenli bir Türktür ve olayları genelde soğukkanlılıkla karşılayan, iyimser biridir. Geceyle yarı ışık, kendisiyle barışık, sevgiye aşık bir insandır. Doğan, dostunun yüzündeki ifadeyi silmek istercesine onu derinlerden çıkarmaya niyetlidir. Ancak bunu tüm gerçekliğini takınarak yapacaktır.

"Abicim neden işi bıraktın?"

"Hiç sorma Doğan'ım. İş bıraktığıma üzülüyorum, Ebru'ya ulaşamıyorum. 1 aydır telefonu kapalı."

"Abicim sıkma canını ama bak eski işine geri dönmelisin, piyasalar allak bulak, dünya krizi var!.. Herkes işten çıkarılıyor, başka kapın yok, durumunu anlat şirketin genel müdürüne, hem Ebru mutlaka seni arar."

"Mutlaka beni arar, iş önemli değil, kriz de, iş bulurum. Ben Ebru'yu merak ediyorum."

Evde Ebru ile aralarında geçen sohbet, Burak'ın gözlerinin önünde olanca gerçekliğiyle belirir:

"Sana aşık olmaktan korkuyorum. Ama sen bu kadar aşk kokarken, Aşk'tan korkuyorsun."

"Seni sevmek bana yakışır, Aşk dilde zaten, bir vakit gelir kaderimizse o da bize yakışır."

92 CEVAPSIZ ARAMA

Burak'ın 92 gün sonra telefonu çalar, özel bir numaradır. Arayan Ebru'dur.

"Merhaba Burak, ben Ebru."

Burak afallamıştır:

"Ebru!.. Ebru neredesin, neden aramadın? Seni çok merak ettim!.."

"Hiçbir şey sorma Burak, Türkiye'ye geldiğimde anlatırım."

"Neredesin?"

"Amerika'da."

"Ne işin var orada?"

"İşimde sorun yaşadım, eski eşim Amerika'da yaşıyor. Bunaldım. Olan olaylardan sonra sinirlerim bozuldu, sim kartımı kırdım ve çocuğumun geleceği için Amerika'ya gittim. Senin de hayatını mahvettiğim için arayamadım. Sana çok mahcubum. Ben, uzun bir süre Türkiye'ye gelmeyeceğim. Hem bizim seninle de bir sonumuz yok. Lütfen, çok özür diliyorum. Beni anlamani bekliyorum. Bu ikimizin de kaderi ve inanıyorum bu kader seni daha iyi yerlere getirecek. Seni çok sevdim. En çok sevgisi katılmış açık çayını özledim. Allah'a emanetsin..."

"Ebru!.. Ebru!.."

Ebru telefonu kapattıktan sonra Burak dizlerinin üzerine çöker ve gözyaşları yanaklarından süzülüp, dizlerini ıslatır.

İstanbul Zincirlikuyu'da yavaş adımlarla yürürken, Ebru ile karşılaştığı yere geldiğinde, derin bir nefes alır. Yürümeye devam eder, Beşiktaş sahile gelir. Ve Boğaz'a bakarak havayı ciğerlerine çekerken, birlikte ilk karşılaştığı gün gelir aklına... Yürümeye devam eder, Rumeli Hisari'nda çay içtikleri mekana gelir. Bir açık çay söyler kendine, yudumlamaya başlar... Ve bir anda o ses yankılanır kulaklarında.

“ Görüyor musun İstanbul’un diğer yakasını? Ne muhteşem, büyüleyici bir şehir. Buraya geldiğim ilk günden bu yana aşık olmuşumdur bu şehre. Çayı her defasında yudumladığımda bu şehrin deminde büyüdü gizeminde kaybolmak istemediğim için, hep açık çay içerim. ”

Gözyaşları yanaklarından süzülmeden, kirpiklerinden damlar çayın içerisine. Sonrasında çay bardağının içine düşen gözyaşı damlaları ile birlikte, şiddetli bir yağmur yağmaya başlar. Sırılsıklam olmuştur. Oturduğu masadan kalkar, yağmurda yürümeye devam eder.

Ertesi günün sabahı, yatağında hasta yatmaktadır. Yanı başında arkadaşı Doğan, eliyle ateşini kontrol eder:

"Ya abicim, değer mi bu kadar acı çekmeye? Sen aşık mı oldun yoksa? Söyler misin? Anlat bana."

"Doğan, Aşk anlık bir heyecandır, ben açık bir çayın içerisinde hapsolmuş, kaybolmuşum, demlenip durmuşum. Sence Aşk mı bu yaşadıklarım? Zoruma gidiyor. Gelen de aynı giden de aynı."

"Doğru abicim haklısın, keşke böyle tesadüfler olmasa, yaşanmasa. Ama kadere, kadere inanırım da, senin ayağa kalkmayıp kendine yaşattığın kedere asla inanmam. Üstelik bu sözün sahibi olan ve bize nasihat veren biri uygulamıyorsa, daha da acı."

"Haklısın Doğan... Sence ne yapmalıyım?"

"Hadi yarın her şeyi unutalım, güzel bir güne başlayalım. Madem dünya krizi var, en azından şimdilik sana yapılan oyunculuk teklifini değerlendirelim. Neydi o popüler yönetmenin ismi?"

"Her neyse unuttum adını..."

"Abicim sana oyunculuk teklif etmişti... O adamı bulalım ya da bir ajansa gidip başvuruda bulunalım. İş bulana kadar bence denemelisin, ne malum belki de popüler bir adam olursun belli mi olur?"

"Popüler adam mı? Hayat senaryosunda figüran bir adam olmamı istiyorsun. Peki... Daha öncesinde bir ajans sahibi vardı. Birkaç defa oyunculuk teklifinde bulunmuştu. Yarın oraya gidip ajansa kayıt olayım."

"Hadi elini ver, ayağa kalk abicim... Hasta ve kederli olmak sana yakışmıyor. Yarın yeni bir gün olsun hepimiz için."

"Can Dostum. Dostum. İyi ki varsın."

Burak ertesi gün, bahsettiği ajansın kapısına gelir. Kapının ziline basar, genç bir kadın kapıyı açar.

"Merhaba, Tümay Hanım ile görüşecektim."

"Ne için gelmiştiniz?"

"Kendisi ile görüşüp ajansa kayıt yaptırmak istiyorum."

"Şu an kendisi burada değil, dilerseniz ben sizin kaydınızı alıp, fotoğraf çekimlerinizi sağlayabilirim. Buyurun içeri geçin lütfen."

"Teşekkür ederim."

"Sizi bu odaya alalım, formun tamamını doldurursanız sevinirim. Daha önce oyunculuk deneyiminiz oldu mu?"

"Birkaç defa... Bonus ve Gsm reklamlarında oynamıştım."

"Çok güzel, bu sizin için bir avantaj, hangi filmler olduğunu belirtirseniz çok sevinirim. Fotoğraf çekimleri için ben de arkadaşşıma hazırlık yapmasını söyleyeyim."

"Peki, ben formu doldurayım."

Burak formu doldurur, sonrasında fotoğraf çekimleri gerçekleşir. Kısa bir süre sonra da, bir televizyon kanalında dizi filmde oynamaya başlar. Sette Yönetmen Burak'a övgüler yağdırır.

"Harika... Harika... İyi oyuncusun. Tam istediğim gibi..."

"Teşekkür ederim Hocam."

Yapımcı Yönetmen'e yaklaşır, başıyla Burak'ı işaret eder:

"Bu genç kim?"

"Bilmiyorum ajanstan geldi. Önce figüran olarak bir bölüm için göndermişler, sonrasında araç kullanmadığı için ben de diğer ajanstan gelen kişiyi figüran yaptım, bu genci de bölüm oyuncusu olarak kadroya aldım."

"Biliyorsun o ajans, oyuncularını yüksek maliyete gönderiyor. Bana danışmanı isterdim."

"Tartışmayalım, işimizi yapalım. Bu dizi bu kadro ile çok ses getirir."

"Peki, sen ne diyorsan o olsun. Kısmetli adammış."

Burak dizi setinde çok sevilen biridir. Kısa sürede diziyi izleyenler, Burak'ın sette yanına gelip fotoğraf çekilirler. Burak halinden çok memnundur. Su içmek üzere set arabasına doğru ilerlerken telefonu çalar, arayan Doğandır. Doğan'ın ismini görünce telefonu neşle cevaplar.

"Canım dostum"

"Abicim unuttun bizi meşhur olunca?"

"Yok be kardeşim, alışmaya çalışıyorum. Çok mutlu ve huzurluyum."

"Aman abi sen iyi ol, gerisi önemli değil... İyi kazanıyormuşsun öyle duydum?"

"Eh işte idare eder. Hakkımı veriyorlar."

"En kısa zamanda görüşelim. Seviyorum seni abi."

"Ben de gönlü yüreği güzel kardeşim. Görüşmek üzere..."

Burak sette kostüm beklerken; kostümlerden sorumlu kişi, sinirli tavırlarıyla Burak'ın dikkatini çeker. Kostümcü o sırada,18 yaşlarında genç bir oyuncuya hakaret etmektedir. Genç oyuncuya yaklaşır, eliyle çocuğu iter, genç yere düşer. Kostümcü yere düşen gence tekme atar. Burak o an dayanamaz, kostümcüye yaklaşır, "Sen ne yaptığının farkında mısın?" diyerek kafa atar. Genç oyuncuya yaklaşır, elinden tutar, ayağa kaldırır:

"Gel kardeşim, kimse senin hayallerini yıkamaz."

"Abi benim yüzümden oldu her şey."

Kadın Set Görevlisi Burak'a öfkeyle yaklaşır:

"Ne yaptın arkadaşımıza gerizekalı!"

Yönetmen hızlı adımlarla gelmektedir:

"Ne oluyor burada?"

Kadın Set Görevlisi öfkeyle Yönetmen'e cevap verir: "Arkadaşımıza kafa attı, hakaret etti."

Yönetmen şaşkın:

"Burak, olanları anlatır mısın?"

"Hanımefendi öyle gördüyse bu mevzuyu, bize de buradan gitmek yakışır."

Yönetmen gergin bir tavırla Burak'ın gitmesini göze alamayarak durumu düzeltmeye çabalar:

"Ben olanları anlatmanı istiyorum."

Burak keskin konuşur:

"Siz olanları zaten ekibinizle topluma anlatıyorsunuz. Ya biz? Sözde yaşanmamış, ama gerçekte yaşanmış olanları nasıl anlatacağız? Hocam, her şey için teşekkür ederim. Ben ekibinizle çalışmak istemiyorum."

Kadın Set görevlisi, biraz da Yönetmen'e olan yalakalığını katarak ukala bir tavırla fikrini söyler:

"Ajitasyon yapıyor hocam."

Yönetmen eliyle çalışanına sus işareti yapar ve Burak'a döner:

"Kardeşim bak, burası ciddi bir yer, senin daha önce çalıştığın iş yerlerine benzemez. Önümüzde 8 bölüm daha var. Bugünkü bölümü tamamlayalım, yarın sana ne yapacağımızı düşünürüz."

Burak keskin tavrını bozmaz:

"Önce ekibinizin dürüst olmasını sağlayın; sonra insanların hayallerini yıkmayın. Ben ekibinizle şu an itibarı ile çalışmak istemiyorum. Gel kardeşim, ait olmadığımız insanların yanındayız. Gidelim buradan."

Burak hızlı adımlarla oradan uzaklaşırken, set ekibi onları izlemektedir. Burak gencin omzuna elini atar, uzaklaşırlar.

Üsküdar'da sahilde bir banka otururlar. Burak gence döner:

"Adın ne senin?"

"Şahin abi, senin?"

"Adım Burak ama, sevdiğim dostlarım Ballı derler."

"Ballı adamsın abi, bir vuruşta yıktın o adamı."

"Şiddet iyi bir şey değil, ama arada bir kalite kontrol yapmak lazım."

"Doğru abi, adamsın adam, seni çok sevdim."

"Nerelisin?"

"Ege'liyim abi. Sen?"

"Adana'lıyım."

"Eli maşalıyım, haksızlığa tahammül edemem diyorsun yani abi."

"Bir zamanlar daha sinirliydim ama şimdi öfkemi kontrol edebiliyorum."

"Gördük abi, kalite kontrolünü."

Burak çocuğa şaşkınlıkla bakar ve güler, ve gün batımını birlikte izlerler. Burak ertesi gün Doğan ile Rumeli çaycısında buluşur. Olanları dinleyen Doğan üzgündür.

"Abicim, değer mi bir anlık kızgınlıkla işinden olmaya? Çok sevinmişim oysa..."

"Oldu kardeşim bir kere, önümüze bakalım."

"Peki abicim, her şeyde bir hayır vardır."

Burak'ın telefonu çalar arayan çocukluk arkadaşı Sami'dir.

"Naparsın Burak abi?"

"Sami'm nasılsın canım?"

"İyiyim abicim, şirketteki işini bırakmışsın, seni ekranlarda gördük. Hayır olsun inşallah."

"Hayır olsun kardeşim, küçük bir tecrübe edineyim istedim. Bir dizide rol aldım ama, son yazmadı kardeşim."

"Burak abi hangi filmin sonu gerçek yazıldı ki?"

"Doğru kardeşim, doğru söylüyorsun. İşler nasıl?"

"Abi işler şükür olsun, biraz sorunlar var. Antalya'da bir iş kuruyorum. Seni aramama gelince, iş aradığımı duydum. Antalya'ya gel abi. Birlikte bu işi büyütelim. Burada başarılı olur isek, İstanbul'a bir şube açarız. Hem senin için de iyi olur; İstanbul'da artık kendi işinin sahibi olursun."

"Sami bu hayatta güven duyduğum özel insanlardan biri de sensin. İstanbul'un benim için ayrı bir yeri var. Çok yorgunum bu sıralar."

"Abi yıllar geçtikçe sorumluluklar artıyor. Doğum gününe de çok az zaman kaldı. Hayatta en doğru kararlarını doğum gününde alıyorsun. Yanlış mıyım? Hatırlıyor musun günlerden 1 Mayıs 2005'di?"

Burak o anı hatırlar. Sami, Emre, Haluk, birkaç arkadaşı bir çay bahçesinde oturuyorlardır.

Haluk lafa başlar:

"Eeee gardaş, askerlikte bitti, İstanbul'da bir iş teklifi aldığını duydum. Gitmeyi düşünüyor musun?"

Burak'ın kuzeni Emre aceleyle lafa karıştır:

"Burak abi bence bu kararı alırken hayır demeyecek. Sanmıyorum. İstanbul onun için bir merkez. Kendini daha iyi ifade edebileceğini düşünüyorum."

Sami uzaklardan gözlerini alıp Burak'a çevirir:

"Büyük bir şehir, yutar diyorlar adamı. Abi sen en iyisi burada kal, hem benim okul da bitiyor, birlikte güzel şeyler yaparız."

Emre ısrarcı:

"Bence İstanbul'da olmalı. Hem sen oraya yerleşirsen ben de arkandan gelirim abi. Birlikte güzel şeyler yaparız. Yahu arkadaşlar, konuyu niye uzatıyoruz ki? Birakalım kararı o versin."

Burak, Haluk'tan demir para ister:

"Al gardaşım, istediğin demir para olsun."

Emre durumu anlar:

"Abi düşündüğüm şeyi yapmayacaksın, işi şansa bırakmayacaksın değil mi?"

"Emre, insanın en büyük şansı kişiliğindeki maneviyatıdır. Maneviyatımız olduğu sürece şansımız hep devam edecektir. Yazı gelirse bu yaz Adana'yız. Tura gelirse artık İstanbul'luyuz."

Burak bozuk parayı yukarı doğru atar, para tura gelir.

Burak telefon konuşmasına döner:

"Hatırlamaz olur muyum Sami, tura gelmişti, hem de Emre'yle İstanbul'a ilk geldiğimiz zamanlarda çok güzel günlerimiz geçmişti. Emre askere gitmek zorunda kaldığı için kendimi bir ara çok yalnız hissettim, fakat sayesinde Doğan gibi bir dost tanıdım."

"O zamanlar Emre'nin dediğini yapmıştın, şimdi benim dediğimi yap. Bu yaz Antalya'ya gel abi. İki ay işi gör, sonra İstanbul'a dönmek istersen yine dön. Senden haber bekliyor olacağım."

"Sami benden haber bekleme... Geliyorum. Güzel bir ev bak, birikmiş biraz param var, seninle onu paylaşıyoruz. Yatırıma göre bana hisse verirsin, iki ay sonra şirkete ortak olurum. Malum, işleri kâra göre eşitlemek lazım. Bana biraz müsaade et, 1 Mayıs sabah uçağına yer ayırtıyorum. 15 gün sonra sendeyim kardeşim. Hazırlıkları yap, işe gelince, konuşuruz. Yeni mekan ferahlık derler."

"Abi çok mutlu oldum. Hemen güzel bir ev bakıyorum. En kısa zamanda görüşmek dileğiyle..."

"Görüşürüz güzel kardeşim."

Burak telefonu kapatır, Doğan şaşkın bir şekilde yüzüne bakar.

"Abi sen ciddi misin?"

"Evet kardeşim, en doğru kararı aldığımı düşünüyorum."

"Hayırlısı olsun abi, yapacağın işin daha ne olduğunu sormadan böyle bir risk aldıysan saygı duymak lazım. Cesaretinden dolayı kutluyorum seni."

"Hayat bir risk değil mi kardeşim?"

"Doğru abi, risk almadan büyük okyanuslar keşfedilemez."

"Büyük adalara da ulaşamaz."

"Yarın iş seyahati nedeniyle bir ay yollardayım. Seni yolcu edemeyeceğim. Seni çok özleyeceğim ama, nasıl olsa bir zaman bir yerde yollarımız yeniden kesişir..."

Burak ile Doğan Rumeli Hisarı'nda sohbetlerine devam ederken, bir kadın yaklaşır, Burak'a saatini sorar. Burak kolundaki saate bakar.

"Saat 2 hanımefendi..."

"Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Doğan saate bir bakış atar:

"Abi saatin de konuşuyor."

"Yeni aldım. Beğendiysen sana vereyim."

"Yok be abi, senin koluna daha çok yakışıyor."

"Sana da yakışır."

"Bize güzel olan her şey yakışır."

Burak, Doğan'ın bileğini sınıksız tutar.

"Sen dostsun ben can, sen cansın ben kan, bize bu sözler daha çok yakışır. Can Dostum... Yolumuz açık olsun."

Burak ertesı günün akşamı, evının sokağının hemen ilerisindeki Karadeniz'li bakkala uğrar.

"Merhaba Burak Bey, nasılın uşağum görünmüyorsun?"

"İş güç koşturmaca, ufaklıklar nerede?"

"Memlekete gönderdim."

"Ne zaman dönüyorlar?"

"Bir ay'ı bulur sanıyorum."

"Ben Antalya'ya yerleşiyorum, son kez görsem iyi olurdu."

"Hayırdır Burak kardeşim?"

"Hayır hayır abi, yeni bir iş ve yeni bir mekan."

"Anlayrum seni... Bazen benim da çekip gidesim gelmiyor değil yani. Ama bu şehre aşık olan bir daha geri dönmek istemiyor. Gelip geçiyor günler."

"Bende hakkınız çok, müsaade edersen evimin birkaç eşyasını size hatıra olarak vermek istiyorum."

"Uşağum ne gerek var?"

"Bir çamaşır makinesi ve buzdolabım var. İlk taşındığımda çamaşırlarımı yıkamıştınız, üstelik her akşam iş dönüşü sofranıza oturup yediğim iki lokmanın da hatırı var, lütfen karşılık olarak düşünme, ilk maaşımla aldığım değerli eşyalarım onlar. Hatıra olarak sende kalmasını istiyorum."

"Peki, hatıran kabulümüzdür. Seni bu semt unutmaz. Mahallenun çocukları seni çok arayacaklar. Hoşça git, sefa ile gel."

1 Mayıs 2009 İstanbul

Burak eşyalarını toparlamış, uçak saatini beklerken, mutfakta bilgisayardan müzik dinlemektedir. Kırmızı koltuğuna oturmuş, kolundaki saate bakar. Saat: 04.00... 5 dakika sonra yine bakar, saat: 04.00... Aradan 10 dakika geçer, saate bakar, Saat: yine 04.00. Bir anda saatin durduğunun farkına varır, bilgisayara yönelir, bilgisayarın saati 04.14'dr.

Saatine bakar ve tek bir cümle söyler...

"Ve bir anda zaman dursa, gece ve sabah arasında kalınsa ne yapardınız?" Madem zaman durdu, gitme vakti gelmiştir. Ayağa kalkar, bilgisayarını çantaşına koyar, kapıya doğru yönelir, çantalarına bakar, odaları son kez kontrol eder, mutfağın işiğini kapatır, koridorda derin bir nefes çeker, kapıyı açar, çantalarını evden çıkarır ve kapıyı yavaşça kapatır. Kutunun içerisine de anahtarını bırakır. Apartman nndeki Taksi düğmesine basıp bir taksi çağırır... Taksi gelir, tan ağarmıştır. Martıların sesleri duyulur. Taksiye eşyalarını yerleştirir. Ve gökyüzüne son kez bakar...

"yle bir zaman gelir ki gece ve sabah arasında kalırsın. Bir anda zamanı durdurmak istersin, gecenin sessizliği hiç bitmesin istersin. O an hiç bitmemecesine hayatın anlamı dahi olsa zaman" diye iç geçirdikten sonra taksiye biner. Taksi hareket edince, dikiz aynasından son kez apartmanın kapısına bakar. Gözlerinden birer gözyaşı damlası düşer. Tebessüm eder.

1 Mayıs 2009 Antalya

Antalya Havalimanı kapısından çıkar. Antalya yaz günü gibidir. Sami ile karşılaşır.

Sarılırlar birbirlerine... Lüks bir araç vardır. Araca yaklaşırlar, bagaja eşyaları yerleştirirler.

"Hoş geldin Burak abim."
"Hoş bulduk Sami'm."
"Gel abi binelim."
"Sami işler yolunda olmalı?"
"Şükürler olsun bu günlere abi."
"Aynen kardeşim."

Araca binerler, araç hareket ettikten sonra sohbete devam ederler.

"Abi yolculuk nasıl geçti?"
"Yolculuk mu? İnsan bir kuş misali işte. Hayat da böyle birşey, gelip geçiyor herşey. Şu an buradayız. Mutluluk ve hüzün ikisi de bir arada."
"Beni gördüğüne mutlu olmadın mı abi?"
"Sami seni gördüğüme çok mutlu oldum. İnsanın alıştığı ve anılarını yaşattığı yeri terk etmesi zormuş be kardeşim."
"Abi buraya da alışırsın. Üstelik Antalya'nın denizi başkadır. Sen doğayı ve fırtınalı havaları seversin. Beklersin. Burada izlemek için çok vakit var."
"Artık zaman yok Sami. Zaman ben istersem var."
"İstanbul adamı adam eder, şair yapar derler, şiir gibi konuşuyorsun."
"Sami şairi severim, fakat şiiri konusuna gelince, beni tanırsın ben asla hayal kuran duygusal bir adam olamam. Üstelik Edebiyat derslerinde şiir denince kaçan bir adamdım."
"Eeee... Okul yıllarında kızlar sana şiir yazardı. Sen zaten şiir gibi adamsın."
"Abartma Sami. Hadi evimize gidelim, sonra işimize bakalım."
"Çok güzel bir ev tuttum."
"Görelim..."

Burak ve Sami lüks bir apartmanın önünde aracı park ederler. Sami ve Burak araçtan inerler. Sami eşyaları alır bagajdan ve sohbet ederek apartmanın bahçesine doğru yürürler.

"Burak abi nasıl? Beğendin mi?"
"Benim küçük malikaneye benzemese de idare eder."
"Senin malikanenin böyle güzel, masmavi bir havuzu var mıydı?"
Derin bir iç çeker:
"Gökyüzünü görmek için hayal kurmaya gerek yoktu, masmavi duvarları vardı..."
"Abi şaka bir yana da, işlere asılmamız lazım."
"O halde keyif yapacak zamanımız yok. Hadi yukarı çıkalım, anlat bakalım şu işleri."

Sami ve Burak eve çıkarlar, Sami eşyaları odaya bırakır. Burak balkona yönelir, havuzu izler. Sami içerdeki odadan Burak'a seslenir.

"Abi sana bir çay koyayım. Açlığın var mı?"
"Teşekkür ederim Sami. Açık çay tercihimdir."
"Doğru ya abi, seni bildim bileli hep açık çay içersin. Sana en güzelinden bir açık çay yapıp getireyim. Bu arada ben çayları hazırlarken, sen masada duran işle ilgili dosyaları incelersen sevinirim."

Burak dosyaları okumaya koyulur. Sami çayı yapar, Burak'ın yanına gelir:

"Hımmmm demek enerji sektörü..."

"Aynen abi, elektrikten tasarruf eden cihazlar yapmışlar. Kayseri'de bir firma. Mesela 2.000 Türk Lirası elektrik faturası geliyorsa, bu cihazı taktıktan sonra yarı yarıya düşüyor."

"İlk kez duyuyorum, birkaç yerde deneme şansın oldu mu?"

"Olmaz mı abi, bir müşterim var öğlen yanına gideriz. Birebir faturasına bakarız. Hem sen de gözlemlemiş olursun. Bu bölgedeki otelleri düşün... Yazın en çok elektrik tüketimi olan bölge. Bu cihazların bir büyüğü var, onların 7000 TL. satışı var. Bizim yarı yarıya kârımız olacak."

"%50 büyük bir kâr, umarım söylediğin gibi müşterilere faydası olur. Bana çok gerçekçi gelmedi Sami fakat, sen mutlaka bu işi düşünürken faydalarını tespit etmişsindir."

"Hadi gidelim. Müşterimin restoranı var, hem yemek yeriz hem de müşterimin dilinden duyarsın."

Burak ve Sami restoranın önünde araçtan inerler. Restoran sahibi Bekir Bey, Sami'yi kapıda karşılar.

"Merhaba Bekir abi."

"Hoş geldin Sami."

"Nasılsın Bekir abi?"

"İyiyim teşekkür ederim sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim... Şükürler olsun bu günümüze. Seni iş ortağım Burak Bey ile tanıştırayım."

"Hoş geldiniz Burak Bey."

"Hoş bulduk Bekir Bey."

"Sizi şöyle deniz manzaralı yere alalım."

"Burak abi yoldan geldi, şöyle güzel bir et sote yaptırırsın artık."

"Ahmet oğlum, hemen 2 porsiyon et sote yap."

"Yanına ne alırsınız?"

"Ayran içebiliriz. Burak abi sen?"

"Ben de aynılarından alırım."

"Bekir abi cihazdan memnun musun?"

"Sami fatura yeni geldi, çocuklara sormadım. Ahmet oğlum gelirken faturaları getir."

Ahmet, acele adımlarla gidip faturaları getirir:

"Buyur Bekir abi."

"Sağol oğlum. Al bakalım Sami bir kontrol et."

"Abi geçen ay 870 TL gelmiş faturan, bu ay 490'a düşmüş. Hemen hemen yarı yarıya."

"Sami havalar daha ısınmadı ama etkisi var. Geçen gün sigortalar atmış, ama bu cihazla alakalı olduğunu düşünmüyorum. Diğer şubemize de uygulayalım."

"Memnuniyetle Bekir abi derhal..."

Sami Burak'a yönelir:

"Gördün mü abi cihazın özelliğini? Birebir faydası var."

"İlginç Sami. O halde yarın randevularımızı alalım, büyük otellere ziyarete gidelim, cihazın tanıtımını yapalım."

"O halde hayırlı olsun abi... Şirket ortaklığını iki ay sonra yaparız."

"Anlaştık canım."

Burak ve Sami yemeklerini yerler. Bekir Bey ile tokalaşıp mekandan ayrılırlar.

Akşam saatlerinde eve Sami'nin kardeşi Sefa da gelir.

"Vay Burak abim, canım benim ya, çok özledim seni."

"Sefa'm ben de seni özledim canım."

Sami Sefa'ya yönelir gülümseyerek:

"Hiç değişmemiş değil mi Sefa?"

"Halen karizma adamsın... Sen var ya sen abi, Antalya'da çok can yakarsın."

Sami ve Sefa gülüşürler:

"Abartmayın çocuklar, işimizi yapalım."

Sami su içmeye mutfığa yönelirken söylenir:

"Oldu bitti mütevazidir."

Gece olur, Sami ve Sefa uyumuştur. Burak düşünceli bir şekilde gecenin sessizliğinde oturmaktadır. Evvelki gece İstanbul'dan ayrıldığı anı hatırlar. Kolundaki saate bakar, tebessüm eder. Önündeki masada bir kağıt ve kalem vardır. Eline kalemi alır, başlar yazmaya... 'Toprakla buluşan bir yağmura benziyorum, denize düşen su gibi kendimle yüzleşiyorum, sırta kadem basan dağlar gibi üşüyorum, güneşin gölgesinde sana doğru yürüyorum...'

Sabah olur, Sefa Burak'ın yanına gelir:

"Burak abim kalk sabah oldu, kahvaltı hazır, erken kalkan erken yol alır."

"Günaydın canım."

"Günaydın abim."

Sami sofraya ekmekleri koymaktadır:

"Oooo abim yeni güne hoş geldin."

"Sami omleti güzel yapardın, kahvaltımızda vardır umarım?"

"Hazır abi."

Burak, Sami ve Sefa balkonda kahvaltı yaparlar.

Sefa lokmasını yutar yutmaz lafa girer:

"Abim sen şair mi oldun? Sabah masada bir şiir gördüm. Güzel sözler..."

Sami şaşırır ve kendinden emin:

"Saçmalama Sefa, Burak abi şiir sevmez. İlgisini çeken bir şey olmuştur mutlaka."

"Sami bu konuda haklı Sefa."

Sefa, okuduğu yazının hatırına bir nebze uzatır konuşmayı:

"Abi sen var ya, bir de şiir yazsan? Oldu bitti zaten soyadın gibi güzel konuşuyorsun, ilaç olur biliyor musun? Hatta benim adımın baş harflerini taşıyan bir şiir yazabilirsin."

Burak havuzun maviliğinden gözünü ayırmadan cevap verir:

"Bedenimden ayrılan ruhumun yazdığı yazıyı düşünmüyorsan, beni öyle gördüğün gibi düşünüyorsun demektir. Yanılıyorsun! Duyguları yazarlar değil, yazarlar en iyi anlatabilenlerdir."

"Nasıl yani abi?"

"Bilmem birden bunu söylemek geldi içimden."

Sami hareketlenir:

"Bırakın hadi şiiri, şairi, sözü de işimize bakalım."

Burak oturduğu sandalyeden doğrulur:

"Aynen kardeşim. Haydi Sefa laf cambazlığını bırak, yola düşelim. Malum erken kalkan erken yol alır diyen sendin."

Burak ve Sami sürekli otellerde toplantılar yaparlar, bir yandan depodan sürekli araca cihaz yüklerler.

Falezler'de bir mekana oturmuşlardır.

Sami dirseğini masaya koymuş, avucuna yasladığı başını kaldırmadan konuşur:
"Bir buçuk ay oldu abi, yüklü miktarda cihaz alımı oldu. Ben sana söylemiştim abi 20 koyarsan 40 kazanırsın diye. Bu ay ciddi kârımız var."
"Haklısın kardeşim, cidden kârlı bir iş."
"Abi hesabımızda 80 bin TL var. Bunun yarısı senin. Güzel iş çıkarttık."
"Devam edelim o halde."

Ertesi günün gecesi Sefa, Sami ve Burak evde sohbet ederler.

Sohbeti Sefa başlatır:

"Abi odanda onlarca yazı var, iznini almadan okudum. Hepsi çok içten. Geçen gün sosyal ağda paylaşımların olmuş, ne güzel yorumlar yapıyorlar arkadaşların."
"Mesela ne okudun, aklında olan var mı?"
"Aklımda yok ama, bir tanesini alıp geleyim."

Sefa içeri geçer, yazılmış bir sayfa alır, çıkar koltuğun üzerine, bağıırıp alay ederek okumaya başlar:

"Bazen dost yüreğinde uçan güvercinlere benzerim, yazın ateşi, kışın güneşi gibi. Ben sevdami yalnızlığa, yalnızlığı da sana benzetirim. Yalnızlık artık bende bir beden, sen olmuşsun tenime kefen, umut ışığını feyiz aldığım gözlerine benzeten, gülen yüzümdeki sevgimden ibaretsin sen. Dokunduğum gerçek tende gizlisin artık sen."

Burak ayağa kalkar, Sefaya sarılır, kağıdı almak ister, boğuşmaya başlarlar. Sefa'nın elinden kağıdı kapar.
Sefa muzip bir ifadeyle:

"Ya abi dostun yüreğini anladım da, kırk yıl düşünsem güvercin olabileceğini aklıma getiremezdim. Güvercin Burak abi"
"Sefa kızdırıyorsun bak beni."
"Tamam tamam abicim, şairlerin hepsi kaçıktır zaten."
Sami kahkahalarına ara verip lafa karışır:
"Burak abi İstanbul adamı şair eder derler. Sen gel Antalya'da şair ol. Olacak iş mi?"
Sefa Burak'ın üzerine gitmeye niyetlidir:
"Aşık mısın abi?"
"Aşk korkutur beni Sefa... Kapatalım bu konuyu. Hadi bana müsaade, iyi geceler diliyorum."

Sami tedirgin:

"Abi durgunlaştın, şakalarımıza alınmadın değil mi?"
"Yok be çocuklar uykum geldi. Yarın erkenciyiz."
"Peki abicim Allah rahatlık versin."

Burak, Sami ve Sefa birkaç gün sonra sahilde güneşlenirler. Sami, Burak'ın durgunluğunun sebebini öğrenmek için bir durum tespiti yapmaya çalışır:

"Burak abi durgunsun bu aralar, anlatmak ister misin? Bazen derin düşüncelere dalıyorsun...
"İçim içime sığmıyor bazen, ben neredeyim diye sorgulamadan edemiyorum. İçimde bir sıkıntı var."
"Aman abi öyle söyleme lütfen, ne dersin çıkıyor çünkü. Geçer abicim dert etme, bak

herşey yolunda gidiyor."

"Öyle tabii..."

Sefa negatif havayı dağıtmak için bir teklifte bulunur:

"Bu akşam biraz eğlenelim ne dersiniz?"

Sami heyecanlanır:

"İyi fikir, en azından stres atmış oluruz."

Sefa, Burak'tan da onay almayı bekler:

"Eve gidip biraz dinlenelim. Sonra da Antalya gecelerine akmaya ne dersiniz?"

Sami Kemer'e gitmeyi teklif eder:

"Hem Burak abi için de değişiklik olur."

Sefa bir yandan Burak'a bakarak onaylar:

"Anlaştık o zaman..."

Burak, Sami ve Sefa Kemer'de büyük bir gece kulübünde oturmaktadırlar. Sami ve Sefa ayakta müziğe ritim tutmaktadırlar. Burak oturduğu yerde etrafı izler. Burak, Sefa ve Sami'ye seslenir:

"Hadi gidelim çocuklar."

Sefa bozulur:

"Ortam sarmadı sanırım abi, şu güzellikleri görmüyor musun?"

"Sefa ait olmadığım yerdeyim, eve gidince daha huzurlu olacağım."

"Hadi Sefa, Burak abi haklı eve gidip dinlenelim."

"Tamam, tamam abi, içiniz yaşanmış sizin."

24 SAAT

İki buçuk ay geçmiştir. Sami ve Burak evde hesap yaparlar. Sami önündeki kağıtlardan başını kaldırıp, Burak'a yönelir:

"Abi iki buçuk ay oldu kârımız gün geçtikçe artıyor. Ama bir sorun var sana söylemedim."

"Hayırdır kardeşim?"

"Otele sattığımız ürünlerden bir tanesi patlak vermiş."

"Sorun nedir peki?"

"Pano yanmış abi hasar büyük sanırım. Bizden kaynaklı bir sorun var ise durum sıkıntılı."

Sefa koridordan içeri girerek lafa karışır:

"Abi kötü bir haberim var, ürün sattığımız birçok yerde dolap ve enerji panoları zarar görmüş... Yüksek miktarda maddi hasar var."

Sami bunu beklemiyordu:

"Eyyvah! Korktuğum şey başıma geldi."

Burak şaşkın:

"Sami bu ürünler sigortalı değil mi?"

"Abi sigortalı ama, ben ürünleri daha ucuz almak için sorumluluğu üzerime aldım."

"Ara şu adamı konuş o zaman."

"Peki abicim arayayım."

Sami endişeyle telefonu eline alır, Cevdet Bey'i arar:

"Merhaba Cevdet bey."

"Merhaba Sami bey."

"Abi bize verdiğin bu ürünlerde sıkıntı oldu."

"Hayırdır kardeşim?"

"Oldukça fazla müşterimizin cihazları bozulmuş."

"Bu sene aşırı sıcak var. Sıcaklardan dolayı cihazlar kaldırmadığı içindir. Biz senle konuşmuştuk, ürünleri sattıktan sonraki sorumluluk sana ait diye?"

"Anlıyorum abi..."

Burak dayanamaz:

"Ver şu telefonu Sami. Lan şerefsizin çocuğu! Gelir ciğerini sökerim senin, bu sorunu çabuk çöz. Aksi takdirde..."

"Aksi takdirde? Ne demek istiyorsun? Kardeşim ben malı satarım. Hem sen kimsin?"

Benim muhababım Sami, Sami'yi ver telefona..."

"Aşğılık, şerefsiz adam."

Burak telefonu kapatır. Sami panikler:

"Ne yaptın abi?"

"Sahtekar bunlar Sami."

"Abi bana müsaade et, müşterimi bir ziyaret edeyim. Konu neymiş öğrenip geliyorum."

Sami müşterisi ile bir araya gelir.

Müşteri sinirlidir:

"Sami Bey, ürünlerinizden kaynaklanan bir arıza olduğunu tespit ettik. 24 saat içerisinde sorunumu çözmenizi istiyorum. Yoksa hakkınızda suç duyurusunda bulunacağım. 180 bin TL zarara uğradım."

"180 bin TL mi?"

"Evet 180 bin TL. Soğuk hava deposundaki buzdolabım iptal, ürünlerimiz telef oldu. Biraz önce tutanağımızı tuttuk. Size 24 saat süre."

"Anlıyorum?"

Sami, Burak'a müşterisi ile yaşadığı olayı anlatır. Yüzlerinde endişe ve kaygı hakimdir. Sami bir teklif sunar:

"Abi Antalya'yı terk etmeliyiz."

"Neden Sami?"

"Hakkımızda dolandırıcılıktan suç duyurusunda bulunacaklar?"

"Paralarını iade ederiz."

"Altı müşterimizde de aynı sorun var ve diğerleri, bittim abi ben."

"Dur panik yapma çözeriz mutlaka."

"Abi şirket sahibi ben ve kardeşim. İkimiz de kendimizi kurtaramayız, bari sen bulaşma. Zaten seni de buraya çağırarak sonunu hazırladım. Affet abi, yarın bankadan paranı çekip hemen vereyim."

"Sami sakın ol, para önemli değil, yarın olsun konuşuruz."

Sabah'ın ilk saatlerinde kapı çalar, Polis eve baskın yapar, Sami ve Sefa'yı göz altına almaya gelmişlerdir. Gürültüleri duyan Sami panikle kapıya yönelir:

"Kimsiniz?"

"Polis aç kapıyı..."

"Eyvah."

Burak, Sami ve Sefa kapı ağzında Polis'in talimatlarını dinlerler:

"Kimliklerinizi görelim. Hakkınızda suç duyurusu var. Bizimle Emniyet'e kadar geliyorsunuz. Sen Burak Ballı, burada kalıyorsun. Siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

"Ben de arkadaşlarımla birlikte bu işi yaptım."

"Kardeşim bu iki adam hakkında suç duyurusunda bulunulmuş. Manyak mısın git işine!"

Sami ve Sefa Emniyet Müdürlüğü'ne giderler, oradan Adliye'ye sevk edilirler. Çıkarıldıkları ilk mahkemede, Sefa şirket kurucusu olduğu için tutuklanır ve cezaevine gönderilir. Sami ise gözetim altında tutularak serbest bırakılır. Kısa bir süre sonra eve, tüm mal varlıklarına haciz gelir. Sami ve Burak evde düşünceye dalmış, ne yapacaklarını bilemezler.

Sami mahcup:

"Abi evi boşaltmak zorundayız, çok üzgünüm. Ben Sefa'yı kurtarana kadar Antalya'da kalmak zorundayım. Ablamda bir süre ikamet ederim. Sen ne yapmayı düşünüyorsun?" Burak oturduğu koltukta başı öne eğik düşünceli bir şekilde cevap verir:

"Sami beni dert etme, ben başımın çaresine bakarım."

"Nereye gideceksin?"

"İstanbul'a geri dönerim."

"Her şeyimizi kaybettik, orada ne yapacaksın parasız evsiz abi? Çok üzgünüm. Seni mağdur ettim."

Burak oturduğu koltuktan kalkar Sami'nin yanına oturur:

"Üzülme kardeşim. Herşey güzel olacak. Sen sorunlarını hallet, olmadı Sefa'yı da alırsan yanıma gelirsiniz."

Burak ve Sami birbirlerine sımsıkı sarılırlar. Burak eşyalarını hazırlar ve İstanbul'a geri dönmek üzere yola çıkar.

Sami ve Burak otoparkta otobüsün saatini beklerler.

Sami'nin gözleri dolmuştur:

"Abi hakkını helal et. Nerede kalacaksın İstanbul'da?"

"Bir arkadaşşıma yıllar önce yardım etmişim. Onu ararım bir süre onda kalırım. İşleri düzletince sizi ararım yanıma gelirsiniz."

"Abi çok üzgünüm. Kardeşimi demir parmaklıkların arkasına hapsetmişken, seni de yolundan ettim."

"Sami her şeyde vardır bir hayır. Ben artık ne kazanacağımı değil, ne yaşayacağımı öğrenmek için yola çıkıyorum. Burada olmamın da bir sebebi vardı, çünkü Rabbimiz öyle emretti. Ben hayat yolumdaki görevimi öğrenmek için yola çıktım. Benim için artık endişelenme... Kavuşacağımız günü bekle... Seni seviyorum kardeşim."

"Abi abi canımsın sen, güzel abim."

Sami ve Burak'ın gözleri dolar ve Burak otobüse biner. Otobüs hareket ettiğinde Burak Sami'nin dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağladığını görünce dayanamaz ve hıçkırığa hıçkırığa otobüste ağlamaya başlar.

YAPRAK DALINDA GÜZEL LAKİN DALIN DİRDİ FIRTINA

1 Ağustos 2009

Burak İstanbul'a gelir. Beşiktaş sahilinde bir Cafe'ye oturur. Telefonunun rehberinden Dinçer'i bulur ve arar. Dinçer ofiste çalışmaktadır. Telefonu çalar, arayanın Burak olduğunu görünce, hafif bir gülümseme ile telefonunu açar:

"Burak merhaba kardeşim."

"Merhaba Dinçer abi nasılsın?"

"İyiyim kardeşim sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim abi şükürler olsun."

"Antalya'da olduğunu söylediler. İşler yolunda mı?"

"Abi Antalya'dan bugün geldim. İstanbul'da evimi kapattım biliyorsun. Müsaitsen bir süre sende kalabilir miyim?"

"Müsait olmak ne demek kardeşim, hadi Zincirlikuyu'ya ofisime gel, akşam birlikte eve"

geçeriz."

"Teşekkür ederim abi ben seni rahatsız etmeyeyim..."

"Ne rahatsızlığı kardeşim hadi bekliyorum..."

"Peki abi, o zaman geliyorum. Adresi mesaj atar mısın yarım saate yanında olurum?"

"Mesaj atıyorum kardeşim. Görüşürüz."

"Görüşmek üzere abicim."

Burak Zincirlikuyu'da Dinçer'in çalıştığı plazaya gelir. Ofisin olduğu kata çıkar, kapı ziline basar, sekreter kapıyı açar:

"Buyurun efendim."

"Dinçer bey ile görüşecektim."

"Sizi şöyle içeri alalım, kim diyelim?"

"Burak dersiniz, beni bekliyordu kendisi."

Dinçer sesi duyar, ara koridora gelir:

"Oooo Burak kardeşim, gel şöyle, Nermin Hanım bize iki çay lütfen."

Burak tebessüm eder:

"Bir tanesi çok açık olsun lütfen."

"Ne var ne yok kardeşim görüşmeyeli? Otursana şöyle..."

"Hiç sorma Dinçer abi. Bir yıldır işler istediğim gibi gitmiyor. Akşam eve geçince anlatırım."

"Hayır olsun inşallah. Düzeliir bozma moralini. Ben çok zor günler geçirmiştim, bak işler tekrar yoluna girdi."

"Haklısın abi iyi düşünmek lazım."

"Akşam evde sana güzel bir yemek yaparım, sonrasında ne yapacağımızı konuşuruz."

Burak ve Dinçer eve gelirler, Burak dar koridordan içeri girer, koridorun solunda küçük bir oturma odası vardır. Dinçer oturma odasını gösterir:

"Gel kardeşim şimdilik bu odada kalabilirsin. Ev küçük ama bir süre idare ederiz."

"Teşekkür ederim abi hakkını ödeyemem."

"Ne hakkı kardeşim? Sen de bana zamanında yardımcı oldun, hem biz zor günlerin dostuyuz."

"Eyvallah abi."

"Ben bir şeyler hazırlayayım, sonrasında konuşuruz."

Burak ve Dinçer masada yemek yerken sohbet etmektedirler:

"Demek işinden ayrılmana bu kadın sebep oldu... Peki o günden sonra seni hiç aramadı mı?"

"Aradı ama iş işten geçince abi. Ama ben bu yaşanan her şeyin kaderim olduğuna inanıyorum."

"İlginç! Ama bozma moralini. Halbuki Sami ile Sefa çok iyi çocuklar, ben en çok bu olaya üzüldüm. İnşallah onların da haklarında hayırlısı olsun, senin de. Yemekten sonra biraz dinlen yol yorgunusun. Herşey kısa sürede tekrar yoluna girer nasıl olsa."

Aradan iki hafta geçmiştir. Bu iki haftalık sürede Burak kendini biraz daha toparlamıştır. Bu sırada Dinçer'in kız arkadaşı Sibel Kocaeli'nden İstanbul'a Dinçer'i görmeye gelmiştir. Sibel ve Dinçer aynı odada otururlar. Televizyon izlerlerken Burak zile basar:

Sibel hoşnutsuz:

"Burak diye bahsettiğin arkadaşın geldi sanıyorum. Bizimle burada kalmayacak değil mi?"

"Evet bizimle kalacak. Kapıyı açayım. Lütfen tatsızlık çıkartma, biraz yanımda kalacak sonrasında zaten kendi evine yerleşir."

"Bana arkadaşının olduğunu söyleseydin bu kadar yolu tepip gelmezdim."

"Sus lütfen, sorun olmaz."

"Nasıl sorun olmaz? Küçücük evde tanımadığım yabancı bir adamla aynı havayı teneffüs edeceğim. Zaten bir hafta sonum var; berbat ettin anlayacağın."

"Of Sibel Off!"

Dinçer kapıyı açar:

"Merhaba Dinçer abi."

"Hoş geldin kardeşim."

"Hoş bulduk abim."

Burak içeri girer, Sibel'i görür:

"Burak seni kız arkadaşım ile tanıştırayım. Sibel, bu bahsettiğim arkadaşım Burak."

Burak gülümser:

"Memnun oldum."

"Ben hiç olmadım."

Dinçer afallar:

"Sibel ne söylediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım Dinçer."

Dinçer durumu nasıl düzelterceğini bilemez:

"Sen ona bakma kardeşim."

"Lütfen abi rahatsızlık vermek istemem."

Sibel'de hiçbir çekince yoktur:

"Rahatsızlık vermek istemezmiş."

"Sibel lütfen, çok ayıp oluyor."

Burak olanların farkına varır:

"Abi ben de çantamı almaya gelmiştim."

"Hayırdır kardeşim?"

"Bir arkadaşım hafta sonu için beni evine davet etti. Hafta içi tekrardan gelirim."

Sibel kaşları havada, lafa karışır:

"İsabet olmuş, yoksa ben birazdan bir arkadaşına geçmek zorunda kalacaktım."

"Sibel lütfen diyorum. Burak sen aldırma kardeşim. Sibel biraz şakacıdır. Madem öyle arkadaşınla sözleştin, seni arkadaşına bırakmamı ister misin?"

"Lütfen abi zahmet etme, çantamı alayım odamdan. Hafta içi tekrar görüşürüz. Bu arada memnun oldum Sibel hanım..."

Sibel duvara yaslanmış kollarını birbirine kavuşturmuş Burak'tan yüzünü çevirmişti:

Burak çantasını alır, Dinçer evin kapısında Burak ile konuşmaya devam eder.

"Kusura bakma kardeşim, kötü bir tanışma oldu."

"Sorun değil abi, sen keyfine bak. Hafta içi görüşürüz."

Burak Dinçer'in evinin önündeki sokakta yürümeye devam ederken telefon rehberinden Volkan'ı bulur ve arar:

"Volkan merhaba kardeşim."

"Kardeşim sen arar mıydın? Nasılsın?"
"İyiyim kardeşim. Neredesin?"
"Arkadaşımdayım kardeşim. Ufaktan demleniyoruz."
"Bir arkadaşımda kalıyordum, müsaitsen bu hafta sonu sende kalacaktım."
"Tabi kardeşim bekliyorum. Evi biliyorsun, bizim mahalleye gelince ara beni."
"Anlaştık kardeşim. Sağolasın."
"Sen de sağol kardeşim."

Burak fazla oyalanmadan Volkan'ın yaşadığı semte gelir. Evinin sokağına geldiğinde tekrar arar:

"Geldim kardeşim neredesin?"
Hoş geldin birader, beş dakikaya geliyorum."
"Bekliyorum kardeşim."

Volkan arkadaşları ile içki masasında oturuyordur. Arkadaşı Cabbar ve Semih'ten müsaade ister:

"Beyler bana müsaade arkadaşım geldi, yarın devam ederiz."
Cabbar bozulur:
"Volkan kardeşim, ayıp olmuyor mu? Arkadaşın da teşrif etsin mekanımıza, hem tanıyalım bey efendiyi."
"O alkol kullanmaz Cabbar. Bu tarz ortamlara da pek girmez."
"Öcü müyüz biz kardeşim bir arkadaşına söz geçiremiyorsun? Rakı almadan gelmeyin. Aksi taktirde ben gelir, alırım evden. Volkan, beni biliyorsun boş konuşmam; dediğimi yaparım."
"Peki peki... Tatsızlık çıksın istemem. Geliyorum birazdan."
"Ha şöyle akıllı ol Volkan, bekliyorum gecikmeyin."

Burak yol kenarında Volkan'ı bekler, Volkan evin önüne yaklaşırken Burak'ı görür:

"Burak dostum."
"Merhaba kardeşim."
"Merhaba dostum hoş geldin."
"Hoş bulduk kardeşim."
"Dilersen eşyalarını eve bırakalım, illa bizim arkadaşlar seni tanımak istediler. Bir saat bana eşlik eder misin?"
"Ortamda alkol var sanırım. Ben almasam kardeşim? Seni beklerim burada..."
"Olur mu kardeşim? Çok ayıp olur. Senden bahsettim. Hadi beni kırma."
"Sen alkol almazdın hayırdır kardeşim?"
"Boşver sen beni, beni biraz önemsiyor ve seviyorsan bir saat yanımda olmanı isterim."
"Hayır olsun... Peki kardeşim."
"Sen biraz bekle, ben şu eşyanı eve bırakıp geleyim."

Burak ve Volkan markete uğrarlar:

"Bir büyük rakı lütfen."
"Derhal Volkan abi, başka bir isteğin var mı?"
"Az da karışık çerez alalım."

Burak ve Volkan marketin yanında bulunan ofisin önüne gelirler. Volkan cama vurur. İçeriden arkadaşısı Semih gelir kapıyı açar:

"Nerde kaldın Volkan abi? Cabbar abi çok sinirlendi."

"Geldik işte kardeşim. Gel dostum Burak içeri geçelim."

Cabbar oturduğu yerden kalkmadan konuşur:

"Mahallemize hoş geldin dost. Adı ne bu yakışıklı kardeşimizin?"

Volkan tanıştırır:

"Burak."

"Ağzı yok mu bu adamın kardeşim? Otur birader. Sen de otur Volkan. Birader, hoş geldin gayri meşru soframıza."

"Hoş bulduk kardeşim."

Cabbar alaycı bir ifade ile konuşur:

"Kardeşim haaaa, iyiymiş. Rakı aldın mı Volkan?"

"Aldım evet."

Hah! Şöyle ol, canımı ye Volkan. Semih bardak kap gel."

"Olur abi hemen."

"Aslan sütü içer mi kardeşimiz?"

"O kullanmaz alkol."

Cabbar gerilir:

"Volkan ben seni uyarmadım mı biraz önce? Bırak adam konuşsun."

"Size afiyet olsun, ben çay varsa içerim."

"Bu saatte piyangodan mı çıktın sen birader? Çay ne gezer gayri meşru sofrasında?"

Rakı içeceksin bu gece bizimle."

Volkan tedirgin fakat belli etmemeye çalışır:

"Bir dubleden birşey olmaz kardeşim... Hoş geldin diyelim."

"Ben almasam olmaz mı? Alkolle aram pek iyi değildir."

"Volkan canımı sıkmaya başladı bak arkadaşın. İç diyorsam içecek, o kadar!"

"Burak dostum, dinle Cabbar abiyi bir duble içeriz sonra eve geçeriz."

"Peki Volkan peki..."

Cabbar keyiflenir:

"Ha şöyle! Hadi... Yeni gelen orospu çocuklarının, şerefsizlerin şerefine..."

Cabbar kadehi kaldırırken Volkana tokat atar. Burak sinirlenir, ayağa kalkar bardağı eliyle kırar. Cabbar'da ayağa kalkar silahına davranır, Burak'ın anlinin ortasına silahı dayar.

Volkan panikler:

"Dur Cabbar abi ne yapıyorsun?!"

Burak sinirlidir:

"Sıkma zansa şerefsiz sensin şerefsiz!"

Semih tedirgindir:

"Abi lütfen, kendine gel, gazına gelme bu şerefsizin!"

Cabbar kan çanağı gözlerini iyice açar:

"Yat lan yere şerefsiz! Kesin lan çenenizi siz?"

Burak o sırada masada duran rakı şişesini çoktan gözüne kestirmiştir, yavaş yavaş, "Tamam sakin ol" diyerek geri çekilir ve bir hamleyle masadaki rakı şişesini eline alır, Cabbar'ın kafasında patlatır. Cabbar yere yığılır. Silah yere düşer, Burak silahı eline alır, Cabbar'ın kafasına dayar.

Volkan çok korkmuştur:

"Burak yapma dostum lütfen yapma!"

"Dur Volkan kes sesini! Senin gibi birinin bu şerefsizler arasında ne işi var? Demek

gayrimeşru sofrası? Bu mahalle sana mezar olur lan şerefsiz, sen kime küfür ediyorsun? Volkan, şu yanındaki şerefsiz kenara geçsin, Polisi ara şimdi..."

"Burak lütfen silahı bırak... Hadi çıkalım buradan, çantayı al ve hemen terk et burayı..."
Burak soğukkanlı fakat çok sinirlidir:

"Volkan, anahtarı al, yanındaki şerefsiz burada kalsın. Kapıyı dışarıdan kilitle ve çantayı getir çabuk!"

"Tamam sakin ol lütfen! Semih anahtarı ver."

"Al Volkan abi..."

"Burak lütfen sinirlerine hakim ol, kötü birşey yapma. Zaten adam kan revan içinde kaldı, çantayı alıp hemen geliyorum."

Volkan ofisin kapsını kilitler, beş dakika sonra çantayı getirir. Tekrar ofisin kapısını açar, çantayı kapının önüne koyar, içeri girer.

"Hadi bırak kardeşim Silahı ve buradan çık git."

Burak Cabbar'ın yüzüne tükürür. Volkan'a döner:

"Volkan, bizde ana candır. Bu şerefsizin anası da bizim canımızdır. Bizde anaya küfrün bedeli cana candır. Dua et ki, bu masada sen vardın. Yoksa anamıza yapılan küfrün bedeli candır. Sabır da Allah'tandır."

Burak silahı masanın üzerine koyar, çantasını alır ve ofisten dışarı çıkar. Beşiktaş sahile gelir, bir bankta oturur, çantasını banka koyar uzanır. Güneşin doğuşu ile birlikte vapur sesine uyanır. Ceketinin cebindeki telefonu kontrol eder, telefonu eline alır, Doğan'ı arar. Doğan telefonu açar.

"Günaydın abi, erkencisin?"

"Hiç sorma kardeşim. Nerelerdesin?"

"Diyarbakır'dayım abi. Sen?"

"İstanbul'dayım kardeşim."

"Hayırdır abi ne oldu Antalya'daki işinize?"

Burak konuyu ayrıntılarıyla anlatır. Doğan şaşkın bir ifadeyle üzüntüsünü dile getirir:

"Abi biraz sabret, onbeş gün sonra oradayım. Peki nerede kalıyorsun abi? Para vesaire durumun nasıl?"

"Beni merak etme kardeşim. Yardıma ihtiyacım olduğunda seni ararım."

"Emret abi, elimden ne gelirse seve seve yaparım biz abi kardeşiz biliyorsun."

"Biliyorum canım dostum, sen geldiğinde konuşuruz."

"Abi beni merakta bırakma. Aklım sende, bir şeye ihtiyacın olursa çekinme lütfen ara..."

"Ararım kardeşim. Görüşürüz en kısa zamanda."

"Allah'a emanet ol canım abim."

"Sen de kardeşim."

TESLİMİYET

Burak, İstanbul Boğazı'na bakarak düşüncelere dalmıştır. Akşam saatlerine kadar aynı bankta oturur vaziyette denizi izlemektedir. Bankta otururken, sokakta yaşayan bir adam yanına yaklaşır. Başında bir kep, üzerinde bir ceket, ayağında postal, bol bir pantolon vardır. Banka oturur. Burak tuhaf bir şekilde adama bakar, adam cebinden bir sigara çıkarır:

"Yak bir sigara."

"Teşekkür ederim."

"Adın ne?"

"Burak, senin?"

"Ben de Veysel. Üşüyorsan ceketimi verebilirim. Eylül Ayı'nın ortasında olmamıza rağmen, havalar erken soğudu."

"Teşekkür ederim abi, çantamda kazağım var üşürsem giyerim. Geçenlerde mevsimler dengesizleşti diye haberlerde manşet atmışlar. Aslında mevsimler dengesizleşmedi, insanlar dengesizleşti. Biz ne verirsek onu alıyoruz. İnsanların birbirlerine saygısı, sevgisi yok. Dedikodu, art niyet, endişe, herkes bir kusur aramakta. Kusura bakmasınlar ama mevsimlerin suçu yok."

"Haklısın. Mevsimlerin gerçekten suçu yok. Buralara ait değilsin. Misafir olmalısın."

"Evet... Siz de ev sahibi olmalısınız. Beni Boğaz manzaralı semtinizde ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Ailen burada mı?"

"Ailem Adana'da yaşıyor... Ya senin ailen?"

Veysel bir an duraksar, yüzünde donuk bir ifade vardır:

"Benim ailem mi?"

Veysel ayağa kalkar ve Burak'ın yanından başını öne eğerek uzaklaşır. Burak çantasını eline alır, Veysel'in peşinden gider:

"Veysel abi, yanlış bir soru mu sordum? Benimle konuşmak ister misin?"

"Beni rahat bırakır mısın?"

"Hayır şu an benim yardıma ihtiyacım var. Lütfen beni dinler misin?"

"Senin yardıma ihtiyacın yok. Seni kader buraya getirdi, beni ise kendi seçtiğim kaderim."

"Beni buraya kader getirdiyse sen doğru insansın. Bana kendi seçtiğin kaderi anlatmanı istiyorum."

"Sen bana kaderini anlatırsan ben de sana seçtiğim kaderi vakti geldiğinde anlatırım"

"Pekala, nereden başlayalım? Neden buradayız? Beni kaderin buraya getirdiğini nereden biliyorsun?"

"Buralara ait bir insan değilsin, her halinden de belli zaten. Benim neden burada olduğumu boşver. Asıl sen neden buradasın? Anlat bakalım..."

"Uzun hikaye. Anlatırım Veysel abi, sanırım yağmur yağacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Hava tahminlerinde yanılmam. Korunacak bir yer bulalım."

"Gel seni dostlarıma yanına götüreyim."

"Gidelim Veysel abi. Hem seni de dinlemiş olurum."

Beşiktaş sahilden yukarı doğru yürürler. Bir köprü'nün altında ateş yakmış tinerici çocuklar vardır. Köprü'nün altına doğru giderken Burak, bir anda duraksar.

"Veysel abi, tinerici çocukların dost olabileceğine ve onların aralarına girmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüyorum."

"Çekinme bu çocuklar masum, üstelik sana zarar vermezler, hem ben varım yanında... Güven bana. Gel hadi."

"Peki abi gidelim."

"Çocuklar misafirimiz var, bu gece dostumuz burada sabahlayacak..."

Tinerici çocuklar Burak'ın etrafını sararlar, Burak yine de tedbirli bir şekilde etrafını kolağan eder:

"Gel otur çekinme, sana bir şey yapmazlar. Sen Allah dostusun tanır bilir onlar."

"Çok yazık. Madem sözün geçiyor bunlara, neden kötü alışkanlıklarından

kurtarmıyorsun?"

"Bu günden sonra artık seni de tanıyacaklar, benim yıllarca yapmak istediğimi sen yap o zaman."

"Elimde öyle bir imkanım olsa, seve seve... Sen neden buradasın anlatmayacak mısın?"

"Bu konuyu kapatalım. Bir gün anlatma ihtiyacı hissedersen, seninle paylaşırım."

Peki Veysel abi. Nasıl istersen..."

Şimşek çakar Veysel gökyüzüne bakarak:

"Hava bozdu, iyi denizcisin."

"Ben gökyüzüyüm, asıl denizci olan sensin."

"O halde bana gökyüzünü anlatır mısın?"

"Oysa ben gökyüzüydüm, sen deniz. Ve şimdi, sahipsizliğin sahip olduğu yerdeyiz.

Sahibini mi anlatayım, yoksa sahipsizliğini mi?"

"İlim kokuyorsun. Yolun açık, farklısın. Sahibimize gelince, sahibimiz belli şükürler olsun. Bak görüyor musun? Sahipsiz olan insanlar da belli."

"Anlıyorum Veysel abi... Gel birlikte kurtaralım bu çocukları, sahiplerine emanet edelim."

"Her şeyin bir zamanı vardır."

"Benim için artık zaman yok. Ben istersem zaman var."

"Teslimiyet."

"Aynen Veysel abi..."

Sabah olur. Burak, Veysel ve tinerici çocuklar bir kartonun üzerinde uyumaktadırlar. Burak sabahın ilk saatlerinde uyanır, Veysel'i uyandırır.

"Veysel abi."

"Söyle kardeşim."

"Açık bir çay içelim, karnımızı doyuralım, sonra buraya geliriz. Çocuklara da yiyecek bir şeyler alalım."

"Peki gidelim o halde..."

Burak ve Veysel sahile gelirler. Simit alırlar ve çaylarını yudumlarlar:

"Veysel abi bende titizlik hastalığı var, yıkanmazsam hasta olurum. Beşiktaş Hamamı'na gideceğim sen de gelmek ister misin?"

Veysel gülümser:

"Teşekkür ederim. Dün ben sana buraya ait olmadığını söylemiştim."

Burak ve Veysel birbirlerine bakarak gülerler. Burak tinerici çocuklara simit alır, simitlerini ikram eder. Daha sonra hamama gitmiştir. Yıkanıp rahatladıktan sonra annesini arar.

"Merhaba Anne."

"Oğlum canım, nasılsın nerelerdesin?"

"Anneciğim İstanbul'dayım."

"Senin için endişeleniyorum, iyi misin? Sami ve Sefa'ya çok üzüldüm. İş bulabildin mi? Aynı evde misin?"

"İşler yolunda anneciğim. Birazdan toplantım var. Daha güzel bir eve yerleştim Beşiktaş'ta, üç ay sonra seni davet ederim gelirsin canım annem."

"Biraz sıkıntılarım var oğlum."

"Ah anneciğim. Sana da faydalı olmak istiyorum. Güzel günler bizim olacak."

"Güzel oğlum seni çok seviyorum."

"Ben de annem canım annem."

Burak telefonu kapatır, yüzünde bir endişe ve hüzün hakimdir. Bir süre caddelerde yürür, düşünürken; hiçbir şey birbiriyle bağdaşmasa da, içindeki umut her şeyin yolunda olduğunu fısıldar kalbine. Bir an da yağmur bulutları güneşin yerini alır. Güneş olabildiğince yüzüne gülümsemektedir. Bir yandan güneş, bir yandan gökkuşağı umutlarını renklendirir.

Huzurlu bir ifadeyle güneş ile konuşur:

Güneşin sesi vardır, kırmızıdır. Gonca bir gül kadar kıızıdır, yakar. Ateş gibidir... Sarı bir güldür, ısıtır. Güneşin sesi vardır; O'ses gökkuşağının rengidir, O'ses umutsuzlukların yoludur, O'ses gökkuşağının kaybolmuş renklerinin huzurudur.

Gün batımı ile birlikte akşam olur. Burak ile Veysel, bankta sohbet ederken yaşadığı son olayı anlatır:

"Demek öyle oldu. Peki arkadaşın aramadı mı seni?"

"Birkaç gün önce aradı. Kız arkadaşı gitmiş, eve davet etti. Ben de senin yanında kaldığımı söyledim."

"Bu sokaklar senin için çok güvenilir değil, bir haftadır yanımdasın... Bence ailenin yanına gitmelisin. Üstelik çocuklara yardımcı olacağın konusunda bana söz verdin. Güçlü olmazsan bu çocuklara nasıl yardımcı olacaksın?"

Burak umutla:

"Vardır sahip olanın bir bildiği. Dert etme abi sen beni. Hayatın da bir okulu varmış, sayende hayata dair her şeyi keşfediyor, yanında öğreniyorum. Hem sayende boğaz manzaralı bir evim oldu."

"Peki, dediğin gibi olsun. Bu semtte güzel bir evinin olmasını isterim."

"Hayal kurmayı pek sevmem, ama şu tepedeki ağaçların arasındaki sarı binayı görüyor musun? Orada güzel bir evimin olmasını isterim. Hem sen de yanımda kalırsın."

"Ben kendi kaderimi seçtim, buralardan da ayrılmayı düşünmüyorum ama senin için dua edeceğim. Bakarsın komşu oluruz."

"Kaderini biliyorum. Ben gökyüzüne, sen denize yakınsın. Güzel adamsın seni çok sevdim Veysel abi."

Sabah olduğunda Veysel ve Burak bankta kahvaltı yapmaktadırlar. Burak'ın telefonu çalar. Tanımadığı bir numara aramaktadır. Arayan daha önce çalıştığı iş yerinde anlaşmalı olduğu bir müşterisidir. Ürünü gümrükte kalmıştır. Çok sinirlidir:

"Burak Bey'le mi görüşüyorum?"

"Evet benim. Sizi tanıyamadım?"

"Ben WU Kozmetik Şirketi'nin sahibi Arzu. Şu an ürünüm gümrükte kaldı ve bu ürün müşteriye ulaşmazsa, yarın büyük bir sorun yaşamama neden olacaksınız. Bu konuyu derhal çözmenizi istiyorum."

"Bir dakika Arzu hanım, ben konuya müdahale edeceğim, siz rahat olun lütfen. Hangi semtte iş yeriniz?"

"Mecidiyeköy'de iş yerim."

"Sorunu çözüyorum. Sizi bilgilendiriyor olacağım."

"Burak Bey sizden haber bekliyorum."

Burak telefonu kapatır:

"Arayan kim?"

"Eski bir müşterim. Ürünü gümrükte kalmış. Şubeyi arayıp sorunu çözeyim."

Burak Ortaklar Şube'ye telefon eder. Müşteri temsilcisi telefonu açar. Burak, Müdür'ü telefona ister, Müdür'e konuyu anlatır:

"Tamam Burak Bey, dediğiniz gibi işlem yapacağım, sorun çözülür çözülmez hanım efendiyi ararım. Size çok teşekkür ederim yardımınız için."
"Rica ederim, iyi çalışmalar diliyorum. Kolay gelsin."

Veysel gülümser:

"Ne demişler? İyilik yap denize at..."

"O zaman tuttuğumuz balıkları nereye atacağız?"

"En azından hazır balık tutmuyorsun."

"Emek olmadan yemek olmaz diyorsun. Veysel abi yoksa balık mı çekti canın?"

"Yok be kardeşim, emeğin gönlümden geçti."

"O ne demek oluyor abi?"

"İkimizin de gönlü zengin. Ortada emek olunca büyük servete sahip oluyorsun."

"Veysel abi benim bu dünyadaki en büyük servetim senin gibi samimi ve ince ruhlu dostlarımdır."

Ertesi gün Arzu hanım ofisinde kahvesini yudumlamaktadır. Mutlu bir yüz ifadesi vardır. Telefonu çalar, arayan Ortaklar Şube Müdürü Kemal Bey'dir.

"Merhaba Arzu hanım, nasılsınız?"

"Merhaba Kemal Bey, çok teşekkür ederim iyiyim. Müşterime ürün ulaşmış, ayrıca Burak Bey'e ve size çok teşekkür ederim."

"Evet Arzu hanım. Biraz önce teslimat gerçekleştirdik, sizi bilgilendirmemi istedi Burak Bey. Biz teşekkür ederiz."

"Burak Bey'e hafta içi sözleşmemizi yenilemek adına iş yerimize uğramasını söyler misiniz?"

"Burak Bey aramızdan ayrılalı bir yılı aşkın bir süre oldu. Ben size yardımcı olmak isterim."

"Aaaa öyle mi? Hay Allah! Adama söylemediğim söz kalmadı, şirketten ayrıldığını dahi dile getirmedi, sorunumu çözdü. Peki Kemal Bey, hafta içi sizi bekliyorum."

"Memnuniyetle efendim, iyi günler diliyorum."

Arzu Burak'ı teşekkür etmek için arar. Burak'ın telefonu kapalıdır. Burak'a "lütfen beni arar mısınız Burak Bey?" diye mesaj yazar.

Burak telefonunu bir büfede şarjdan almaktadır. Telefonunda gelen mesajı açar, mesajı okur, Arzu'yu arar:

"Merhaba Arzu hanım."

"Merhaba Burak Bey, işten ayrıldığınızı öğrendim. Çalıştığınız iş yerine karşı vefalısınız, tebrik ederim hayran kaldım."

"Çok teşekkür ederim. Her zaman arayabilirsiniz."

"Şu an nerede çalışıyorsunuz?"

"Henüz bir yerde çalışmıyorum iş bakıyorum."

"Öyle mi? Benim bu sıralar bir Pazarlama Direktörü'ne ihtiyacım var, bir de şirketimizin kurumsallaşması adına bir danışmana. Müsait misiniz? Görüşebilir miyiz?"

"Memnun olurum. Birkaç saat sonra iş yerinize gelsem uygun olur mu?"

"O halde sizi saat 14.00'de bekliyorum."

"Peki Arzu hanım. Görüşmek üzere."

Burak telefonu kapatır, bir mağazadan gömlek alır. Kuaföre gider sakal tıraşı olur. Mecidiyeköy'e ofisin önüne gelir. Zile basar, kapıyı sekreter açar.

"Hoş geldiniz."

"Arzu hanım ile görüşecektim."

"Sizi misafir odasına alalım. Kim diyelim? Konu neydi?"
"Burak Ballı. Kendisinin bilgisi var."

"Arzu hanım, Burak Ballı adında bir Bey geldi."
"Elifcim Burak beyi içeri alır mısın? Bekliyorum."
Elif Burak'ın yanına yaklaşır:
"Burak bey, Arzu hanım sizi odasında bekliyor efendim."
"Teşekkür ederim."
"Hoş geldiniz Burak Bey."
"Hoş bulduk Arzu hanım."
"Lütfen şöyle buyurun."
"Çok teşekkür ederim."
"Burak Bey ne ikram edelim size?"
"Çok açık çay tercihimdir."

Arzu telefonla Elif'i arar.
"Elif'cim bir açık çay ve az şekerli bir kahve alalım."
"Nasılsınız görüşmeyeli?"
"Çok teşekkür ederim. Sizi gördüm daha iyi oldum."
"Telefonda bahsettiğim gibi sizinle çalışmak isterim."
"Şartlar uygun olursa seve seve kabul ederim."
"Şartlar kolay, önemli olan beklentilerimin karşılanması. Sizde bu potansiyel var ve anlaşacağımızı düşünüyorum."
"Beklentilerinizi öğrenebilir miyim?"
"Sektörde herkes bizi tanır. Yirmibeş yıllık bir aile şirketiyiz. Fakat kurumsallaşmak ve sektörde öncü bir firma olmak istiyoruz. Bu konuda deneyimlerinize çok ihtiyacım var."
"Şeffaf birisiniz. O halde şartları konuşmadan size nasıl yardımcı olabilirim?"

Elif kapıyı çalar. Çay ve kahve ikramını yapar:

"Teşekkür ederim Elif hanım. Sizi Burak Bey ile tanıştırayım. Önümüzdeki günlerde birlikte çalışacağız, öyle umut ediyorum. Burak Bey sizin adınıza konuştum fakat, benim için sizin fikriniz çok daha önemli."
"Arzu Hanım siz öyle diyorsanız, ekibinizle çalışmaktan mutluluk duyarım."
Elif, başka bir istekleri olup olmadığını sorar.
"Teşekkür ederim Elif, Edip Bey geldiğinde haber verirsen sevinirim."
"Peki efendim."
Elif çıkar ve kapıyı ardından kapatır. Arzu Burak'a döner.
"Eviniz nerede öğrenebilir miyim?"
"Ev mi? Aslında şu an bir evim yok desem?"
"Nasıl yani, siz İstanbul'da yaşamıyor musunuz?"
"10 yıldır İstanbul'da yaşıyorum. Fakat bu sene bir iş kurmak için Antalya'ya yerleştim. Aksilikler, şans bizden yana olmadı maalesef... Yatırımında zararlı çıktım. İki haftadır İstanbul'da kalıyorum."
"Peki nerede kalıyorsunuz?"
"Sokaklarda desem..."
"İnanamıyorum... Sizin gibi başarılı biri nasıl bu duruma geldi? Anlatmak ister misiniz?"
"Uzun hikaye... Madem birlikte çalışacağız, bilmenizi isterim."

Burak, Arzu'ya İstanbul'da ve Antalya'da yaşadıklarını anlatır.

"Demek öyle, çok üzüldüm."

"Yokluğu gören biri için varlığı kaybetmek önemli değil..."

"Yokluğun ne demek olduğunu ben de iyi bilirim. Doğru yerdesiniz. O halde iş konuşalım. Önümüzdeki günlere bakalım."

"Anlaştık o halde."

"Pazarlama Direktörü ve Kurumsal Danışman'a ihtiyacım var. Bu iki işi layıkıyla yapabileceğini düşünüyorum. Kurumsal danışmanlık için birkaç ajanstan teklif aldım. Fiyatlar yüksek, bu yüzden kabul etmedim... İlk etapta bir miktar acil ihtiyaçlarınız için ödeme yapsam. Her ay maaşınızı + pirim olarak ödesem, üstelik ev bulana kadar şirketimizin misafir odası var orada kalabilirsin. Ne dersin?"

"Kabul ederim."

"O halde bu günden itibaren ev bulana kadar şirketin misafirhanesinde kalırsın, yanında sana bir ödeme yaparım. Bu hafta işe başlamadan önce ev bakalım, sonrası kolay."

Odanın kapısı çalar, pazarlama müdürü Edip gelmiştir.

"Merhaba Arzu hanım."

"Edip Bey buyurun, sizi yeni çalışma arkadaşımız Burak Bey ile tanıştırayım."

"Burak bey merhabalar."

"Merhabalar Edip bey."

"Hayırlı olsun, sizi tanıdığıma çok memnun oldum. Rahatsız olmayın oturun lütfen..."

"Ben de memnun oldum. Teşekkür ederim."

"Edip bey ile uzun zamandır çalışıyoruz. Ailemizden biridir. Bizlerde emeği çok. Edip Bey, Burak Bey bize kurumsal danışmanlık yapacak. Önümüzdeki günlerde sizden Burak Bey'i şirketimizin kuruluşu ve faaliyetleri ile ilgili bilgilendirmenizi istiyorum."

"Memnuniyetle Arzu hanım."

"Burak Bey Antalya'dan yeni geldi. Kendisi burada ev bulana kadar, şirketimizin misafirhanesinde kalacak. Benim birazdan çıkmam gerekiyor, Burak Bey ile özel olarak ilgilenmenizi istiyorum."

"Memnuniyetle Arzu hanım."

"Teşekkür ederim Edip Bey... Burak Bey'e odasını gösterin, ihtiyaçlarını karşılayın. Burak Bey siz de bugünden itibaren ev bakın, detayları yarın konuşuruz."

"Anlaştık Arzu hanım."

Burak ve Arzu el sıkışırlar.

Burak ertesi gün ofiste, internette kiralık ev bakıyordur. Telefonu çalar, arayan Doğan'dır:

"Merhaba abicim, nasılsın?"

"İyiyim canım benim neredesin?"

"İstanbul'dayım abi, dün gece geldim. Sen neredesin?"

"Bir iş buldum Doğan, ev bakıyorum."

"Harika bir haber abi, saat beş gibi seni alıyorum, birlikte bakarız. Çok mutlu oldum. Hadi hayırlısı inşallah."

"Aynen kardeşim. Saat 17.00'de Mecidiyeköy Meydan'da buluşalım. Beşiktaş'ta bir ev buldum, detayları gelince konuşuruz."

"Birlikte bakarız abi, o halde görüşmek üzere."

Burak ve Doğan Beşiktaş'ta ev bakarlar. Beşiktaş Müvezzi Sokak'ta, yokuştan aşağı doğru ilerlerler. Doğan'ın arabasına yaklaşıp binerler.

"Abicim, Boğaz manzaralı ev olunca ister istemez fiyatlar da çok yüksek oluyor. Daha uygun fiyata ev bakabiliriz. Burası konusunda neden ısrar ettiğini anlamış değilim?"

Burak'ın bir anda Veysel ile konuşmaları gelir aklına... "Vardır sahip olanın bir bildiği, dert etme abi sen beni... Hayatın da bir okulu varmış, hayata dair her şeyi keşfediyor, yanında öğreniyorum. Sayende boğaz manzaralı bir evim oldu."

"Peki, dediğin gibi olsun. Bu semtte güzel bir evinin olmasını isterim."

"Hayal kurmayı pek sevmem, ama şu tepedeki ağaçların arasındaki sarı binayı görüyor musun? Orada güzel bir evimin olmasını isterim. Hem sen de yanımda kalırsın."

"Ben kendi kaderimi seçtim, buralardan da ayrılmayı düşünmüyorum ama senin için dua edeceğim. Bakarsın komşu oluruz."

Doğan'ın sesiyle Burak âna geri döner:

"Hayırdır daldın abi... Düşüncelisin?"

"Yok birşey kardeşim. Mecidiyeköy Gayrettepe civarında bir ev bakalım."

"Aynen abi gidelim, uygun bir fiyata ev bakalım."

Doğan ve Burak Gayrettepe'de bir sokağa gelirler. Marketin önünde arabayı durdururlar.

Doğan marketin bulunduğu apartmana doğru bakar.

"Abi marketin üzerindeki evde sahibinden kiralık yazıyor. Market sahibine soralım."

"Peki kardeşim. Hadi gidelim."

Doğan, kasada duran market sahibine selam verir:

"Merhabalar abicim. Üst kattaki kiralık evi soracaktım?"

"Kardeşim o bugün verildi."

Burak yine de fikri olsun diye sorar:

"Kirası hakkında bilginiz var mı?"

"850 TL kardeşim."

"Çok uygunmuş."

Mahalle sakinlerinden Şeref Bey, markete girer.

"Ooo Şeref bey nasılsınız?"

"İyi iyi birader sen nasılsın?"

"Bizler de iyiyiz. Satamadın mı evi?"

"Alıcı bulamadık kardeşim."

"Bak gençler ev soruyor. Şimdiye kiraya vermiş olsaydın, 8 aydır ev boş kalmamış olurdu, sen de kiranı almış olurdu."

"Aynen kardeşim. Benim oğlan Kemal, biliyorsun biraz pimpirikli, kiraya verme baba satacağız deyip duruyor; aslında kiraya vermeyi düşünüyorum."

"İşte kismetin önüne geldi, belki gençler evi beğenir, anlaşsınız."

Şeref Bey Burak ve Doğan'a döner:

"Çocuklar evi görmek ister misiniz?"

Doğan umutlanır:

"Tabii memnuniyetle..."

"Hadi hayırlısı olsun gençler; Şeref Bey'in evi güzel yerde... Umarım anlaşsınız."

Burak, Doğan ve Şeref evi gezerler. Burak ve Şeref el sıkışırlar.

"Oğlum seni gözüm tuttu. 850 TL. İki kira peşin, bir de kira karşılığı depozito, bunun dışında hiçbir şey yapamam. Kira kontratımızı yapalım. Dediğim gibi ev satılır ve bir yıl sonra çıkman istenirse, ona göre anlaşmamızı yaparız. Sorun olsun istemiyorum."

"Anlaştık Şeref abi... Hemen kontratımızı yapalım. 2.550 TL var, say Şeref abi."

Doğan tebrik eder:

"Hayırlı olsun abi."

Burak ve Şeref kontratı imzalarlar.

Doğan Şeref'i kapıdan uğurlar ve Burak'a yönelir:

"Abi marketten temizlik malzemesi alalım."

"Tamam sen bir koşu al gel kardeşim."

Doğan marketten temizlik malzemesi alır. Burak'ın yanına gelir. Burak ve Doğan sabaha kadar evi temizlerler. Sabah olmakta, artık gün aydınlanmaktadır.

Doğan gerinerek konuşur:

"Abicim nihayet evimiz tertemiz oldu. İstersen gel bugün bizde kal, öğleden sonra eve eşya alırsın. Sonra akşam huzurlu bir şekilde evinde uyursun."

"Doğan'ım bu odada bir sedir var, kendi evimde uyumayalı uzun zaman oldu. Bu günün tadını çıkartmalıyım, öğleden sonra telefonlaşırız."

"Peki abi sen nasıl istersen. Bana müsaade..."

"Müsaade senin canım kardeşim, hakkını helal et. Yol yorgunusun, bir de ben yordum seni."

"Sen beni dert etme abi, seni mutlu gördükçe ben mutlu oluyorum. Hadi görüşürüz abicim."

"Görüşürüz kardeşim."

Sabahın ilk saatlerinde Burak'ın evinin zili uzun uzun çalar. Burak kapıyı açar. Kapıyı açtığında birkaç adam ile birlikte ev sahibi Şeref'i ve oğlu Kemal'i görür.

"Hayırdır Şeref abi?"

"Burak evi boşaltmanı istiyorum. Dün gece apartman sakinleri senden rahatsız olmuşlar. Kontratımızı iptal edip parayı iade edeceğim. Lütfen bize zorluk çıkartma."

"Sen ne söylediğinin farkında mısın Şeref abi? Ne demek oluyor bu?"

Kemal lafa karışır:

"Kardeşim babamın ne söylediğini duymadın mı? Derhal evi boşaltmanı istiyorum. Apartman yöneticisi bekara ev vermemizden dolayı rahatsızlık duydu. Bizi zor durumda bırakmamanı istiyoruz senden."

"Kardeşim başta neden söylemediniz? Bunca saattir evi temizledim. Siz ne söylediğinizin farkında mısınız?"

"Kardeş sen laftan anlamıyor musun? Bizi zor kullanmaya sevk etme. Parayı iade edelim temizlik ücretini de fazlasıyla veririz. Şu an senden tek isteğim evi bir an önce boşaltman."

"Eyvallah! Tamam evi boşaltıyorum. Al şu kontratı. Şeref bey, size abi dedim; lakin siz demeliydiniz. Adınızın sonuna daha çok yakışacağını düşünüyorum."

Kemal sinirlenir:

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Baban anladı kardeşim. Şu eşyaları yukarı taşımama yardım et, fazla konuşma."

Şeref oğlunu yatıştırmaya çalışır:

"Sakin ol Kemal, evden çıkıyor tatsızlık çıkartma. Al parayı, bu da temizlik için ekstradan 200 TL."

"O parayla şerefini kurtar Şeref Bey, biz şerefimizle çıkmasını biliriz. Sizden artan şerefimiz sizde kalsın."

Burak marketin önüne gelir. Market sahibi Burak'ı eşyalarla görür.

"Hayırdır Burak kardeşim?"

"Hayır hayır abi, Şeref Bey ve apartman yönetimiyle sorun yaşadım. Anlaşamadık."

"Neden?"

"Apartman yönetimi bekara ev verilmesinden rahatsız olmuş. Fakat farklı bir şey var, hislerimde yanılmam. Kötü düşünmek de istemiyorum."

"Burak kardeşim merak etme sen, ben öğrenirim. Apartman yöneticisi ılımlı biridir. Yine Şeref şerefsizliğini yapmıştır."

"Önemli değil abi vardır sahip olanın bir bildiği. Eşyalarım burada kalsın ben ev bakmalıyım."

"Üzüldüm... Allah yardımcın olsun kardeşim."

Burak'ın telefonu çalar, arayan Almanya'dan Nesrin adında yaşlı bir teyzedir. Burak telefonla konuşurken, bir yandan da hızlı adımlarla mahalleden uzaklaşır.

"Oğlum birkaç gündür bloglarından yazı paylaşmıyorsun... İyi misin?"

"İyiyim Nesrin teyze, ev bakıyorum. Tuttuğum evin sahibiyle sorun yaşadım. Sabah ev sahibim beni evden çıkarttı."

"Neden peki?"

"Bekara ev verilmediğini, apartman yönetiminin rahatsız olduğunu söyledi. 24 saat bile kalamadığım evimden çıkmak zorunda kaldım."

"Bu işte bir hayır var. Benden haber bekle... Ne kadara kiraladın?"

"850 TL Nesrin teyze."

"Anlıyorum. İstanbul'da çevrem geniştir. Araştırıp sana hemen döneceğim."

"Çok teşekkür ederim Nesrin teyze, düşünmen yeter."

"Görüşürüz evladım."

Burak'ın telefonu iki saat sonra çalar. Telefondaki, Selim adında genç bir apartman görevlisidir.

"Burak Bey'le mi görüşüyorum?"

"Evet... Siz kimsiniz?"

"Ben Selim, abi Fubil Apartmanı'nın görevlisiyim. Ev sahibim sizi aramamı söyledi, boş bir dairemiz var bakmak ister misin?"

"Elbette kardeşim."

"Abi Çırağan Sarayı'nın önüne gelince ara beni."

"Çırağan Sarayı'mı? Peki yarım saate oradayım."

Burak yarım saat sonra Selim ile buluşur.

"Abi Merhaba."

"Merhaba Selim."

"Gidip hemen eve bakalım. Evi beğenirsen Leyla Hanım ile görüştüreceğim. Biraz dik yokuşu var, lakin semtimiz cennettir."

"Gidelim o halde."

Burak ve Selim apartmanın önüne gelirler. Burak şaşkındır. Veysel'e gösterdiği binanın önündedir.

"Nasıl abi, evi beğendin mi?"

"Çok ilginç!"

"İlginç olan ne?"

Burak geçiştirir:

"Önemli değil, ev sahibini arayalım."

"Peki abi..."

"Leyla Hanım merhaba... Evi kiralayacak olan arkadaş geldi, evi beğendi sanıyorum. Sizinle konuşmak istiyor."

Selim telefonu Burak'a uzatır.

"Merhaba. Burak değil mi adınız?"

"Evet Leyla hanım."

"Burak kardeşim, sanırım 850 TL gibi bir rakama ev arıyorsun. Normalde benim istediğim fiyatın çok altında fakat, kıramayacağım birisi arada olduğu için evi sana o fiyata vereceğim. Boya vesaire temizlik işlerini de kendim karşılayacağım. Daha önceki kiracımda memnun değildim. Evi harabeye çevirdi. Bu güzel şirin ev de umarım senin için hayırlısı olur. Düzenli olarak ödemeleri bankaya yaparsan çok sevinirim. İki aylık kira peşin, bir de depozito istiyorum. Uygun mudur senin için?"

"Sorun yok hemen hallederiz."

"Yarın evin bakımını yaptıracacağım. Birkaç gün idare edersen sevinirim. Kontratı yarın yaparız. Hayırlı olsun."

"Çok teşekkür ederim. Son bir sorum olacak; telefonumu Nesrin Teyze'den mi aldınız?"

"Almanya'da mı yaşıyor dediğiniz hanımefendi?"

"Evet."

"Kendisini tanımıyorum, ama kıramayacağım bir dost aradı beni. Neyse önemli değil, yarın görüşürüz. Sizi tanıdığım için çok memnun oldum."

"Görüşmek dileğiyle."

Selim Burak'ı tebrik eder:

"Abi hadi hayırlı olsun. Bir isteğin olursa telefonumu kaydet, araman yeterli. Anahtarını size teslim edeyim, ben müsaadenizle işlerime dönmek durumundayım."

"Memnun oldum kardeşim. Teşekkür ederim."

Burak Doğan'ı arar. Yaşadığı hadiseyi anlatır. Marketten eşyaları alıp Beşiktaş'a gelmesini söyler. Doğan marketten eşyaları alıp Burak'ı arar. Burak evi tarif ettikten sonra Doğan Burak'ın yanına gelir.

"Abi hayırdır? Bu ev, diğer ev, neler oluyor?"

"Doğan hala şaşkınım. Ama çok mutluyum. İçimden bir ses, yaradana çok yakın olduğumu söylüyor. İçim kıpır kıpır, bu sevdayı anlatsam tanımsız, tarifsiz kalır."

"Şükürler olsun abi, gerçekten çok ilginç. Bu arada market sahibiyle konuştum, apartman yönetiminin senin evi tuttuğundan ve evden çıkarıldığından hiç haberi yokmuş."

"Boşver unutamam. Şu an çok mutluyum."

"Abi bu ev huzur kokuyor. Manzarası şahane!"

"Bak bahçesi de var. Üstelik tüm boğaz ayaklarının altında."

"Hadi abi ikinci elden birkaç eşya bakalım, artık bana da bir misafir odası yaparsın."

"Benim evim senin evindir. Misafir de ne demek? İstediklerin her zaman yanımda kalabilirsin. Hadi gidip eşya bakalım. Birkaç gün şirketin misafirhanesinde kalırım, sonra evimizde sevgisi katılmış açık çayımızı yudumlarız."

Burak ve Doğan birkaç eşya alırlar, ertesi gün ev sahibi ile kontratı imzalarlar. Birkaç gün sonra eve yerleşirler.

Doğan mutludur:

"Abi şirin bir evin oldu, çok mutluyum. Ama bu arada, sana kötü bir haberim var."
"Hayırdır kardeşim?"
"Şirketten ayrıldım. Seyahatler beni çok yoruyor. Daha iyi bir iş bulana kadar çalışmayı düşünmüyorum."
"Hayırlısı olsun kardeşim. Birlikte koştururuz."
"Aynen abi. Birlikte güzel işlere imza atarız. Hem bakarsın kendi işimizi kurarız. Mesela bir organizasyon şirketine ne dersin?"
"Biliyorsun Arzu Hanım'a şirketi ile ilgili söz verdim. Önce sözümüztü tutalım, başarısına başarı katalım, sonrasına da bakarız."
"O halde ben de bu süreçte sana yardımcı olurum."
"Can dostum. Yarın güzel bir gün bizi bekliyor."

Ertesi gün Arzu ve Burak şirkette bir araya gelirler.

"Hayırlı olsun Burak, moralini yüksek gördüm. Evinden çok memnunsun sanırım?"
"Evet Arzu Hanım. Size çok teşekkür ederim."
"O halde, artık işlerimize bakalım."
"Size söz verdiğim gibi, yapılması gereken ne varsa yapmaya hazırım. Gazete, dergi ve tanıtım çalışmalarlarıyla ilgili hemen planlamamızı yapalım."
"Başarılı ve daha güçlü olacağımızdan hiç şüphem yok."
"Bu hafta birkaç gazete ve dergi ile görüşme talep ettim. Röportajlarınızı ayarlıyor olacağım."
"Bütün yetki sende. Görüşmeleri ve röportajları senin yapmanı istiyorum. Ben onbeş gün Yurt Dışı'nda olacağım. Şirket sana emanet, geldiğimde güzel haberlerini bekliyor olacağım."
"Hiç şüphemiz olmasın."

SAKİ

Burak'ın yeni işini ve evini kutlamak için Doğan, Burak'ı Galata'da bir meyhaneye götürür.

"Abi burası güzel bir mekan, oldu bitti hep buraya gelirim. Hafta sonları birkaç kadeh iyi geliyor bana..."
"Alkol iyi birşey değil Doğan, bunu biliyorsun."
"Abi neden içmiyorsun? Ne zaman görsem hep açık çay içiyorsun. Benim için bir duble rakı içsen diyorum?"
"Doğannnn! Alkolün dibi saftır, ama insan içince saflık akıllara zarardır. Seni kırmak istemem ama hadi bir dubleden de bir şey olmaz. O halde içelim."
"Abi saf gönlüne yüreğine zarar gelsin istemem. Rakının yanında açık çay da içelim o zaman. Hem bakarsın hayatına giren sevdalar gelir aklına... Bak şu kızı görüyor musun? Hoş ve güzel, tek başına içiyor, kim bilir ne derdi var?"
Doğan'ım, meyhaneler aşklarını yitirmiş sevdalarla dolu, zehire bile hakkını helal eden saf masum yüreklerle dolu... Şimdi elimde sihirli bir değnek olsa, dertlere deva olsa, ama biliyorum ki derdi veren Allah dermanı, sabrı da verir."
"Sence kız ne düşünüyor abi?"
"Sence ne düşünebilir Doğan? "
"Şair olan sensin, sen anlat abi?"
"Peki. Dostum... Hasret kaldığımız yerden devam etsek mi seninle? Sen çocukluk aşklarını anlatsan, ben de masum hallerimizi... Sevinçlerimizi, özlemlerimizi, anılarımızı... Kırılmamış kalpler, umudunu yitirmeyen günler, yeni gün yeni hasret, koklasak sabahları, dostluğun ta kendisini... Sahi hangi zaman bizi bize anlatabilir? Sahi

hangi saki bizi bizden alabilir? O zaman şerefine! Hayatın ta kendisine!"

Burak ve Doğan Galata'daki meyhaneden ayrıldıktan sonra evlerine gelirler. Bahçede İstanbul'un muazzam manzarasını izlerken sohbet etmeye devam ederler:

"Abi İstanbul çok güzel şehir. Şu muhteşem manzarayı görüyor musun? Gecesi ayrı, gündüzü ayrı güzel. İçinde mahkumiyet de var, özgürlük de. Kimine zenginlik, kimine yoksulluk düştü bu şehirde. Bazen dikenli yataklarında yatırdı, bazen pamuktan daha yumuşaktı. Aslında kimin fitratında ne varsa, onu verdi bu şehir. Burada olmamız da tesadüf değil aslında. Haksız mıyım abi?"

"Haklısın Doğan."

"Ne güzel şiirler yazmışlar adına... Bence kadınlardan daha şanslı bir şehir."

Burak Doğan'a gülümser ve ayağa kalkar:

"Ne zaman yalnız kalsam; bir dostun sıcaklığını senin büyülü gizeminde buldum İstanbul... Senin gibi bir dost, gönülde huzur, senin gibi bir dost, gözlerde ışık, yürekte sevgi yetiştiren ve yaşatan, insan olmayı hatırlatan, güzellikler içinde gizemini koruyan güzel İstanbul. Merhaba... Sana geldiğim ilk gün, içimde hüznler dağılıverdi. Kimi zaman sessizliğe bürünür, kimi zaman senin sokaklarında yürür, kimi zaman ağlayıp, kimi zaman güldüğüm... Sana ait şarkıları dinleyemedim, söyleyemedim. Sana ait Sultanları, Padişahları göremedim; sahibi sensin diyemedim. Sana ait onca aşktan sonra, kendi aşkıma sahip olamadım, sarılamadım. Benden kalan, senden giden günleri bulamadım, bilemedim... Oysa nerede doğduğumun ne önemi var? Kaderim seninle, ruhunu bedenime sar. Seni anlamam yeter, beni anlıyor musun yâr? Kaderim seninle, ruhunu bedenime sar... Tarih seni yaşanılanlarla anlattı; şimdi ben, seni sana anlatıyorum. Benden kalan, senden giden günlerin hesabına... Artık senin de bir sahibin var güzel İstanbul. Merhaba... İyi ki varsın Doğan, iyi ki yanımdasın... Dostluğumuza, sahipliğimize Merhaba..."

"Abi bu şiir kime ait?"

"Şu an yazdım Doğan'ım... İstanbul'dan, Antalya'ya gitmek üzere ayrıldığı gün yazı yazmaya başladım. Şiiri sevmem sevmem diyordum; hatta birkaç sayfa biriktirdiğim yazılarımı Antalya'dan İstanbul'a gelirken yakmıştım. Sana bir şey itiraf etmek istiyorum. Yazdıklarımın hepsi aklımda kalıyor. Ezber yeteneğimin olmadığını da biliyorum ve o günden sonra yazdıklarımın hafızamda kalması beni hem düşündürüyor, hem de mutlu ediyor."

"Abi hayat sürprizlerle dolu. Birçok şairin yaşam hikayesini dinledim; hepsinin yaşamını ilginç bulmuşumdur. Hepsinin bir hikayesi var ve şu sözlerden sonra eminim ki artık senin de hikayen yazılıyor. Farkında mısın bilmiyorum? Bu sıralar hep düşüncelisin! Her şeyini kaybettin ama mutlusun. Her şeyin kaderden ve Allah'tan olduğunu bildiğin için umutlu ve mutlusun."

"O halde Veysel abinin söylediği gibi "Kederimi değil, kaderimi yaşıyorum." Bakalım kader bizi kimlerle karşılaştıracak..."

"Veysel kim abi?"

"Semtimde bir dost... Komşum olur kendisi. Geçen hafta da birlikteydik, sabaha kadar sohbet ettik. Buraya taşınmama çok mutlu oldu. Vakti geldiğinde seni de tanıştıririm."

"Yine gizemli dünyanda yolculuk ediyorsun. Vakti geldiğinde tanışırız. Tek bir isteğim var, yazdıklarını kayıt edelim abi. "Bir söz bin nimetten daha değerli" diyen sendin."

"Doğan'ım, zerre kadar sözün, Aşkın manasındadır derinliği... Oysa ki aklın, ruhî dehan, bilginin cüretkârlığındandır. Şunu da unutmamak gerekir; ne kadar çok bilgiye sahip

olsak da, duygu yoksa sahiplik de yoktur..."
"Haklısın canım abim. Duygu yoksa, sahiplik de yoktur..."

Burak üç ay içerisinde yüzlerce eser yazar. Arzu'ya söz verdiği gibi şirketin kurumsallaşmasını sağlar. Birçok dergi ve gazetede haberleri yer alır. 2010 yılının ilk günlerinde Wu kozmetiğin sahibi Arzu hanımdan, şirketten ayrılmak için müsaade ister.

"Çok başarılı, yetenekli bir adamsın... Almış olduğun karara saygı duyuyorum. Yazılarını ben de beğenerek okuyorum. Fakat biliyorsun ki bu sektörde kimse başarılı olamamıştır. Çok güçlü olman gerektiğini de biliyorsun. Edebiyat camiasında başarılı olmak meşakkatli bir yol... Seninle daha çok iş yapabiliriz. Bu sektöre ait olmadığını da biliyorum ama sadece yazı yazmak, duygularını paylaşmak karın doyurmuyor. Senin için endişeliyim aslında. Ama gittiğin bu yolda bir dost olarak yanında olduğumu bilmeni isterim. Ayrıca sana, üç ayda şirketimize kattıklarından dolayı çok teşekkür ederim. Yolun açık olsun."

"Anlayışınız için ben size çok teşekkür ederim. Benim en zor dönemlerimde yanımda oldunuz. Sayenizde güzel bir evim var. Üstelik sizinle çalışmaktan çok mutlu oldum. Bence sonuca gitmek, başkalarının hakkını çalmamak manasında iyidir. Kararımda netim. Biz artık bir aileyiz. Sizi hep anacağım. Sağlıkla kalın."

ÖLÜLER GÖZYAŞI DÖKEMEZ

Yeni yıl ile birlikte Burak'ın yaşamı isteğinin dışında hızlı bir şekilde değişmiştir. Yazmış olduğu yazılarının bazılarını bloglarda paylaşır. Diyar diyar, memleket memleket insanların sevgisini kazanır. Edebiyat camiasında birçok insanın dikkatini çeker. Ailesi olup bitenlerden habersizdir. Doğan ve Veysel yazdığı tüm yazılardan bi haberdir. Farkındalığın, içtenliğin, duygusallığın ve yaşama sebebinin ne olduğunu anlamaya, anlatmaya çalışır. İçinde büyük bir heyecan, İstanbul'a olan sevgi, Rabbine duyduğu aşk vardır. Gece bir rüya görür. Kanserden kaybettiği rahmetli dayısı Mehmet ile sohbet etmeye başlar. Dayısı kahkalar atar. "Neden gülüyorsun dayıcığım?" der... Dayısı gülmeye devam eder. "Evlat sana öğretmediler mi? 'Ölümler Gözyaşı Dökemez' Bir anda uyanır. Soğuk terlemiştir. Hemen kâğıt kalem alır, haykır haykırâ şiiri yazmaya başlar. ' Gece ve sabah arasında sessizlik sardı her bir yanıımı. Doğacak güneşin deryasında, uzaklardan gelen özlemlerin çoğalacağından korkarım. Uykusuz geçen her gecenin ardından, sabahları kovalar durursun. Gecenin sessiz karanlığında, seni yalnızlıklara bırakmaktan korkarım. Karanlık bir odanın sessizliğinde ciğerlerime senin nefesini çeker, poyraz olurum. Gecenin bitmeyen ayazında, yüzünü görmeden sabahların olmayacağından korkarım. Bulutlar ağlamaklı gözlerim gibi, yalnızlığım sana hasretken; baş harfi ben olan sesini her duyduğumda mum gibi eriyeceğimden korkarım. İçimdeki bu kaygılar seni uzaklarda sever olmamdır. Şimdi gel! Güller solmadan, dizlerimin dermanı, gözlerimin ferî kaçmadan gel. Gel ki; düş değil, gerçek olup kalabileyim kalbinin en güzel yerinde... Gelemezsin biliyorum. Biliyorum ki 'Ölümler Gözyaşı Dökemez!' Ben de tam tersine sende gül olup, yaprak dökümü misali son bulacağım. Yeni bir başlangıçta söyleyen dilindeki adımla, zamandan önce söylediğim sözle yalan olacağım. Sana ait söylediğim her sözün esiri; yine de ve yeniden seni, bütün dünyayı seviyor olacağım.

Burak yazısını tamamladıktan sonra bahçeye yönelir. Dışarıda şiddetli bir poyraz esmektedir. O an Veysel aklına gelir. Hemen hazırlanır ve dışarı çıkar. Veysel'i aramaya başlar. Veysel'in, Çırağan Sarayı'nın ön tarafındaki otobüs durağında uzandığını görür. Donmuş olacağını düşünerek koşarak yanına gider. Titrek bir sesle, "Veysel abi uyan! Beni duyuyor musun? Hadi ayağa kalk lütfen! Soğuktan donmak üzeresin. En azından

havalar ısınana kadar benim yanımda kal..." Veysel'in elinden tutar, ellerini tuttuğunda avuç içi ateş gibidir. Burak, ateşinin olduğunu düşünür. Telaşlanır. Veysel buğulu gözleriyle Burak'a tebessüm eder.

"Evlâd, ben burada rahat ve huzurluyum. Allah üşüteceği kulu iyi bilir. Sen önce yüreğini ısıtmalı ve yazmalısın. Yazdıkların kim bilir nice yürekleri ısıtacak. Ama sen önce yüreğini ısıtmalısın."

Burak şaşkınlık içerisinde ellerini Veysel'in ellerinden çeker. Ellerin buz gibi olduğunu fark eder. Arkasını döner, muhteşem bir kar manzarası ve tipi vardır. Bir anda kendini yalnız hisseder. Üşümeye başlar. Veysel'in söylediği sözler kalbine işler. Yürürken, çığlık atarcasına öten martıların sesleri duvarlarda yankılanır. Yüreğini ısıtması gerektiğinin farkındadır. Sonra, tipiye dönen karın altında haykırmaya başlar. " Kuşlar denizin mehtabını sarmışken, kaybolan yakamozun Dolunay'a isyanını bilir misin? Sen kar tanesi, ben gözyaşıyken, içime işleyen sızının yalnızlık olduğunu bilir misin? El uzatana zehir, zehir uzatana el uzatan dostların olduğunu bilir misin? Sen düş değil, gerçek olan hayalimin sahipsizliğini bilir misin? Bilemezsin! Çünkü sen ne beni yaktın, ne de öldürdün. Kalbime ateş, damarlarıma kan oldun. Benim gibi çekilmez, aksi, ruhsuz, duygusuz bir adamın ateşinin düştüğü yeri yakan oldun. Eşi benzeri yoktur hiç kimsenin; tıpkı senin gibi... Oysa ben gökyüzüydüm, sen deniz, ve şimdi..." "Sahipsizliğin sahip olduğu yerdeyim." Titreyen ellerini kalbinin üzerine getirerek haykırışına devam etmektedir. "Allah'ım şu yarattığın alemde düşen kar tanelerinin benim yüreğimi üşütecek kadar, ne büyük kusuru varmış. Oysa bir yardım eliydi benimkisi... Lakin ellerimi üşütecek ne büyük kusuru varmış. Sen ki kalpleri üşütmeyen, yürekleri sıcak tutansın. Karşılaştığım her insan senin eserindir. Artık senle ben, biz gibiyiz."

DİLİMDEKİ ŞARKILAR

Yaklaşık iki ay boyunca Burak ve Doğan, yeni projeler üreterek, çeşitli organizasyonlarla ilgili çalışmalar yapmışlardır. Kurumsal şirketler için projeler hazırlamışlardır. Bahar aylarına girmeleriyle beraber Burak ve Doğan, organizasyon şirketini kurmak için bir adım atarlar. Burak Doğan'ı, Arel Üniversitesi'nde Öğretim Görevlisi bir Yönetmen ile tanıştıracaklarını ve bu Öğretim Görevlisi'nin, kendilerine projelerini hayata geçirmek anlamında yardımcı olabileceğini söyler. Ertesi güne randevu alırlar. Taksim'de bir mekanda bir araya gelirler.

Mehmet Ali Bey sandalyesini çeker, yerine yerleşir: "Burak uzun zaman oldu görüşmeyeli. Nasılsın iyi misin?"

"Evet abi uzun zaman oldu, çok iyiyim. Seni çok kıymetli bir dostumla tanıştırmak istiyorum. Birlikte bir organizasyon şirketi kurmaya karar verdik. Organizasyonlarla ilgili bir danışmanlık firmasından bir aylık eğitim aldık, yeterli olduğunu sanmıyorum, senin bilgi ve tecrübelerinden faydanlanmak isteriz."

"Estafurullah kardeşim, seni hep başarılı bulmuşumdur. Yazılarını beğenerek okuyorum. Büyük Üstat Mehmet Akif Ersoy Belgeseli'ni çekmiştim; bu yüzden şairlerin hayatını hep merak etmişimdir. Kaç gündür seni aramak için niyetlendim. Kalp isterse gönüller buluşmuş derler. Bu arada arkadaşını tanımak isterim."

"Merhaba Mehmet Ali abi aslen Arnavutum... İstanbul'da Gaziosmanpaşa'da yaşıyorum. Burak abi ile birlikte organizasyon şirketi kurmaya karar verdik. Sizden bana çok bahsetti."

"Çok memnun oldum. Burak benim için çok değerli bir dost, elimden ne gelirse size yardımcı olmak isterim. Bugün Etiler'de bir mekana davetliyim. Gelmek ister misiniz?"

"Rahatsızlık vermek istemeyiz Mehmet Ali abi."

"Madem organizasyon işleriyle uğraşacaksınız, sizi Sanatçı dostlarımla tanıştırmak

isterim. Çevre her zaman iyidir."
Doğan durumdan hoşnut:
"O halde davetinize icabet edelim."
"Gidelim o halde çocuklar."

Etiler'de bir eve gelirler. Çoğu katılımı Sanatçıların sağladığı bir mekan... Piyanonun başında şarkı söyleyen genç bir Sanatçı, Burak'ın dikkatini çeker.

"Mehmet Ali abi çok güzel bir sesi var. Genç arkadaşımız kim?"
"Ben de burada tanıdım kendisini. Çok güzel sesi var. Sizi hemen tanıştırayım.
Suat'ın yanına yaklaşırlar:
"Suat kardeşim, seni dostlarımla tanıştırayım. Burak genç bir şairimiz, Doğan da en yakın arkadaşı."
"Demek şairsiniz? Çok memnun oldum."
"Ben de sizi tanıdığıma çok memnun oldum."
Doğan Suat'ı sevmiştir:
"Sesiniz çok güzel naif. Kulağa çok hoş geliyor. Söylediğiniz eser size mi ait?"
"Kardeşim yazıyor, ben besteliyorum. Size Dilimdeki Şarkılar yeni albümümden birkaç eser dinletmek isterim."
Burak, dostluk adına bir adım atar:
Harika! Beşiktaş'ta bir evim var, ben de size sevgisi katılmış açık çay ikram etmek isterim.
Mehmet Ali davete icabet etmek ister:
"Ne dersin Suat? gidelim mi?"
"Sevgisi katılmış açık çay varsa yok demem."
Kısa bir süre sonra hep birlikte mekandan ayrılırlar.

Eve gelir gelmez Burak ocağa çay koyar. Evde Burak'ın gitarı Suat'ın dikkatini çeker:
"Eviniz çok şirin. Huzur verici. Gitar çalabiliyor musunuz?"
"Daha önce çalıştığım şirkette bir müşterim bana hediye etmişti. O gün bu gündür niyet ettim, lakin çalma fırsatım olmadı. Müzik hayatımın vazgeçilmezlerindedir. Dinlerken huzur buluyorum.
Mehmet Ali, dostane sohbetlerden oldukça memnundur:
"Hep söylerim çocuklar, insanları karakterleri ve benzerlikleri yakınlaştırır. Bu tablo, bu samimiyet hep devam etsin isterim."
Suat gülümser:
"Mehmet Ali abi, sana teşekkür ederim beni bu güzel insanlarla tanıştırdığın için. Normalde tanımadığım hiç kimsenin evine gitmem, ama sizde farklı bir enerji var. Sanki sizi yıllardır tanıyormuşum gibi."
Burak ayağa kalkar:
"Her zaman beklerim kardeşim. Çaylarımız hazır, Kız Kulesi manzaralı bahçemize geçelim."
Suat yardım teklif eder, Doğan hareketlenir:
"Olur mu kardeşim sen misafirimizsin, ben yardım ederim."
Mehmet Ali havayı içine çeker:
"Çocuklar, çayı kim getiriyorsa getirsin; ben sevgisi katılmış açık çayınızı yudumlamak istiyorum."
Burak hemen cevap verir:
"Abi o halde beyaz bardak senin."
"Neden beyaz?"
"Mutluluğun rengi kırmızı değil, beyaz olsun diye."
"Eeeee normal. Şairin evinde çay içiyoruz."

Doğan sandalyesinde oturan Mehmet Ali'ye bir iki adım yaklaşır:

"Bu daha bir şey değil Mehmet Ali abi... Bazı geceler arka odada ben uyurken bir bağırtı kopuyor; eyvah! kim acaba bu diyorum... Meğer şairimiz şiir yazıyormuş." dedikten sonra Doğan, kahkahayı basar.

Mehmet Ali ciddi bir üslupla:

"Mehmet Akif Ersoy üstat da o şekilde şiir yazarmış. Kim bilir, bakarsın ülkemiz adına kıymetli bir şair yetişir."

Suat manzaraya bakarak cevap verir:

"Bu Boğaz manzarası karşısında kim şair olmaz ki?"

"O halde Suat'ım, buraya her geldiğinde kim bilir ne ilhamlar alırsın."

"Abi benim çok arkadaşımın mekanı var, burası bir başka, ayrı bir huzuru var. Samimi içten ve sıcak. Bizden biri gibi..."

Suat mutfakta çayları hazırlamakta olan Burak'ın yanına gider:

"Suat'ım sevgisi katılmış açık çayın hazır."

Üst üste ve yan yana sıralanmış onlarca nutella kavanozu Suat'ın dikkatini çeker:

"Ohaaa abi bu kavanozlar ne? Bunların hepsini sen yemiş olamazsın."

"Ben yedim ama Doğan'ında %20 lik payı yok değil"

"Tamam abi bundan sonra buraya her gelişimde bir nutella kavanozu alıp geleceğim. %30'u da benden olsun abi..."

Mehmet Ali seslenerek sevgisi katılmış çayları sorar. Suat yüksek bir ses tonu ile cevap verir:

"Sevgisi katılmış içi boşalmış kapağı kapatılmış nutella da ister misiniz yanında?"

Doğan mutfağa yönelir:

"Ah be abi ben sana söylemedim mi şu kavanozları atalım diye"

Suat muzip bir ifadeyle:

"Bence şirin mutfağınıza espiri katmış"

Burak tebessüm ederek:

"Bence sevgisi katılmış açık çay dostluğumuza hakikat katacak, hadi çaylarımızı yudumlamak üzere bahçeye geçelim"

Mehmet Ali iç çekerek:

"Mmm... Çay mis gibi ellerine sağlık."

"Afiyet olsun abi"

Suat manzaraya bakarak:

"Bu manzara karşısında çayı yudumlamak ayrı bir keyif"

Mehmet Ali keyifle Burak'a yönelir:

"Kabul buyurursan yarın sana birkaç parça hediyem olacak. Baktıkça beni hatırlarsın."

Burak duygulanmıştır:

"Çok insanın yolundan geçtim, asla geriye dönmedim. Sevdiklerim, değer verdiklerim, bir de sevgisi katılmış açık çayı birlikte içtiklerim. Hediyeğiniz kabulümdür. Çok teşekkür ederim."

"Eeee çocuklar, şair hediyesini şiirle kabul edermiş. Ohooo... Saat epey geç olmuş. Bana müsaade. Eve geçmek zorundayım, yarın inşallah yine bir aradayız. Suat istersen seni de evine bırakayım."

"Memnun olurum abi. Sizi tanıdığımıza çok memnun oldum. Üstelik sohbetinizden çok keyif aldım. Tekrar görüşmek isterim."

Burak ayaklanır:

"Memnun oluruz kardeşim."

Burak ve Doğan dostlarını uğurlarlar. Doğan uyumaya geçer. Burak bahçesinde derin düşüncelere dalmış, etrafı izlemektedir. Hiçbir gece, saat 4 olmadan uyumaz. Hep o an gelir aklına. Zaman ve zamanın kendiliğinden durması... Tan ağarırken Veysel'i bulmak için Beşiktaş sahiline gelir. Veysel her gece olduğu gibi yine bankta uzanmaktadır.

Veysel, Burak'ı görünce kendini toparlar, sohbet etmeye başlarlar.

"Canın mı sıkın senin?"

"Senin bu durumuna üzülüyorum."

"Burak, biz bu konuyu seninle daha önce konuşmuştuk."

"Bana seçtiğin kaderi anlatmayacak mısın? Hikayeni merak ediyorum. Neden buradasın?"

Veysel konuyu değiştirir:

"Sen hiç aşık oldun mu?"

Burak Veysel'i konuşturmak için ısrarla üzerine gider:

"Yoksa aşık olduğun biri seni terk ettiği için mi buradasın?"

"Vakti geldiğinde anlatırım demiştim. Aşkı yaşamayan ve anlatan sensin. Beni boşver dedim. Bana yaşayamadığın ve yazdığın aşkı anlatmanı istiyorum."

"O halde dinle Veysel abi... 'Ben bu gece sözcüklerin anlamını yitirdiği bir günde, haddimi aştığım farkındayım. O büyük asalet, o hicransız gönlü, o suskun yüreği taşıyamadığım farkındayım. Bir aşkı aslında yaşadıklarım, bir gönül boşluğuydu karşılaştıklarım. Bir seslenişti haykırışlarım... Ben, benden ziyade, benden kalanlara, benden öncekilere, izlerini taşıyamadığım gençliğimde, sözlerimin esiri olduğum farkındayım. Bir yıldız kadar parlıyorken, bir rüya kadar ağlıyorum. Ne bir sitemim var, ne de bir nazım... Bin asırlık filizlenmiş bir fidanın dalında, artık doğmaz bir insanım... Aşk için yazdığım en güzel yazılarım aslında yaşayamadıklarım olduğunun da farkındayım. Ve bir gün dedim ki: Allah'ım, aklın hükmü kalbe sözü geçinceye kadarmış! Baktım ki kalbime söz geçirebiliyorum, sadece var olan her şeyi sevebiliyorum, ama sadece güzel bakmakla yetiniyor, sevgim sevgimin önüne geçemiyordu. Sonra anladım ki aşk: İki ruhun birbirini sevmesi. Görmeseler de, sevmeseler de, duymasalar da, şu zaman tüneli çarkında bir ad, bir soyad, seni nasıl bağlıyor hayallerine... Ya hayalimsin ya da sadece düştün ibaret bir sevgisin ya da anladım ki AŞK: Hissettiğim bir ruhun gülümsemesiymişsin."

Veysel gülümseyerek:

"Hayat bir tebessümden ibaret, hayat canına can katanlardan ibaret. Ruhuna sağlık. Hep böyle gülümse, sen gülümsedikçe yüreğin bir kor ateş gibi yanacak. Üşüme. Üşüme sakın evlat."

TEVAFUK

İki hafta sonra Doğan'la birlikte bahçede mis bahar kokusuyla kahvaltılarını yaparlarken, kız kardeşi Burcu, Burak'ı arar. Yurt dışında bir şirketin, kendisine defilede model olması için teklif getirdiğini söyler. Kız kardeşinden iletişim bilgilerini alır. Tanışmak için randevu ister. Doğan ile birlikte Taksim Kumbaracı yokuşu sokağında Nyc adlı şirketin kapısının önüne gelirler. Merdivenlerden yavaş adımlarla çıkarken yüksek volümde müzik sesi gelir. Doğan ve Burak birbirlerine şaşkın bir şekilde bakarlar. Kapıya geldiklerinde kapının açık olduğunu fark ederler. Zile basarlar, kimse duymaz. İçeri girdiklerinde sağ tarafta müzik kanallarında sürekli şarkılarını duyduğu Atiye dans etmektedir. Türkiye'de bulunan dans stüdyolarından daha farklı, biraz mistik, üstelik gizemli bir mekandır. Küçük bir kedi, Doğan'ın ayaklarının arasından hızlı bir şekilde geçer. Şaşkınlıklarını gizleyemezler. Tam o sırada Sebahattin ile karşılaşırlar.

"Merhabalar size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biz bugün Gönül hanımla görüşecektik."

Gönül yaklaşır.

"Aaaa merhabalar. Sebahattin, bugün bizden randevu talep eden dostlarımız olmalı. Sizin resminizi internetteki blogda görmüştüm. Hatırladım. Burak olmalı adınız."

Sebahattin, dostlarımızı ofisimize alır mısınız?"

"Lütfen buyurun. Size ne ikram edelim?"

Burak çok açık bir çay ister, Doğan da bir bardak su ve çay ister.

Gönül Burak'a yönelerek konuşur:

"Bu davetinizi neye borçluyum?"

"Aslında buraya, kız kardeşime modellik teklif etmişsiniz, o sebeple geldik. Kendisi Adana'da yaşıyor. Üstelik Sebahattin Bey internetten ortak arkadaşımız. Birbirimizi nasıl eklediğimiz konusu hakkında hiçbir bilgim yok. Sanırım kardeşimle olan fotoğraflarımızdan görüp ulaşmış olmalısınız. Sizi tanımak istedim."

"Benim de bu konu hakkında hiçbir bilgim yok fakat, sizi aydınlatmak isterim. Küçük çapta birçok ülkeden gelen dansçılarla birlikte, Türk gecesi yapmayı düşünüyoruz. Organizasyonumuzda ünlü bir modacıya ait bir defile gerçekleştireceğiz. Defileye katılacak kızlarımızın da doğal olmasını istedik. Sanırım sizin fotoğraflarınızdan, kız kardeşiniz dikkatimizi çekmiştir."

Doğan sözü alır:

"Şirketinizin merkezi burası mıdır?"

"Amerika Newyork'ta abim Fazıl tarafından kurulan 50 yıllık geçmişi olan bir dans ajansız. Buraya yeni yerleştik. Nyc Fazıl Stüdyoları olarak Newyork'ta tanınırız."

"Hoş geldiniz o zaman diyelim."

"Hoş bulduk. Sizler ne iş yaparsınız?"

"Biz organizasyon ve tanıtım konularında çalışmalar yapmaktayız. Burak abi basın ve medya konusunda çalışmalar planlamakta. Ayrıca proje uzmanımızdır kendisi."

"Bir şirketiniz var mı?"

"Henüz şirketimizi kurmadık. Bağımsız çalışıyoruz."

"Harika!.. Birazdan İsrail'den iş ortağım gelecek sizi tanıştırmak isterim."

"Memnun oluruz."

"Yarın Sheraton Otel'de basın toplantımız olacak. Katılmak ister misiniz?"

"Burak abi ne dersin?"

"Yardımcı olabileceğimiz bir konu varsa elbette."

"Sebahattin, dostlarımıza organizasyonla ilgili basın bültenlerimizi verir misin?"

Sebahattin elindeki dosyayı Burak'a uzatır:

"Burak bey, organizasyonla ilgili basın bültenimiz. Yarın öğleden sonra saat 14:00 gibi Sheraton Otel'de toplantımız olacak."

"Basın bültenini okuyor olacağım. Yarın öğlen 14:00'de oradayız."

İsrail'den gelen Gönül'ün iş ortağı ile tanışırlar. Burak ve Doğan organizasyonla ilgili konuyu kavramaya çalışırlar. Ertesi gün Sheraton Otel'e gelirler. Basın Toplantısı odası çok donanımlı bir şekilde hazırlanmıştır.

Gönül, Burak ve Doğan'ı görür.

"Hello Burak! Hello Doğan!"

"Merhaba Gönül hanım nasılsınız?"

"Hiç iyi değilim! Sizin dışınızda hiçbir basın mensubu katılım göstermemiş."

Burak sakindir:

"Anlıyorum. Peki davet mektubu gönderdiniz mi?"

"O da nedir?"

"Ajanslara davet mektubu göndermeniz gerekiyor."

"Biz sadece Otel'e bilgi verdik."

"Hay Allah! O şekilde kimsenin haberi olmaz."

"Peki nasıl duyurusunu yapacağız?"

"Çalışma yapmamız lazım."

"Organizasyonumuza bir ay kaldı. Yirmisekiz Ülke'den yüzseksen Sanatçımız gelecek,

dört gece sürecektir, bir gün Gala yapmayı planlıyoruz. Bir şekilde bu organizasyonu duyurmamız gerekiyor."

"Gala hangi tarihte olacak?"

"1 Mayıs diye düşünüyorum."

"1 Mayıs mı? Çok ilginç!"

"İlginç olan nedir?"

"Önemli değil, derseniz ne yapacağımızı konuşalım."

"Peki öneriniz nedir?"

"Anladığım kadarıyla organizasyona çok önemli misafirlerimiz katılacak. Bu organizasyonun adını 1.Uluslararası Dünya Dans Festivali olarak belirleyeceğiz. Sizden, Gala Gecesi için bin adet özel davetiye bastırmanızı istiyorum. Büyükelçilikler ve Konsolosluklar, Ulusal ve Uluslararası Basın ve Medya için özel tasarlanmış davetiyeler. Fazla vaktimiz yok. Bugünden itibaren bu dediklerimi yapın. Ülkemize gelecek olan misafirlerimizi ağırlayalım. Üstelik o tarihlerde yapılacak olan 2010 İstanbul Kültür Başkenti projesine de bu organizasyonla destek vermiş oluruz. Hem ülkemiz adına çıkarılacak bir proje olur. Siz sadece dediklerimi yapın, gerisini biz hallederiz."

"Seni ve Doğan'ı çok çalışkan ve zeki buldum. Sizlerle çalışmak isterim. Kabul ederseniz sizi Türkiye Temsilcimiz yapmak isterim. Birlikte güzel projelere imza atarız."

"Tabiki, şartları konuşalım. Sonra işimize bakarız."

"Harika o halde, anlaşacağımızı düşünüyorum. Bir an önce ofise gidip çalışmalarımızı yapalım."

Burak, Gönül ve Doğan, ofiste gece gündüz günlerce çalışırlar. Burak Yurtdışı'nda faaliyet gösteren önemli bir Banka'nın üst yönetimi ile organizasyon metnini paylaşır. Feyza adında üst düzey yönetiminde görevli biri, davet metnini okur ve dikkatini çeker. Tanışmak ve bilgi alışverişinde bulunmak için Burak'ı arar.

"Merhabalar... Burak Bey'le mi görüşüyorum?"

"Merhabalar, evet benim, ben kimle görüşüyorum?"

"Ben Feyza, sizinle mail ortamında yazışmıştık. Organizasyonunuzla alakalı aradım sizi."

"Evet hatırladım. Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim çok iyiyim. Organizasyonunuzu çok anlamlı buldum. Daha önceden bilgimiz olsun isterdim. Bankamız olarak size sponsorluk anlamında yardımcı olmak isterdim ama vakit çok sınırlı. Bunun yanı sıra organizasyonunuza ekibimle birlikte katılmak isterim."

"Tabiki, katılmanıza çok memnun oluruz."

"Çok teşekkür ederiz. Bizler de ekibimizle birlikte sosyal sorumluluk projelerine imza atıyoruz. Sizlerle fikir alışverişinde bulunabiliriz, karşılıklı yardımlaşmamız söz konusu olabilir. Bugün iş çıkışı müsaitseniz ofisinizde sizi ziyaret etmek isterim."

"Memnun olurum. Asmalı Mescid Kumbaracı Yokuşu'na gelince beni arayın, sizi karşılarım."

"Peki o zaman, görüşmek dileğiyle."

"Görüşmek dileğiyle."

Feyza Kumbaracı Yokuşu'nda Burak'ı arar, Burak tam o sırada yokuştan yukarı doğru çıkmaktadır. Telefonu çalar. Burak telefonu açar Feyza'yı karşısında görür. Uzun bir süre birbirlerine şaşkın bir şekilde bakarlar. Burak telefonda arayan kişinin Feyza olduğunu anlar ve yanına yaklaşır.

"Merhaba Feyza hanım."

"Bu ne tesadüf? Aynı anda aynı yerde, telefonla aradığımda sizi karşımda görünce şaşırdım. Sanki sizi uzun yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim."

"Ne diyeceğimi bilemedim. Ofise çıkmadan size bir çay ikram etmek isterim. Hem biraz

hava almış oluruz. Hemen az ileride bildiğim Boğaz manzaralı güzel bir mekan var."
"Memnun olurum."

Burak ve Feyza, Tünel'deki Konak Restoran'a gelirler. Feyza çay yerine kahveyi tercih eder. Çatı katında içeceklerini yudumlarlarken sohbet ederler.

"Nasıl beğendin mi bu mekanı?"

"Harika bir yer, muhteşem bir manzara. İlk kez geldim. Neden buradayım, seninleyim, inan sebebini bilmiyorum."

"Sahipsizliğin sahip olduğu yerdesin. Kışın burası benim uğrak mekanımdır. Şiirlerimi genellikle burada yazarım."

"Şair misin yoksa?"

"Şairim demek ateşle dans etmektir. Organizatör ve tanıtım danışmanıyım diyebilirim."

"Neden öyle söyledin? Bence tipik bir şairsin."

"Beni tanımadan neden öyle bir yargıya vardın?"

"Bilmem. Gizemli bir adamsın."

Gecenin ilerleyen saatlerinde sohbeti ilerletirler ve birbirlerinden etkilendiklerini hissederler. Bu etkileşimin sonunda Burak konuya girer.

"Tasadüflere inanır mısınız?"

"Sence bu tesadüf mü?"

"Hiçbir şey tesadüf değildir. Düşlersin gün gelir seni bulur, dilersin o düş gelir bir gün senin yârin olur."

"Şimdi ben senin yârin miyim?"

"Çok zor bir soru ama hayalimsin..."

"Hayaller gerçek midir?"

"Düşlersen gerçekleşir."

"O zaman bana bir düş kurmanı istiyorum. Sadece sen ve ben olan bir düş."

"Şimdi sadece gözlerimin içerisine bak ve sadece bize ait olacak iki cümle söyle: Biri sırrımız olsun, diğeri eserimiz."

"Sır sen ol ve seni keşfedeyim. Ben ise yazılmış, kim bilir yıllar geçse de unutulmamış bir eserin olayım."

"Karşılaştığım her insan Rabbim'in eseri, hoş geldin dünyama..."

"Sen aslında çok çapkın bir adamsın. Daha yeni tanışmamıza rağmen böyle şeyler söylemen beni düşündürüyor! Hoş mu geldim, hoş mu buldum desem... Ne söyleyeceğimi bilemedim. Gerçi şu anki halimden memnunum. Sen hiç aşık oldun mu?"

"Aşk mı? Bana o kelimedenden bahsetme! Herkesin dilinde olan Aşk, benim gönlümde olamaz."

"O halde nasıl yazıyorsun? Şiirlerin çok anlamlı. Her cümlesi duygu yüklü. Aslında sana bir itirafta bulunmak isterim. Ben asla şiir seven biri olmadım. Bir blogda hayata dair yaşadıklarını okudum. Aynen şu şekilde özetliyordu.' Burak Bilal BALLI 01 Mayıs 1978 tarihinde Türkiye'de doğdu. Dedesi Ali KARABULUT tarafından "Burak" adını ve babası tarafından rahmetli amcasının da ismi olan "Bilal" adını almıştı. Bu nedenle taşıdığı bu iki ismin de önemi büyüktür; Burak Bilal Ballı için. Öğrenim yıllarında öğretmenleri ve arkadaşları kendisine Burak diye hitap ederdi. Dedesinin verdiği bu ismi kendisi de çok benimsemişti. Çocukluk ve öğrenim yıllarında hayatı çok seviyor olsa da, birçok zorlukla karşılaştı. Ama o yılmadı... Hayatı, insanları hep sevdi ve doğduğu günden bu güne kadar herkes tarafından sevilen biri oldu. Birçok insan gibi onun da hayat mücadelesi yokluk ve varlık içerisinde geçti. Hayat felsefesi olarak benimsediği düşüncelerini uygulamak, insan gibi insan olma yolunda yürüyüp farklı bir insan olmaktı niyeti. Bunun en güzel örneğini, hayatının en güzel yıllarını yaşadığı asker ocağında anlamıştı. Vatani görevini yaptığı sırada vatani için yazdığı şiirini, komutanları ve arkadaşları ile

paylaşarak kışlanın en çok sevilen erlerinden biri oldu... Lüleburgaz'da askerlik hizmetine devam ederken sürekli rahatsızlık yaşadı. Kendisi bunu önemsememiş olsa da, komutanı rahatsızlığını fark etmiş ve tedavi olmasını istemişti. Askerliğinin bitmesine iki ay kala, çok rahatsızlanarak Çorlu Askeri Hastanesi'ne tedavi olmak üzere kaldırılmıştı. Hastane'de komutanları ilk teşhisi koymuş, vücudunda bulunan poliplerin sekiz milimetre olduğunu görmüşlerdi. Kendisini ameliyat etmek için GATA' dan, alanında uzman olan bir Askeri Doktor gelmişti. Burak Ballı hastalığının ciddiyetini ancak o zaman anlamıştı. Ameliyatından sonra gözlerini ilk açtığında babasına " -ben iyiyim baba, daha yapacağım çok şey var" diyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu. Birkaç gün sonra askerlik arkadaşları ve komutanları onu ziyarete gelmişti. Hayatında yaşadığı en anlamlı ve en duygulandığı gündü o gün..." diye bir yazı.

" Okuduğumda hayat hikayenden çok etkilendim. Şiir yazmaya seni sevk eden en önemli şey askerlik anıların mı? Ya da yaşadığın bir aşk mı? Seni bu yola sevk eden olayın ne olduğunu merak ediyorum."

Burak askerlik anıları aklına gelir:

"Askerlik görevimi yaparken koğuşta bir çok insan şiir yazıyordu. Vatan, Millet, Bayrak, Aşk, Sevgi, Ayrılık, Hüzün, her hafta sonu asker arkadaşlarımla yazdığı şiirleri dinlemek zorunda kalıyordum. Bir gece nöbet tutuyordum, nöbette uyuyakalmıştım. Komutanım yanıma geldi, beni uyandırdı. Yaptığım şeyin suç olduğunu da biliyordum. Burak sen bu hatayı yapmazdın dedi. İyi misin dedi. İyiyim komutanım, bu yaptığım davranışımın suç olduğunu biliyorum. Lütfen cezamı kesin dedim. Elini omzuma attı. Sana yaşadığım bir hadiseyi anlatmak istiyorum dedi. " Hakkari Yüksekova'da görevdeyiz. Senin gibi değer verdiğim ve güvendiğim iki arkadaşım o gece nöbetçiydi. Hava çok soğuktu. Aynen bu geceye ait bir soğuk... Uyuyakalmışlardı. Bulduğum mevzideki arkadaşlarımız nöbetteyken katledildiler. Sonra Karakol'a saldırı gerçekleşti. Ben o olaydan sağ kurtuldum. Fakat çok arkadaşımız Şehit edilmişti. Keşke böyle hadiseler olmasa, insanlar birbiriyle kardeşçe yaşasa, sen diyorsun ya "Komutanım, ebedi sevgi insanı hakikatine kavuşturur" diye... Sevmesine herkesi seviyoruz, lakin küçük bir hatada giden gidiyor ve geri dönmüyor kardeşim " demişti. Çok etkilenmişim. O gece beni affetmişti komutanım. Birkaç gözyaşı damlası ile anlattığı olay beni çok etkilemişti. O gece duygularıma hakim olmadım ve ilk kez hayatımda bir şiir yazdım. Ertesi gün komutanımla paylaştım, bu şiir sana mı ait dedi ? Evet dedim. Marş gibi yazmışsın dedi. Bu şiire adını soyadını yaz imzala ve Tugay Komutanımıza hediye edelim dedi. Birkaç gün sonra tüm panolarda şiirim vardı. Komutanım yazdığım şiirden çok etkilenmişti, benimle özel ilgileniyordu. Rahatsızlığımı fark etmişti. Benim solmuştu. Burak seni iyi görmüyorum, Doktora gidip tedavi olmanı istiyorum demişti. Birkaç saat sonra lavaboda yüzümü yıkarken yere yığıldım. Koğuştaki Askerler Komutanıma haber verdi. O gece nöbetçi olmamasına rağmen evden çıkıp yanıma geldi. Gözbebeklerime doğru bakıyordu. Ciddi bir rahatsızlığım olduğunu anlamıştı. Hemen bir Ambulans çağırdı. Kendimi bir anda Çorlu Askeri Hastanesi'nde buldum. Safra kesemde sekiz buçuk ve on milimetre çapında polipler vardı. Safra kesem vücuduma zehir salgılıyordu. Hayati riskim söz konusu olacağından, ameliyat olmam gerektiğini söylediler. Komutanım bu olayı duyar duymaz, Tugay Komutanı'na bilgi verdi. Derhal ne gerekiyorsa yapılsın diye emir verdi. Gata'dan alanında uzman bir doktor geldi. Ameliyat öncesi bir kağıt imzalamamı istediler. Kağıtta ameliyat sonrası askerliğimin çürük raporu ile biteceği yazıyordu. Bu şartlar altında ameliyat olmayı kabul etmedim. Çevremdeki Askeri Doktor'lar şaşkınlıkla bana bakıyordu. Komutanlarımızdan birisi, evladım herkes askerliğinin bir an önce bitmesini ister yürekli bir insansın dedi. Seni bir an önce sağlığına kavuşturalım. Peki çürük raporu vermeyeceğim, fakat hava değişimi şart, ameliyat sonrası bir süre dinlenmen gerekiyor. İyileştikten sonra askerliğine devam

edersin" dedi. Aileme haber verdikten sonra beni ameliyata aldılar. En son hatırladığım, bana narkoz verilirken tebessüm ediyorlardı. Askeri hastaneden taburcu olur olmaz beni evime gönderdiler. Askerliğimin bitmesine kısa bir süre kalmıştı, Adana Askerlik Şubesi'nden tezkeremi aldım. Kısa sürede iyileştim. Bir şiir hayatımı kurtarmıştı. Yıllar sonra bu özelliğimin olduğunu bir gece yarısı fark ettim. Ve hayata dair tüm yazdıklarım, yaşadıklarım. Aşk'a dair yazdıklarım ise yaşayamadıklarım.

Feyza şaşkın bir ifade ile:

"Çok etkilendim. Sen güzel ve özel bir adamsın... Aşk sana yakışır derim."

"Uzun bir yolculuğa çıktığımı ve nelerle karşılaşacağımı Rabbim bilir. Nasip diyelim o zaman."

"Seni tanıdığıma çok memnun oldum. Saat de epey geç olmuş. Sen ofise geç istersen, işinden alıkoymak istemem. Hayata dair yaşadıklarını çok ilginç buldum. Dediğin gibi nelerle karşılaşacağını ve sonunu merak ediyorum. Umarım bu yolculukta seni kirletmezler, bu saf ve temiz yüreği sıcak tutarsın. Hadi artık kalkalım, bundan sonra sık sık görüşeceğiz zaten. Yaşadıklarını saatlerce dinleyebilirim. Sohbetin çok keyifli... Vayyy be dedirtiyor."

"Ben de seni tanıdığıma çok memnun oldum. Seni yolcu etmemi ister misin?"

"Çok kibarsın... Ben buradan taksi ile eve geçerim. En kısa zamanda tekrar görüşmek dileğiyle."

"En kısa zamanda görüşmek dileğiyle."

Burak, Feyza'yı yolcu ettikten sonra ofise gelir. Organizasyona sayılı günler kalmıştır. Geceyi gündüze katıp çalışmaktadırlar. Yirmi gün gibi kısa bir sürede Burak ve Doğan, zoru başarırlar. Birçok ülkenin büyükelçileri organizasyona katılmaya karar verirler. Beklenen gece başlamıştır. İstanbul Sheraton'da gerçekleşen organizasyon güne damgasını vurmuştur. Organizasyon anlamında ilk işlerini başarı ile gerçekleştirirler, İstanbul'da bir anda tanınırlar.

Gönül çok mutludur:

"Çocuklar harikasınız. Çok kısa sürede büyük bir iş başardınız. Yirmisekiz Ülke'de organizasyonumuz konuşuluyor. Bugün bir televizyon kanalından program yapmak için ofişimize ziyarete geldiler."

Doğan memnun:

"Harika bir haber Gönül hanım."

"Organizasyonumuza çok önemli simalar katıldı. Sayenizde güzel bir gece oldu. Sana ve Doğan'a çok teşekkür ediyorum."

"Biz ekibiz Gönül hanım, biz biziz ve "sakin semtlerin düş sokağındaki aileyiz." İlahi güce inanırım yol gösteren O'dur."

"Rabbine duyduğun sevgiyle tüm insanlığa hitap ediyorsun. Senin en çok bu yanını seviyorum. Hep birlikte nice güzel işlere imza atacağız."

Doğan Gönül'e birkaç gün dinlenmeyi, sonra bir araya gelip yapılacak işleri konuşmayı teklif eder.

"Anlaştık o zaman çocuklar."

Burak ve Doğan Gönül'ün yanından ayrıldıktan sonra, Suat'ın sahne aldığı Nişantaşı'ndaki mekana gelirler. Burak ve Doğan barda Suat'ın sahnesini izlemektedirler. Suat'ın yüz ifadesi şarkı söylerken buruktur. Buralara ait olmadığını anlar. Çünkü herkes kendi alemini yaşamaktadır. Suat, Burak'ın mekanda olduğunu fark eder, göz göze gelirler, birbirlerine tebessüm ederler. Suat orkestraya işaret eder, müzik bir anda kesilir. Burak'a doğru bakar ve "aramızda ballı bir şair var" der, "bizi kırmaz ise küçük bir dörtlük okumasını isteriz." Etraftaki insanlar Burak'a bakarlar, kimi kahkaha atar, kimi de alkış tutar. Burak sahneye yönelir. Suat elini uzatır, Burak

sahne yerini almıştır. Mekan içerisindeki insanlar, uğultulu bir şekilde konuşmaya devam ederler. Burak sahneye çıktıktan sonra, Suat'ın neden huzursuz olduğunu anlar. Mikrofonu eline alır. "Biri bana bir duble rakı ikram edebilir mi?" diye seslenir. Müşterilerden biri, rakıyı Burak'a uzatır. Burak, rakı bardaklarını herkesin havaya kaldırması için işaret eder. Bir anda sessizlik hakim olur " Hayat öyle bir dem ki, vurdukça kadehlerin sesi geliyor. Rakı'nın dibindeki aşk bana hasretken. Yudumladım nefsim densiz, isteklerim bensiz, şarkılar söylene dursun, lakin herkes birbirinden habersiz. " Suat'a döner ve "biz aşkı rakı bardağının içerisine hapsedmişiz" eliyle tuttuğu bardağı bırakır. Rakı bardağı sahnenin önünde tuz buz olmuştur. Herkes şaşkınlık içerisinde Burak'a bakar. Tebessüm ederek, "karanlık gecede doğan güneş, aydınlıktır" der. Suat şarkılarını söylemeye devam eder. Gecenin sonunda Burak Suat'ı da alarak evine gelir.

"Güzel adamsın Burak abi. Buralara ait olmadığımı nereden anladın?"

"Sahnedeki yüreğinin yüzüne yansımış ifadesinden."

"Haklısın abi, Rabbim'e ihanet etmiş gibi hissediyorum. Hiç sevmediğim ortamlar. Ama bu işin bir bedeli var ve kazanmak için buralarda sahne almak zorundayım."

"Hayatın kendine ait olmayan sahnesinde tecrübe kazanıyorsun. Bence sorun etmemelisin."

"Sorun etmiyorum, fakat albümümü tamamladıktan sonra bu tarz ortamlara girmek istemiyorum."

"Albümünü tamamladın diye biliyorum. Sorun nedir?"

"Hiç sorma abi. Bugün iyi ki geldin. Seninle dertleşmek istiyordum aslında... Albümü tamamladım, fakat bir anlık öfkem bütün işlerimin durmasına neden oldu."

"Öfkenin mutlaka bir sebebi olmalıdır."

"Kız arkadaşım ile bir gün stüdyoya geldim. Son bir şarkımızın okumasını yapacaktık. Misafir odasında Ortaköy'de restoranı olan bir abimiz vardı, okuma yapmak için stüdyoya geçtiğimde, kız arkadaşım sözlü tacizde bulunmuş. Okuma bittikten sonra odaya geldiğimde kız arkadaşımı suratı asık bir vaziyette gördüm. Ne olduğunu defalarca sormama rağmen bir türlü bana olanları anlatmadı. Bir şeyler olduğunu fark ettim. Aranjörüm de tedirgindi. Gergin bir ortam vardı. Kız arkadaşım olanları anlatınca o gece onun mekanına gittim. Sonrası zaten anlatmaya gerek yok gerekeni yaptım. Pişman mısın diyeceksin; hayır değilim. Yine karşılaşırsam, aynısını yaparım."

"Öfke iyi bir şey değil ama, arada bir kalite kontrolü yapmak lazım. Albüm ne durumda peki şimdi?"

"Albümü tamamladım, aranjörümle sorun yaşadım. Albüm kayıtlarını aldım ve yolumuzu ayırdık. İmkanlarım sınırlı, iyi bir sponsor bulamazsam albümü çıkartamayacağım."

"Sorun etme. Mutlaka bir çaresini buluruz. Organizasyonu yaparken medyadan tanıdığım güzel dostlarım oldu. Onlara danışırız."

"Canımsın abim düşünmen yeter. Benim de bu camiada tanıdığım çok güzel dostlarım var. Her şey nasip. Nasipten öte bir yol yok. Ama belki kader bizim bir araya gelmemizi sağladıysa, inanırım vardır bunda da bir hayır. Çok yorgunum bu sıralar. Yanımda olman bile bana güç veriyor. Belki de yalnız kaldığım içindir. İyi ki seni tanıdım."

"Burası artık senin evin, her zaman ben de yanımda olmanı isterim. İyi ki ben de seni tanıdım. Bu arada odan hazır, evimize bir bestekar lazımdı. Şimdi dinlenelim, yarın ne yapacağımızı konuşuruz."

"Eyvallah abi cansın."

Burak, Suat'ın hayata dair hedeflediği planlarına dahil olmuştur. Tüm arkadaşlarına Suat'ın durumunu anlatmıştır. Ertesi gün Beşiktaş sahilinde bir restoran sahibi ile buluşurlar. Restoran sahibi, Suat'ın Taksim'de kendi mekanında sahne almasını ister.

Suat, Doğan ve Burak akşam mekana gelirler. Suat sahne aldıktan sonra restoranda bulunan menajer bir kadın, yanlarına yaklaşır. Burak'la sohbet etmeye başlarlar:

"Sesini çok beğendim. Üstelik sahneye çok yakışıyor. Bestelerinin kendisine ait olması da büyük bir avantaj. Benim de çalıştığım Yunan bir Sanatçı var. Yanımda kalıyor. Sıradışı ilginç bir hayatı var. şu sıralar kendi hayatını konu alan bir film hazırlığındayız. Suat'ı bizim projemize dahil edebiliriz. Sinema filminde oynamak ister mi?"

"Kendisine danışmamız gerek. Yalnız albüm ve sinema ikisi de farklı alanlar, nasıl bir dayanışma olur, karşılıklı nasıl ilişkiler kurabiliriz? Ayrıca projenin içerisinde hangi konumda yer alacağı bizim için çok önemli."

"Sinema filmi öncesi üç şarkılık single bir albüm çalışması yaparız. Yunanistan ve Rusya'da şarkıların yayınlanması işi bize ait. Bahsettiğim Yunan Sanatçı Natalia... Yunanistan'da Aşk Kraliçesi ilan edildi. Suat'ın albümü hem Türkiye'de, hem Yurtdışında ciddi ses getirir. Üstelik buradaki bütün masraflar bize ait."

"Kendisi ile bu konuyu konuşacağım. Kabul ederse hem sinema filmi hem de albüm için yarın hep birlikte bir araya geliriz."

"Anlaştık o halde, ben de bu fikrimi Natalia ile paylaşacağım. Kendisi de kabul ederse yarın prensipte anlaşırız."

"Yarın görüşmek dileğiyle."

"Müsaadenizle benim eve geçmem lazım. Size kartımı takdim edeyim. Arka tarafına kişisel cep telefonum yazılı. Sizden haber bekliyor olacağım. Görüşmek dileğiyle."

Doğan başıyla Suat'ı işaret eder:

"Burak abi, Suat çok şanslı bir adam... Kısmeti ayağına geldi."

"Dost başa düşman ayağa bakarmış. Olayların bu kadar hızlı gelişmesi beni hep endişelendirmiştir. Tanımak lazım birlikte çalışmak için."

"Haklısın abiciğim ama bazen çok kurguluyorsun. Bu sektörde herşey anlıktır. Suat'ın sahnesi bitti. Sanırım yanımıza geliyor."

Burak uzağındaki sandalyeyi yanına çeker:

"Suat sesine yüreğine sağlık. Gel kardeşim yanıma otur."

"Eyvallah abi... Umarım mekan sahibi beğenmiştir."

"Mekan sahibi bizden kardeşim. Üstelik sen kıymetli bir sanatçısın beğenmeme lüksü yok. Sana güzel bir haberim var. Biraz önce yanımıza bir kadın geldi."

"Evet abi sizi sohbet ederken gördüm. Kimdir o?"

"Yunan bir sanatçının menajeri olduğunu, sesini çok beğendiğini ve seninle çalışmak istediğini söyledi. Film projeleri olduğunu, sinema filminde seni de başrol oynatmak istediğini dile getirdi. Üstelik senin albüm çalışmandan bahsettim; eğer sen kabul edersen, Yunan Sanatçı Natalia üç şarkılık bir single albüm yapmak istermiş."

"Sen ne diyorsun abi? Ne güzel bir haber bu!" "Natalia kim? Neyin nesi?"

"Yunanistan'da Aşk Kraliçesi ilan edilmiş. Kral da eksik diyorlar. Hem Türkiye'de hem Yurtdışında ses getirecek bir proje olduğunu ifade etti. Kabul edersen yarın sizi bir araya getireceğiz."

"Abi sen uygun görüyorsan ben hep yanındayım biliyorsun. Doğan sen ne düşünüyorsun?"

"Ben olsam, para kazanacaksam hiç düşünmeden kabul ederdim. Burak abi biraz tedirgin oldu aslında. Olayların çok hızlı geliştiğinden bahsetti."

"Burak abinin sezgileri çok güçlüdür. Mort çıkmasın abi bunlar?"

"Bilmiyorum Suat, yarın anlarız."

"Aynen... Yarın randevu alıp bir araya gelelim."

Ertesi gün menajer Yeşim Hanım'ı ararlar. Yeşim Hanım Cihanğir'de bir mekana davet eder. Yunan Sanatçı Natalia 39 yaşında sarışın, uzun boylu bir kadın... Natalia ana dili gibi Türkçe konuşmaktadır. Bu durum Burak'ın dikkatini çeker. Suat kadından negatif

bir enerji almıştır. Kadın Yunanistan'da çok büyük bir firmanın sponsor olacağını ve bütün masrafları karşılayacağını söyler. Suat Natalia'ya birkaç şarkı dinletir. Natalia şarkıları çok beğenir. Yunanistan'da çok kısa sürede albümün ses getireceğini, şayet bugün anlaşsaksak yarın Yunan medyasında haberlerimizin yayınlanacağını söyler. Burak bu durumda röportajı, müsaade olursa kendisinin yapmak istediğini söyler. Suat şaşkınlığını gizleyemez.

"Abi ne yapıyorsun? Bu kadar hızlı hareket etmek zorunda mıyız? Sözleşme dahi yapmadık."

Burak Yunan basınında haberin yayınlanıp yayınlanmayacağını merak ediyordur. Ertesi gün olur; Yunan basınında haberler tam manşet yayınlanmıştır. Suat olanlara şaşırır, fakat Natalia ile yan yana bulunmaktan rahatsızdır. Ama başka çaresi de yoktur. Albümü ilk etapta çıkartmak için ciddi bir para lazımdır. Suat ve Natalia albüm çalışması için sözleşme imzalarlar. Okumaları yapmak üzere stüdyoda çalışmaya başlarlar. Natalia'nın hayatında hiç şarkı söylememesi, Suat'ı çileden çıkartmıştır. Sürekli tartışma halinde albümü yapmaya devam ederler.

Birkaç gün sonra Burak, Feyza'yı arar ve görüşmek ister. Beşiktaş'ta bir mekanda görüşürler.

"Organizasyon geceniz muhteşemdi. Pek benimle ilgilenmesen de, keyif aldım diyebilirim. Telefonda konuştuğumuz Suat'ın mevzusu ne oldu? O kadını araştırdınız mı?"

"Psikolojisini iyi görmedim. Biraz sorunlar yaşamış, kendi halinde biri."

"Günlerce Suat'la ilgilenmekten beni ihmal ettiğinin farkında mısın?"

"Bunu sen, bana söylemedin farz ediyorum. Günde onbeş saat şirkette çalışan sensin... Sence kim kimi ihmal ediyor?"

"Burak tamam sus haklısın! Uzun zamandır birlikteyiz fakat birbirimize vakit ayıramıyoruz. Müsaitsen bugün sende kalabilir miyim? Sana daha yakın olmak, seninle dertleşip sohbet etmek istiyorum. Üstelik senin yanında kendimi çok güvende hissediyorum."

"Böyle düşünmene çok sevindim. Beni mutlu ettin."

Burak ve Feyza saatlerce gözlerini birbirlerinden alı koyamazlar. Birbirlerine sınımsız sarılırlar. Geceyi gündüze, gündüzü geceye katarlar. Feyza, Burak'ın çok şeffaf ve dürüst olmasından dolayı özel hayatına dair her şeyi paylaşır. Daha önce hayatında bir kişinin olduğunu, fakat evlenme aşamasına gelemediklerini anlatır:

"Aşk'tan ve sevgiden yana hiç şansım olmadı. Hayatımı aileme adadım. Ve çok çalıştım. Senin için de çok endişeliyim. Üstelik sen; yaşadığın olumsuz olaylardan dolayı kalbini tüm dünyaya kapatmışsın. Bütün emeklerini bir kenara bırakıp; mantığını bir kenara atıp, hayalperest bir adam olmanı anlamış değilim. Çok zeki ve çok başarılısın. İyi bir şirkette yönetici olarak devam edebilirsin. Şiir bir kaç mısra, yazı, bunları çalışırken de yazabilirsin. İkisini bir arada yürütebileceğini düşünüyorum. Çok suskunsun. Umarım haddimi aşmamışımdır."

"Hayır kesinlikle. Fikirlerin benim için çok değerli."

"Seni kısa sürede tanıdım. Fikirlerimin senin için değerli olduğunu biliyorum. Fakat kendi bildiğini yapacağından da hiç şüphem yok. Geleceğin risk altında! Bunun farkındasın değil mi?"

"Sen iyi bir doğtsun aslında. Her şeyin farkındayım. Risk almadan büyük adalara ulaşamayacağını ve derin okyanusların keşfedilemeyeceğinin de farkındayım."

"Senin yanındaki yerimin neresi olduğunu bilmek isterim?"

"Aklım ve kalbim arasındaki en güzel yerdesin."

"Nefesim diyorsun. Yarın bir gün ben de hayatından çıktığımda, ya nefes alamazsan? Ya da ben nefesinde saklı kalırsam? Ya da benim gibi düşünenler hayatına girip kısa sürede çıktıklarında yaşayacakların yarım kalırsa? Bana kalırsa sen, hayat yolunda başka bir şeyin peşindesin. İş, evlilik, bunların üzerini çizip, hayatı riske alan bir adam; dünyayı ve insanları keşfetmek için yola çıkmış bir adamdır. O kadar cesaretlisin ki, her şeye karşı direncin çok yüksek. Bu beni çok korkutuyor!.. Bana Aşk'ı anlatır mısın?"
"İki bedende saklı olan ruhların, zamanı geldiğinde uç noktada buluşup serbest kaldığı an demektir. Aşk bencildir. Gerçekçi değildir. Acı verir. Olmadık anlarda çeker gider. Çünkü aşk " Beden toprak olmadan ruhların özgürlüğe kavuşma anıdır."

"Aşk'ı yaşayamayan bir adamın aşkı anlatmasını mantığım almıyor. Nasıl bu kadar emin olup konuşabiliyorsun? Ve mantıklı konuşuyorsun. Bilmediğim, duymadığım bütün kelimeleri yanında öğreniyorum. Yaşarken aynı zamanda yaşıyorsun da..."

"Ben sevginin hakikatine inanırım."

"O halde bana sevgiyi de anlatır mısın?"

"Bir anda iki bedenin ortak noktada bulunduğu an ve zaman dilimindeki alışkanlıklarıdır. Sevgi " Sadıktır, gerçekçidir, kalıcıdır, katıksız hali ile yaşar her şeyi. " Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin bunun en önemli örneğidir. Yaşadıkları olumsuz şeyler ise, sebepleridir. Ruha verilen en büyük özgürlük Allah aşkıdır. Doğduğumuz an bu aşkı bedenimizde değil, ruhumuzda hissederiz. Bu yüzden Allah'ın varlığını kabul etmiş oluruz. Ölüm anında dahi ruh, Allah aşkına kavuşur. Bunun için ölümden korkmak da anlamsızdır. Mesela doğduğumuz an, en büyük aşkın bizi yaratan Allah'ın olduğunu ister istemez kabul ederiz. Düşüncemiz idrak ettiğinde, Allah'ın varlığını inkar eden hiç bir insanoğlu olmamıştır. Zaman içerisinde bazılarımız Allah'a inanmıyorum deriz. Emin ol ki ölmeden bir kaç saniye önce Allah'ın varlığını, ruh bedenden çıkmaya yakın olduğu anda kabul eden o kadar çok insan olmuştur ki. Bu yüzdendir ki "Aşk dediler dergahıma, gönül dediler feryadıma. Ne Mecnun ile Leyla'nın aşkına, ne de Ferhat ile Şirin'in nazına isyanım var. Çünkü bütün Dünya'yı aydınlatan alimlerin güzellikleri, onların ebedi olan ruhlarında var."

"Çok ilginç bir adamsın. Seninle ne yaşarız ne yaşayamayız bilmiyorum ama, güzel adamsın. Allah yolunu açık etsin."

"Son gecemiz gibi konuştun. Yoksa sen de mi gidenlerden olacaksın?"

"Aklın ve kalbin arasında her zaman kalırım. Ve gittiğim an, nefessiz kalırsın. Seni o an'a getirmeyi asla istemem. Çünkü kendime yapılmasını istemediğim bir şeyi başkasına yapmak hoşuma gitmez. Seni neden sevdim bilmiyorum, bu sorunun cevabını bulamadım. Fazlasıyla dürüstsün ya da çok yanlış bir insansın. Beni korkutan da, senin çok açık sözlü ve dürüst olmandır. Hadi bana sımsıkı sarıl ve gözlerimin içine bak..."

YÜREĞİMİN SESİ "SESSİZ BEKLEYİŞ"İM OLDU

Burak ve Feyza'nın o geceden sonra aralarında bir soğukluk başlar. Feyza kendini geriye çekmiştir. Burak bu durumdan çok rahatsız olur. Elinde kara bir kalemi vardır, mutluluğun resmini beyaz çizmek istiyordur fakat başaramıyordur. Feyza haftalar sonra Burak'tan tamamen uzaklaşmıştır. Burak sürekli Feyza'yı arar. Telefonlarına cevap vermez. Bir gece Feyza, kendisini rahatsız etmemesini söyler. Burak garipsemiştir. Feyza'nın söylediği sözler aklına gelir. O gece çok yalnız ve yorgun olduğunu hisseder. Saatlerce durmadan sebepsiz yere ağlamaya başlar. Kontrolünün dışında gelişen bir durumdur. Feyza'ya aşık değildir, lakin hayatındaki olumsuz birikimler onu çok yormuştur. O gece gözünün önünden şerit gibi geçer ihtilal olmamış günler. Gözyaşları her yeri ıslatmıştır. Telefonla Doğan'ı arar. Doğan telefonda Burak'ın ağladığını duyunca, gece yarısı evinden hemen çıkar ve Burak'ın yanına gelir. Doğan kapıyı

çaldığında, Burak halen ağlamaktadır. Ta ki Doğan kapıdan eve girince, gözyaşları bir anda durur.

"Çok korktum abi... Hayırdır?"

"Doğan, Feyza bir mesaj attı çok zoruma gitti. Bir anda ağlamaya başladım, çocukluk yıllarımdan bu zamana kadar her şey gözümün önüne geldi. Mutluluk anlarım gözümün önüne geldiğinde, daha çok ağlamaya başladım. Sonra vücudumda bir sıcaklık belirdi. O an Rabbim gönlümden geçti. Kendimi tutamadım, hıçkırma hıçkırma ağlamaya devam ettim. İşin en garibi, sen bu kapıdan içeri girince hiçbir şey olmamış gibi gözyaşlarım bir anda durdu. Ve şu an kendimi çok güçlü hissediyorum."

"Abi, daha önce yaşadıklarından tecrübe kazandığını düşünüyordum; Feyza ile nasıl tanıştınız ve bu noktaya geldiniz anlayamadım. Bana yaşadıklarını anlatmanı istiyorum.?"

"Karşılaşmamız bir tesadüftü, bir anlıktı, bir mesajdı, gözlerim gözlerinde kaldı. Tozlu, taşlı bir sokaktı, iki beden karşılaştı, gözler miraçtı, sözler yüreğimizde kaldı. Zaman sabrımızı aldı, sabır sevgimizi çaldı, ağırdı bu ceza, ilahi bir adaletti bu ceza... Doğan, neye yanarım biliyor musun? Kaderden gelen alın yazımıza. Neye yanarım biliyor musun? Sevaplarımızdan gelen günahlarımıza... Neye yanarım biliyor musun? Bir gözyaşındaki damla olamadığıma. Gözyaşındaki bir damla olsam, gözyaşlarına damlayamadığıma. Gözyaşlarına damlasam, beni yanına alamadığına... Yanına alsa beni, bir türlü kendimi anlatamadığıma... Neye, neye yanarım biliyor musun? Diz çökemediğim asaletime, diz çökemediğim asaletine... Yüzüm dün gece gözyaşlarımdan sıçrayan mürekkebin lekesiyle yere düştü. Şimdi ise o leke... Yüreğimin sesi "SESSİZ BEKLEYİŞ" im oldu. Sen gelmeden önce düdü, sen geldin bugün oldu. Bugün Doğan..."

"Abi hep bir şeyi bekliyorsun da, neyi bekliyorsun?"

"Bazen sessizce beklemek kadere refakat etmektir. Kaderimin çok kısa süre içerisinde kendi isteğim dışında değişiyor olması beni çok düşündürüyor."

"Peki bu gece olanların daha önceki yaşamışlıklarla bir ilgisi var mı? Feyza hakkında ne düşünüyorsun çok merak ediyorum?"

"Bu gece olanlar yaşadıklarım. Ben hayatımda birkaç kez ağladım. Ama bu denli hiç ağlamadım. Hayatıma giren insanlar sebepsiz yere girmiyorlar. Her seferinde beni uyandırıyorlar. Her uyanışımda kendimi daha güçlü hissediyorum. Aslında işin doğrusu ne biliyor musun Doğan, Rabbimi unuttuğum için uyandım."

"Madem kendini güçlü hissediyorsun, vakti gelmedi mi artık, hadi güzel eserlerini şiirlerini bir kitap haline getirelim. Üstelik birkaç yayınevi sana kitap konusunda teklifte bulunmuştu. Bence sen kendini bu kadar güçlü hissederken, ben dostun olarak bir kitabının olmasını isterim. Kadere refakat edelim lakin mücadele de etmek lazım."

"Haklısın Doğan, 1 Ocak 2011'e yedi ay var. Yeni bir başlangıç olsun. Yıldızların Hilal'e kavuştuğu gece dolunay doğsun. Ve adı da "Sessiz Bekleyiş" olsun."

"Abi sen ne söylediğinin farkında mısın? Yıldızlar, Hilal, Dolunay, Gece, İlahi Adalet, Ceza, Zamanın Durması, Kader, Sessiz Bekleyiş, yaşadıkların, karşılaştıkların. Çok ilginç buluyorum. Senin yaşamına yaşadıklarına şahit olduğum zaman heyecanlanıyorum. Bazı insanlar hayatımıza sebepsiz yere, bazıları ise kaderimizi tayin etmek için girerler. Sence de kader mi bu yaşadıklarımız?"

"Bazen sığınırız, bize benzeyen, bizim gibi olan, tanımadığımız bir insana... Güveniriz, saygı duyarız, severiz, ansızın yollarından geçeriz. Ama nedenini asla bilmeyiz; kader deriz. Bazen korkarız, bize benzeyen, bizim gibi olanlardan, acı çekeriz. Ama yine de nedenini bilmeden vazgeçemeyiz. Çünkü "Kaderimiz!" deriz. Bazen ağlarız, bazen güleriz, bizim gibi olanlara, bizden kaybolanlara. İzini bulamayız, nereye ve ne için gittiklerini asla bilemeyiz. Sonrasında "Anılarımız" deriz. Bazen taşınırız, taşırız

omuzlarımızda farkına bile varamadığımız, sevaplarla birlikte günahları. Ne için yaşadığımızı asla bilemeyiz. Bilmeden hata işleriz, sonrasında "Kuluz" deriz. Bazen hayatımızdaki izleri adımlarımızdan alırız denizdeki gelgitler gibi. Zamanı gelince çekiliriz, zamanı gelince çekiniriz. Neden ve niçin çekildiğimizi, çekindiğimizi, asla bilmeyiz. Yol deriz, yolcuyla bekleriz. Bazen susarız, konuşmayız, anlatmaktan korkarız, içimizden gelen sessizliğin nefesimiz kadar yakın olduğunu bilmeyiz. Evrenin sessizliğinde kaybolur, son deriz, sonrasını bekleriz. Bazen de biliriz, biliniriz, biliyor ve biliniyor olmaktan sorunları da beraberinde getiririz; ama nedenini biliriz. Anlatmaktan ve anlıyor olmaktan çekinmeyiz; hem de anlatmak isteriz. Ve sessizlikten gelen tüm insanlara sesleniriz. Bu dünya, diğer alem, dost görünen, düşman görünen, yıldızlardan oluşan bir dünya, bazen de bir rüya, işte o an var ya... Zamanla gelen ömrü yaşarız doyusya... Sözcükler yetmezse biteriz."

"Abi bu kadar kelimeyi bir araya getirerek her duyguyu tanımlıyorsun ya hayretle izliyorum seni. Üstelik hiçbirini unutmuyorsun. Lakin bildiğim tek gerçek biz bu yolun adını Aşk koyduk. Yalnız Rabbimize olan Aşk... Bakalım, senin yanında nice yazacağın sözlere şahit olacağız. Bu arada abi, geçen gün Suat'la konuştum. Natalia ile her an bağları kopabilir. Biraz sabretmesini söyledim. Dilersen yarın stüdyoya yanlarına uğrayalım."

"Peki kardeşim. En zor anımda hep yanımda oldun. Biz de hayatımıza giren dostlarımızın en zor anlarında yanlarında olalım."

Ertesi gün Doğan'la Burak, Stüdyo'da Suat ile bir araya gelirler. Suat'ın yüzünde bir endişe hakimdir. Natalia Stüdyo'ya sözleştiği saatte gelmemiştir. Suat, sürekli Natalia'yı arar; Natalia Suat'ın telefonlarına bakmaz. Suat sürekli arama yapmaktadır. Arama yaparken Suat'ın telefonuna Natalia'dan bir mesaj gelir. Suat "şu an müsait değilim, seni sonra arayacağım" yazan mesajı okuyunca çok sinirlenir. Mesaj'a sert bir karşılık verir. Natalia, "ben olmassam bir hiçsin." diye bir mesaj daha atar. Suat mesajı okur, artık iyice sinirlenmiştir. Bir yandan Burak, Suat'ı sakinleştirmeye çalışır; Suat "bu işin bittiğini" ve "bu insanla çalışmayacağını" dile getirir. Yeşim'i arar. Yeşim, Suat'a hak verir. Natalia ile konuyu paylaşacağını ve iş ortaklığının bitmesini saygı ile karşıladığını söyler. Suat telefonu kapatır.

"Abi sana çok teşekkür ederim. Benim için iyi bir şeyler yapmak istediğinin farkındayım; yalnız bu kadın beni çileden çıkarttı. Sanki dünyanın en iyi Sanatçısı! Beni parasıyla satın alacağını zannediyor. Ben, bu sektöre onbeş yılımı verdim. Bir insanın sonradan benim hayatıma girerek, beni satın almasına izin vermeyeceğim. Lütfen beni bağışla. Allah'a inancım tamdır ve sen de benim gibi düşünenlerdensin. Bu mesaja verilecek en güzel cevap yolları ayırmaktır. Herkes haddini bilmeli! Ya da had bildirilmeli. Bu kadında garip şeyler seziyorum. İlk günden bu yana hayatımızda olmasından çok rahatsızım. İnsanı severim Yaratan'dan ötürü; yalnız ben bu insanın insanlığından şüphe ederim. Haksız mıyım, Allah aşkına bir şey söyle?"

"Haklısın kardeşim. Vardır sahip olanın, Rabbimiz'in bir bildiği... Önümüze bakalım. Sen kendini özgür ve huzurlu hissediyorsan, konu kapanmıştır. "Doğru insan, doğru zaman, doğru iş, başarı getirir" derler. Demek ki ortada yanlış bir durum var. "İnsanlar seçimlerini yaparken yanlış da olsa tecrübelerle tanışırlar." Vakti, zamanı, herşeyi bilen bir kader vardır. Biz mücadelemize devam edelim, kaderimiz bize ne sunacak izleyip görelim. Yalnız iş hayatında profesyonel olmak lazım... Yarın bir gün Natalia ile karşılaştığında tevazu göster. Bu senin karakterini ortaya koyar. Yeni kapılar açılmasına vesile olur. Senin tevazu göstermen, karşıdaki kişilerin yerinde saymasına neden olur. Haklı iken haksız duruma düşmeni istemem."

"Anlıyorum abi... Karşımdaki bir kadın. Hangi Din'e, Millet'e bağlı olursa olsun, saygıda

hiçbir zaman kusur etmedim; etmem de canım abim. Yarın Cuma, Ortaköy Camii'nde Cuma namazını birlikte kılalım. Namaz sana çok yakışıyor abi, yazdıklarınla örtüşmesini isterim. Sabır, sevgi, hoşgörü Allah'ın huzurunda..."

"Memnun olurum kardeşim. Uzun zamandır Cuma namazlarına gitmiyorum. Sayende yarından itibaren en azından Cuma namazlarını birlikte kılabiliriz."

"Başın secdeye değsin abi. Gönlün rahat ve huzurlu olur."

"Aynı safta aynı söze iman edelim. Ve nitekim gözler miraç, sözler yüreğimizde kalsın. Lakin bir gerçek var ki '' kalbin secde etmedikten sonra alnını secde etmene gerek yok. Önce kalpte başlar özler, sonra eller göğe kavuşur, yürekten ağlar sözler."

"Haklısın canım abim... Niyetimiz saf, beklentisiz ve çıkarsız olsun."

Burak ve Suat ertesi gün Ortaköy Camii'nin avlusuna Cuma namazına giderler. Cami'nin doğayla bütünleşen güzelliği, Burak'ın dikkatini çeker. Muhteşem deniz ve doğa görüntüsü, tabloları dahi kıskandıracak gizemli bir güzelliğe şahit etmektedir. Cuma namazı kılınmaya başlandığı bir vakit ibadet ederken, alnı secdeye değdiğinde, bir anda o muhteşem görüntü karanlığa gömülmüştür. Bir daha secde etmek üzere başını kaldırdığında, dalmış bir vaziyette karanlığın ne anlama geldiğini düşünmektedir. Suat Burak'ı o halde görünce, namaza devam etmesi için eliyle omzuna dokunur. Burak tekrar ayağa kalktığında, namaza devam eder. Ve sonra, "Allah'ım, şu yarattığın alemde gözlerimi kapattığımda sözlerimin esiri olduğumun farkındayım. Sen ki affedensin. Sen ki bağışlayansın. Verdiğin dertte şifa olsa, eller kıymet bilmez. Allah'ım, Nurundan Ruhuma Aşk Eyle" der. İkinci kez secde ettiğinde, o muazzam, büyüleyici görüntü, karanlığın yerini almıştır. Kalbinde nur denilen Rahman'ın, kendisini işittiğinin farkındadır. Çok heyecanlanır. Huzur ve sessizlik hakimdir. Namaz çıkışında Suat, "Burak abi bir ara duraksadın; namaz kılmayı bilmiyor musun?" dediğinde, Burak hafif bir tebessümle, "karanlığın ne anlama geldiğini bilmiyordum, öğrendim" diyerek karşılık verir.

Burak ve Suat aynı günün akşam seçkin insanların olduğu bir Gala'ya davet edilirler. Akşam birlikte Gala'ya giderler. Burak Suat'tan müsaade isteyerek Gala'dan erken ayrılır. Bu sırada telefonu çalar, arayan Natalia'dır. Çok zor bir durumda olduğunu söyler ve bir kaç gün Burak'ta kalmayı teklif eder. Burak ters giden bir şeyler olduğunu hisseder, sebebini sorar:

"Şu an konuşamam lütfen. Yardımına ihtiyacım var. Sende kaldığımı kimse bilmesin. Seni de zor durumda bırakmak istemiyorum. Birkaç gün sende kaldıktan sonra giderim."

"Bekliyorum. Evi biliyorsun."

Burak Natalia'yı evine alır. Can dostu Doğan'a haber verir. Doğan da Burak'a gelir, Natalia Doğan'ı görünce rahatsız olur. Burak ve Doğan, Natalia'ya sıkıntının ne olduğunu sorarlar. Natalia konuşmaz. Ailesi ile problemlerinin olduğunu söyler. Aradan dört gün geçer, Yeşim Burak'ı arar. "Natalia bizi yanılttı Burak. Sizi ararsa kesinlikle görüşmeyin. Kendisi şizofren bir hasta, sanki peşindeymiş gibi dikkat çekmeye çalışıyor, başınız derde girsin istemem. Eğer konuşursan nerede olduğunu öğren, bize bilgi ver lütfen." Burak telefonu kapatır. Ne yapacağını bilemez. Şaşkındır. Doğan da durumdan rahatsızdır:

"Burak abi, bu kadında bir gariplik var. Bence konuşalım, durum nedir öğrenelim."

Burak Natalia'ya yaklaşır. Natalia, Yeşim'le konuştuklarını anlamıştır:

"Burak sen çok iyi bir insansın benim kardeşimsin ve benim şu an acilen buradan gitmem gerekiyor. Sana da rahatsızlık verdim."

Burak Natalia'dan olanları anlatmasını ister:

"Ülkem'de büyük bir haksızlığa uğradım. Öğrenmen gereken tek bir şey var; siz Türk'ler çok iyi, yardım sever insanlarsınız. Başka soru sorma! Lütfen. Gitmem gerek müsaade et! Bu evden bir an önce çıkıp gitmek istiyorum."

Natalia Burak'a sarılır ve evden çıkar gider. Burak ve Doğan olanları algılayamazlar. Ertesi gün Yeşim'in yanına giderler.

"Natalia beni maddi manevi zarara soktu. Ruh hastası bir kadın. Kendisini araştırdık. Geçmişle ilgili sağlıklı veriler yok. Bu yüzden sizi aradım ve uyardım. Zarar görmenizi istemiyorum. İyi bir kadın fakat, kendisiyle ilgili güzel duyular almadık. Uzak kalmak en iyisi, unutulmuş gitsin."

Burak Natalia ile yaşadıkları olayı Suat'a anlatır. Suat olanlara çok şaşırır:

"Vay arkadaş! Demek öyle oldu? Zaten bizi doğrusu bulmazdı.

Doğan konuşmanın seyrini değiştirir:

"Neyse olanlar oldu. Burak abi acilen bir şeyler yapmalıyız. Son bir kaç aydır hep cebimizden harcıyoruz; üstelik kitap hazırlığındasın. Eğer çalışmazsak yeni yıl sonrasında büyük sıkıntılar kapımızda."

Suat onaylar:

"Benim durumum da ortada, bir an önce sahne almam gerekiyor. Kardeşim otelde çalışıyor, evi ikimiz geçindiriyoruz. Benim çalışmamam kendimde eksiklik yaratır. Üstelik çalışırsam size de yardımcı olurum abi."

"Kardeşim, sen önce kendi sorumluluklarını yerine getirmelisin. Biz Doğan'la sorunların üstesinden geliriz. Bu kadar karamsar olmayın. Bir kaç aylık kiramız var, çok şükür yemek vesaire ihtiyaçlarımızı da karşılayacak paramız var. Sorunlar elbette olacak... Mücadeleye devam. Pes etmek yok!"

"Ya sen nasıl bir adamsın? Yokluğu bile varlıkla ölçen, helal ise benim diyen, minnet etmeyen, güzel adamsın."

"Bizi buraya kader getirdiyse ve onca gidene rağmen biz hala bir aradaysak, bütün güzellikler bir arada olduğu için birlikteyiz."

Doğan'ın kalbi ferah:

"Abi senin en çok sevdiğim yanın bu. Olayları, yapılan kötülükleri çabuk unutuyor, iyiliklerin kıymetini biliyor, giden ve kalan arasındaki ince çizgiyi iyi analiz ediyorsun. Paraya da kıymet vermiyorsun."

"Doğan'ım, Dünya'nın sırrını engelleyen para, dostluğa uzanan eli kirletir. Avuç içerisindeki ince çizgiyi kirletmek istemiyorum. Biz kirlenirsek, Dünya kirlenir. Artık yaşanabilir bir Dünya'nın duygu tercümanları olmalıyız. Bak görüyor musun; Boğaz'ın ortasında yalnız kalmış bir yapıt, üstelik bütün fırtınalara göğüs geriyor. Neden yalnız olduğunu biliyor musunuz?"

Suat nedenini sorar, Burak derin bir nefes alıp, başlar açıklamaya:

"Ancak, gecenin karanlığında denizde yürümeyi başarabilenler Kız Kulesi'ne ulaşabilirler. Kız Kulesi için marifet, güzel olmak da değildir. Önümüzde büyük bir deniz, ulaşmamız gereken bir Kız Kulesi, karşımızda heybetli dalgalar ve karşı konulamaz bir fırtına. Bunların üstesinden gelebilirsek, Kız Kulesi'ne gecenin karanlığında yürüyerek ulaşabiliriz."

Suat, bir şeyleri idrak etmiş gibi bir ifadeyle söze girer:

"Eskilerden, erdemli insanların gökyüzüne çıktıklarına dair rivayetler dinlemiştim. Biz karşımızda duran Kız Kulesi'ne dahi yürüyemezken, yolun ne kadar başında olduğumuzu anlamış bulunmaktayım."

Doğan Veysel'i hatırlatır:

"Burak abi, Veysel abinin söylediği gibi, emeğimiz herkesin gönlünden geçsin."

Suat meraklanır:

"Veysel kim?"

"Burak abinin komşusu. Ben de karşılaşmadım. Üstelik tanışma fırsatım da olmadı. Vakti gelmedi sanıyorum."

"Bana da hiç bahsetmedin Burak abi?"

"O halde hazırlanın sizi yanına götüreyim. Gecenin sessizliğinde kim bilir ne düşünüyordur..."

Suat saate bakar:

"Bu saatte rahatsız etmeyelim abi saat gecenin dördü!"

"Ne güzel işte, gece ve sabah arasında bir vakit. Deniz kenarında sevgisi katılmış açık çay bu saatte güzel gider."

Burak Veysel'i Beşiktaş sahilinde yine bir bankta otururken görür. Veysel'in yanına yaklaşır, Veysel'i dostları ile tanıştırır. İkisi de şaşkınlarını gizleyemezler. Veysel bir kelime dahi konuşmaz. Sadece Burak'a bakarken tebessüm eder. Burak, sabah tan ağardığı bir vakitte şiirler okumaktadır. Güneş doğarken Veysel'in yanından ayrılırlar. Kadıköy iskelesinden vapura binerler, vapurun en yüksek noktasından Boğaz'ı izlemektedirler. Hafif esen bir meltem, martılar kaçışıyor, köpük köpük deniz, dalgasıyla öpüşüyordu. Gökyüzü masmavi, içlerindeki hüznü mutluluğa dönüşüyordu. Gece ölüyor, gün doğuyor. Gün ölüyor, gece doğuyor. Beşiktaş sahilinden Ortaköy'e, Bebek'e ve oradan Rumeli Hisarı'na ulaşıyorlar. Anadolu Hisarı'nı karşılarına almış izliyorlar. O sırada Burak'ın aklına, Ebru ile yaşadığı güzel günler geliyor. "Hayat bu! Bugün varsın, yarın yoksun. Hayat bu! Güzelliklere güzellik katansın. Hayat bu! Kimini ağlatan, kimine ise can katansın. Hayat dedik ya, hayatımın bir Sonbahar'ı geçiyor ömründen..." Bahara olan özlemin kışındayım. AH bu Sessiz Bekleyişler."

YILDIZLARIN HİLAL'E KAVUŞTUĞU GECE

Yaz'ı erken karşılarcasına İstanbul sıcak bir güne uyanmıştı. Baharı müjdeleyen serinliğin yerine, insanı bunaltan bir nem vardı. Burak bankadaki işlerini hallettikten sonra Çırağan Caddesi'nde ilerlerken, evinin hemen alt sokağındaki mahalleye uğrar. Mahalle sakinleri Burak'ı çok severler. Market'in hemen önüne geldiğinde, market çalışanlarından biri Kandil günü olduğu için Burak'a kandil simidi uzatır. Marketin önünde 85 yaşlarında, yemyeşil gözleri olan, nurlu yüzlü yaşlı bir amca vardır. Burak market sahibine Kandil simidi için teşekkür eder. Yaşlı amca market sahibine Burak'ı işaret eder:

"Bu genç kimin nesidir?"

"Mahallemizin şairi. Şiirler yazar. Kitabını bekliyoruz."

"Ne yazar ne söyler?"

"Kendisine sor amca Bey. Duygu tercümanı karşında duruyor."

Amca Bey Burak'ı kolundan tutup yanına çeker:

"Gel bakalım evladım, gel otur yanıma. Sen kimlerdensin?"

Burak amca Bey'in ellerinden öper, kandil simidinden ikram eder, yanına oturur. Amca Bey Burak'ı buğulu gözleriyle izler. Amca Bey'in gözlerinden aldığı ilham ile, hemen oracıkta bir şiir okur, amca Bey şiirden etkilenir ve Burak'ı saçlarına dokunarak sever, ellerini avuçlarının içine alır:

"Bu gece kandil evladım. Sana bir nefes kadar yakın olan Rabbin'den iste. Senin için dua edeceğim, sen de bizim için dua et. Tamam mı Allah dostu?"

"Ederim tabi ki Amca Bey. Bana müsaade, şimdilik kalkmak zorundayım."

"Nereye gidiyorsun evladım?"

"Eve geçiyorum Amca Bey."

"Evin nerededir senin?"

"Şu yukarıda gördüğün sarı binanın en alt katındayım Amca Bey."

"Dikkat et evladım... Dikkat et. Yüksekler her zaman korkutur insanı. İman yoksa kalpte, sakın düşme."

"Amca Bey, insan düşmeli ki öğrenmeli; pişmeli ki hamlığı gitmeli."

"Benden sana yine bir büyük tavsiyesi, kalbinde iman yoksa, zerre kadar sözünün benim için hiçbir manası yok. Hadi yolun açık ola."

Burak, amca Bey'in ellerinden öperek, eve gitmek üzere ayrılır. Eve geldiğinde Amca Bey'in nur yüzü gözlerinin önünde belirir. Tebessüm eder. Gece vakti, gökyüzü kıpkırmızıdır. İstanbul Boğazı çok sessizdir bu gece. Amca Bey'in söyledikleri aklına gelir. Bahçenin önündeki setin en yüksek kısmına geçerek Boğaz'ı ayakları altına almıştır. Bir anda iç sesini dinler. "Allah'ım bize rızkı veren sen... Bize şifayı veren sen... Bir yağmurun tanesinden bin nimeti veren sen... Senin aşkına ne merhametli toprak dayanır, ne de yüreğinden sevgi eksik etmeyen yüreği güzel insan. Allah'ım senin aşkınla, şu alemi cihanda tüm ölmüşlerin ruhunu bedenimde istiyorum. Yeryüzündeki meleklerin ruhuna şad olsun, bu gece... Yıldızların Hilal'e kavuştuğu bu gece, Dolunay doğmak üzeredir."

Birkaç gün sonra, yağmurlu bir İstanbul gününde yine mahalle marketine gelir. Amca Bey başı öne eğik, elinde kehribar tesbihi, dua ederek çekmekte ve yine aynı yerde oturmaktadır. Burak Amca Bey'e selam verir, yanına yaklaşır, elini öper. Kandil gecesinde yaşadığı olayı Amca Bey'e anlatır. Amca Bey, buğulu gözleriyle Burak'ı dinler. Burak'a yönelerek ellerini tutar:

"Tövbe de evladım, böyle bir istek mi olur? İstedğin şeyin gerçekleşmesi durumunda nasıl bir sorumluluk alacağının farkında mısın? İnsanın istediği de, imanı da kalbinde olmalıdır. Farz edelim ki isteğin gerçekleşti, ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum amca Bey. Sen dile dedin, ben de gerçekleşmesini bekliyorum."

"Evladım, insanoğlu yaratılmış en muazzam varlıktır. Bazı konular vardır ki hassastır. Bu söylediğin söz seni öyle bir sınava tabi tutar ki, hem ruhen hem bedenen çok yorulursun. Bu söylediklerini kimseyle paylaşma. Mevlana Hazretleri der ki, "Unutma! Sır gibi seversen eğer muradın gerçekleşir. Çünkü tohum toprağa gizlenirse yeşerir.""

"Doğru söyledin amca Bey."

"Ben söylemedim evladım; Mevlana Hazretleri söyledi."

"Anlıyorum amca Bey... Peki " Sevgimiz olmadan kainat yeşerir mi? Allah olmadan yâri yâre teslim eder mi?"

"Güzel söyledin evladım. Rabbim seni benle beni senle karşılaştırdıysa, bir sebebi vardır. Ateşle oynamaya gerek yok evladım. Sen yolun daha çok başındasın, güzel konuşuyor, güzel sözler ediyorsun, hatipliğine de hayran kaldım. Bilgiye, fikre, öğrenmeye açıksın. Efendi, nur yüzlü, güzel bir adamsın. Lakin cehaletine yenilirsen, çok üzülürüm. Senin gibi güzel insanlara mutlaka bir Allah dostunun yol göstermesi lazım. Dünya'da en tehlikeli insan, sözünün eri olmayan insandır. Yaşam tarzın ve yazdığın sözler birbiriyle çelişiyorsa, gittiğin yol doğru yol değildir. Önce diline, sonra beline mukayyet olacaksın. İnsan yaşadığının ve yaşattıklarının esiridir. Senin için dua edeceğim. Allah yar yardımcın olsun."

Burak, amca Bey'in söylediklerini dikkatle dinlemiştir. Bir mesaj vardır aslında kendisine; lakin aradan günler, haftalar geçer, amca Bey'in nasihatlerini unuttur. O gece, Rabbinden dilediği sözleri kaleme alır, herkesle paylaşır. Çevresindeki insanlar zamanla, onun gizemli dünyasını keşfetmek için hayatına girerler. Burak, Suat, Doğan, sürekli gece kulüplerinden gelen davetlere katılmaya, yeni insanlarla tanışmaya başlarlar. Ortamları değişir. Sonbaharın da gelişiyse, ağaçlara tutunan tüm tomurcukların bir bir köklerinden sararıp düşmeleri gibi, gelecek fırtınaların karşısında savunmasız, çıplak görünse de, aslı kökünde dostlukları da birer birer dağılmaya başlamıştı. Doğan bu durumdan çok rahatsız olur; Burak'la tartışmaya başlar.

"Sen böyle bir adam değildin. Hayatımıza giren bütün insanların kötü geçmişleri var, herkes bir arayışta; sen şifa olacağına zehir saçıyorsun. Nefsine yeniliyorsun. Yazman için bunları yaşamaman şart değil. Hayatına dair yaşayamadığın herşeyi yaşamaya çalışıyorsun, sınırlarını zorluyorsun. Kendinle başbaşa kaldığında sen, sen değilsen, Rabbinden uzaklaşmışsındır. İşte bu durumun gerçekleşmesi beni korkutur. Sokaklarda zor durumda olduğun anları hatırlıyor musun? Saygın insanların sakin sessiz dünyasını,

merkeze uzak yollarda karşılaştığın ilginç hayatları, inançlı ve muhterem kişileri, doğanın olanca şiddetini, renklerini? Bir zamanlar insana en yakın yanlarını, gerçekçi ayrıntıları ihmal etmeden, bir şiir dili ile bize, çevrendeki dostlarına anlatıyordun. Şimdi eser yok o sende. En zor anında Rabbine yakınken, en güzel yaşamında Rabbinden uzaklaşman beni çok düşündürüyor. Seni tanıyamıyorum. Üstelik nefesine yenik düşmüş, aciz bir adamsın. Eğer bu şekilde yaşamaya devam edersen, seninle ben, biz olamayız abi."

Doğan ardına dahi bakmadan, Burak'ın yanından uzaklaşır. Burak günlerce Doğan'ın söylediklerini düşünür. Doğan'a içerlemiştir aslında ama, kısa bir sürede hayatını değiştirdiğinin de farkındadır. Bu yaşamı bilinçli olarak tercih etmiştir; bazen de kontrolünün dışında gelişmiştir. Doğan'ın kendisini aramamasından ötürü çok üzgündür, eksik bir yanının olduğunu düşünür. Her zaman en zor anında yanında olan, en samimi duygularla yaşamında var olan, düştüğünde bir el, bir can olan güzel dostunun, yaşadıklarından dolayı gittiğinin farkındadır. Burak bir anda eve kapanır, günlerce evden çıkmaz. Üstelik sürekli İstanbul'un şatafatlı gece hayatında bulunmaktan, manevi olarak dibe vurmuştur. Artık bundan sonra kendisini zorlu günler beklemektedir. Çok yalnız hissetmektedir. Ruhun güçsüz, beden yorgun, bitap düşmüştür. Eline kalemini alır, her gece bir not yazar. Bir yaşından başlayarak, şu an yaşadıklarına kadar. On yedi gün evden dışarı çıkmaz. Lakin yazarken de, bir çıkar yolu bulmak zorundadır. On yedi günün sonunda, yazdıklarından yola çıkarak Doğan'ı arar. "Sırrını Çözdüm Dünya'nın" diye haykırır. Doğan'ın yanına gelmesini ister. Kısa bir süre sonra Doğan, Burak'ın yanına gelmiştir. Küçük taburelerinin üzerinde, Boğaz'ı izlemektedirler. Mistik bir hava vardır. Rüzgar şiddetli esiyordur. Burak'ın en sevdiği havalar. Bahçede Boğaz'ı izlerlerken Burak, Sırrını Çözdüm Dünya'nın diye tekrar haykırır.

"Abi kaç gündür seni düşünüyordum zaten merakta bırakma beni, hadi anlat sırrını çözdüğün Dünya'yı."

Burak derin bir nefes alır ve heyecanlı bir şekilde anlatmaya başlar:

"Bir yaşındayım, herkes bir şey söylüyor. Kulaktan kulağa sözler, kucaktan kucağa eller kavuşuyor. Dokunmayın, sevmeyin beni. Anlatmayın, anlamaya çalışın göremediğiniz Dünya'mı... Yine bir yaşındayım. İki yabancı insanın kollarında cümlelerin dizelere kavuşmadığı, dörtlüklerin mısralarla buluşmadığı, kaderden gelen alın yazındayım. Yine bir yaşındayım. Hayat yolunda insanların kavuşmadığı, yalan sözlerin dillerde buluşmadığı, yeni bir başlangıçtaki Dünya'nın, sırta kadem basan yolundayım. Bilmiyorum kaç yaşındayım? Bilen var mı? Sırrını çözdüm Dünya'nın... Bilmiyorum kaç yaşındayım? Gökyüzünde bir deniz gördüm, her yer uçsuz bucaksız. Limanı olmayan sahillerde öldüm, herkes uçsuz bucaksız. Ne sesi var yaşamın, ne nefesi. Her yer uçsuz bucaksız. Allah'ım bu ne güçtür? Herkes uçsuz bucaksız. Peki ya geceleri yıldızların nağmelerine ne demeli? Bize rızık veren sen, bize şifa veren sen, bir yağmurun tanesinden bin nimeti veren sen! Seninle hayat ne güzel Rabbim... Sana sığınmak ne güzel Rabbim... Benim hayat yolundaki görevim ne Rabbim? Anlamaya çalışıyorum, anlatmaya çalışıyorum. Dili yok ki bedenimin Allah'ım, kimden yana bu hayat? Acıyı da gördüm, sevinci de. Doğruyu da gördüm, yanlış da. Gerçeklerle birlikte, senin BİR olduğunu gördüm. Sensiz insanlığın yokluğunu, sensiz insanlığın yok olduğunu gördüm... Sevgiyi seninle, aşkı başkasıyla gördüm. Ruhumda sakladığım sözlerimle, kendimi çıkmaz sokaklarda gördüm. Kaç yaşındayım bilmiyorum. Hepsini görüyor, yaşayan bütün ölüleri görüyor, kimsenin göremediği dünyamda, sana doğru yürüyorum. Allah'ım! Bilmiyorum kaç yaşındayım. Bitmiş hayatın sonundayım. Yaşamaya çalışıyorum ruhum ölmüş, bedenim nefes alsa ne çare? Ya beni bana anlat, ya da al beni baştan yarat. Ne söylet, ne ağlat! Adı bende saklı sırrını çözdüm Dünya'nın. Al beni, bir Yunus gibi baştan yarat."

"Ne güzel söyledin abi. Al beni, bir Yunus gibi baştan yarat. Sana haksızlık yaptığının ve haddimi aştığın farkındayım. Senin için çok endişelendim. Çok bunaldım, çok sıkıldım girdiğin ortamlardan. İnsanları ne sen, ne de ben eleştirmeyi, yargılamayı sevmeyiz. Şu söylediğin sözler senin özün ve bırak insanlar senin özünü tanısınlar. Zor bir adamsın, zor olan her şeyi seviyorsun. Kötü olan insanların arasında, iyi bir insan olarak kalmayı başaramayacağını düşündüm; endişelendim. Üstelik seni kirletebilirlerdi. Ama sen de onlarla birlikte kötü olmayı tercih ettin. Bu duruma müsaade etmek istemedim. Beni affet abi bunu yapmak zorundaydım. Yine olsa, yine yaparım."

"Canım kardeşim, her doğan bebek masum doğar. Her insan yaşadıkları ile doğruyu ve yanlışları sabitler. Aslında hepimiz iyi insanlarız; sadece kötülüğü yaşamımızda olması için tercih ederiz. Bazılarımız kötülüğü tecrübe edinir, doğruluk arayışları içerisine gireriz. Öğrenmenin yaşı yoksa; yaptığımız kötülükleri fark ettiğimiz anda iyi olmanın da yaşı yoktur. Dün kötü bir insandım, belki bugün çok iyi bir insanım, belki de yarın daha kötü bir insan olacağım. Kim bilir? Belki de istem dışı, kötü bir insan olacağım. Önemli olan, hataların farkına varıp, yanlış doğruyu kavrayıp, iyi bir insan olabilme yolunda arayışlarımızın olması. İnsanları yargılamamalı, hatalarımızla çoğalıp, dürüstlüğü bulmayız."

"Haklısın abi. Adı bende saklı sırrını çözdüm Dünya'nın derken, adı sende saklı olan kim?"

"Adem ile Havva'nın adı Allah'tan ise, boşuna bu Dünya'da adım var diye heveslenme! Senin gerçek adın, Ahiret'teki gerçek mecmuanda saklıdır."

"Sakladığın sır Ahiret'teki mecmuanda saklı olan adlarımız mı? Eğer hal böyle ise, sen bu sırrı çözdüysen, çok yakında kendi basamaklarını da adım adım tırmanacaksın."

"Eğer Allah katında şöhretin yok ise; boşuna kul katında şöhretim var diye heveslenme... Senin gerçek ve ebedi şöhretin, gökyüzünün makamında olandır."

"Her söze bir cevap, bir mana, bir anlam katıyorsun. Bu kadar derin düşünmeye iten sebep, Rabbine olan inancındır. Ve senin Rabbine olan inancını anlatan, senin söylediğin bir söz vardır. "Allah'ım sen çok büyüsun, dilin hükmüsün. Kul bilmez ama Sen, düşünen aklın hükmüsün." Ve sen bu makama ulaşma yolundaysan, sen de şanslı yaratılmışsın demektir."

"Doğan'ım, Dünya'da yaşadım diyen, her şeyi yaşadım der mi bilmem de; bildiğim tek gerçek; kimse kimseden farklı olduğumuzu düşünmesin. Çünkü beden toprak olduğunda ruh emsalin bekçisi olacaktır. Biz belki gönülden bir şeyler yaşıyor ve yazıyoruz ama hiçlik bize ait, aitik Rabbimizin'dir. Bu yüzden her insan filizlenmiş bir fidandır. İyisiyle kötüsüyle insanı sevmeliyiz insanı... En güzel makam sevgidir. Yolu saygıdan geçenlerin bulunduğu en güzel makam."

"Seni dostların tanır, bilir. Yolumuzdan öyle insanlar geçiyor ki, iyisiyle kötüsüyle... Gönülünde hepsinin ayrı bir yeri var. Peki, kalbine yüreğine nasıl söz geçiriyorsun?"

"Geçen yıl yine bu zamanlardı. Beşiktaş Meydanı'nda soğuk bir Sonbahar günüydü. Buz gibi bir hava, rüzgar sert esiyordu. Çınar ağaçları üşüyor, güvercinler uçuyor, martılar kaçıyor. Gökyüzü maviliğini kaybetmişti. Köpük köpük deniz, dalgasıyla öpüşüyordu. Kıyıya vuruyordu kabaran toprak, kızıla boyanmış deniz, maviliğini kaybetmişti. Gökyüzü ağlıyordu hiçkırta hiçkırta, mor gümüş bulutlarla kaplanmıştı. İçimdeki umutlar sönmüştü. Gözyaşı döküyordu gökyüzü, ağlıyordu... Meğer tüm bunlar yüreğimden kopuyormuş... Ne olursa olsun, seni ve milyonlara bedel o kocaman yürekleri üzme korkarım. Bu yürekler limansızdır bilirim. Anlık da olsa, zamansız da olsa, sadece bilmek de olsa, huzurdur isimleri. Ve senin söylediğin gibi, işte bu söylediklerimdi bizi biz yapan ve güçlü kılan. Yine de biliyorum yolumdan geçenlerin sadece insanlar olmadığını... Bu yüzden haklısın, kötülerin karşısında kötü olmak gibi bir lüksümüz yok kardeşim."

"O halde abicğim, bana iyiliği anlatır mısın?"

"İyilik: Allah'ı sevmek kadar güzel. Ama bu yaşadıklarımın birisi nem kapıp üzülsün, asıl bu beni üzer. Susarım. Üzüyor olmaktan korkarım."

"Bu yüzden mi güçlü olmayı tercih ediyorsun?"

"Bazen güçlü olmak, sorunları da beraberinde getirir. Çok zayıf halkalarım olsun, ama sevdiğim benimle olsun."

"Çok zayıf halkalar seni yalnızlığa sürüklemeyebilir mi?"

"Haklısın Doğan'ım... Bazen öyle yalnız hissediyorum ki kendimi, denizdeki dalgaların, kumsalla öpüşmesini kısılanıyorum. İçimde fırtınalar kopuyor. Maalesef o anlarda sığınacak ne bir limanım, ne de iskeleye tutunacak bir halatım var. Kendimi yalnız hissettiğim o anlarda kuru ekmeğe her zaman şükür ettim. Bir Allah'ın kulu da kuru ekmeğe şükür eder mi, diye düşünmüşümdür. Ve bilmeni istiyorum: Yazdıklarım yüreğimden düşen bir parçaydı, ekmeğin kıvrımı gibi yerde olmayan. İşte benim hayatımdaki değerler yoklukla başlar varlıklısıyla. Hepimiz kırık bir çerçevenin karşısında birbirimize bakan yansımalarız. Aynaya bakarak hep söylerim. Doğrusu ve yanlışlığı ile tüm insanları severim."

Doğan ve Burak gecenin sessizliğinde, gelecek zamandaki umutları yeşertmişlerdir.

O ARTIK BENİM SIRRIM

Üç hafta sonra, Burak Beşiktaş Meydanı'nda yolda hızlı adımlarla yürüken; elli beş yaşlarında, yüz hatlarında derin çizgileri olan, gözleri masmavi, ak saçları ak sakalları olan bir adam yanına yaklaşır. Üzerinde kareli bir ceket vardır. Tebessüm ederek Burak'tan bir "tek" sigara ister fakat Burak'ın üzerinde sigara yoktur. Bir anda adamın gözlerinin içine bakarken, babasının çocukluk yıllarında giydiği kareli ceket aklına gelir. Yutkunur. "Bir dakika beni bekler misiniz?" diye seslenir. Markete girer, bir paket sigara alır. Adamın yanına tekrar yaklaşır, paketin içinden bir "tek" sigara alır, paketin tamamını adama uzatır.

"Amca Bey, sigara iyi bir alışkanlık değil, lakin sigarasız kalan tiryakinin halinden anlayan biriyim. Lütfen paket sizde kalsın."

"Evladım, yüzlerce insan bana bir "tek" zehiri çok gördüler, ben ise senden bir "tek" zehir istedim. Sen ise bir "çok" zehiri bana layık gördün" dedikten sonra paketin içerisinden bir "tek" sigara alır. Burak'ın saçını okşar, yoluna devam eder. Burak Beşiktaş Meydanı'nda, karşıdan karşıya geçer. Taksim dolmuşlarının oraya geldiğinde, adamın söylediği sözlerin etkisindedir. Belki zehir yerine, bir lokma ekmeğe ihtiyacı olabileceği ihtimalini düşünür. Bir anda koşar adımlarla adamla karşılaştığı yere gelir. Meydanda yüzlerce insan vardır. Sağa, sola, her yere bakar. Adam bir anda kaybolmuştur. Gökyüzüne doğru baktığında, Kış Mevsimi'nin yaklaştığını haber eden yüzlerce kuş görür.

İşlerini tamamladığı günün akşamı yine aynı yerden geçer. Etrafa bakar. Adamdan ne eser ne de iz vardır. Evdedir. Gecenin soğukunda, bahçede yaktığı ateşin önünde demir sandalyesinde otururken, adamın söylediği sözler ve tebessüm eden buğulu gözleri aklına gelir. Alır eline kalem, beyaz bir sayfaya bugün yaşadığı olayı yazmaya başlar. "Bir demet dileği vardı. İçinden sadece birini aldı. Sonra yüzüme baktı, yürekteki sözleri bana bıraktı. Kelimeler sayfaları aldı, sözleri benimle ağırladı. Gözyaşları yaprakları suladı, yürekteki sözleri bana bıraktı... Bir tebessümle baktı. Yanıma yavaşça yaklaştı. Aktı saçları... Aktı sakalları... Elimi uzattığımda, Aktı... Aktı... gözyaşları... Adımlar atıldı. Yollar ardımızda kaldı. Geriye bakıldı. Mazide gözlerim sırı aradı. Bir fani dünya idi, gerçek bir rüya idi, kızıla boyanmış gece, sonsuzluğun habercisiydi. Şaşkıncı... Mahçuptu... Yalvardı... Haykırdı. Bir çok yürek vardı, eller birbirine kavuşmadı. Bir çok el vardı, yazacak yürekler sayfalara kavuşmadı. Zamana bıraktığı gideceği yolu, bulamadı. Kaldırım taşları onu aradı, bastığı toprak bedenini aldı."

Ruhunu bıraktı... Yürekten gelen son sözleri ise, bende kaldı. O artık benim sırrım..."
Ertesi günün sabahı Burak ve Gönül bir araya gelirler. Burak yaşadığı olayı anlatır:
Gönül, ilgiyle Burak'ı dinlerken kahvesini yudumlar:

"Çok ilginç bir karşılaşmanız olmuş. Büyük düşünürlerin, şairlerin, farkındalıklarının diğer insanlara göre yüksek olduğu inancındayım. Amerika'da büyük düşünürler, filozoflar, toplumlara düşüncelerini yaşadıkları olayları ayrıntılı bir şekilde aktardıkları için takdir görmüşlerdir. Hazreti Mevlana, Yunus Emre, Hacı Bektaş Veli ve sayamadığım birçok güzel ve özel insan, yaşadıkları maneviyatlarla, doğru olan her şeyi göstermişlerdir. Bazen yanımda yazdıklarına şahit oluyorum. Bence sen bu yolun ilk basamağındasın. Üstelik çok da yol kat etmen gerekiyor. Düşüncelerin önce seni doğru yola sevk etmek için yazılanlardır. En azından düşündüklerini uygulayabiliyorsan, yol almaya başlamışsındır. Seni yeni tanıyorum, özünde güzel bir insansın. Fakat çok hassas, ince bir yoldasın. Bu yol seni felakete de sürükleyebilir. O yüzden çok okumalı, araştırmalı, büyük ilim sahibi insanlardan feyiz almalı, yol kat etmeli, sabır dilemeli, şükretmelisin. Aksi takdirde yanan bir ateşe dönüşür, hem kendine hem de etrafına zarar verirsin. Işığın bol olsun, yolun açık olsun. Sen yaz, yaz yeter ki biz seni hep dinleriz. Fakat kendini çok kaptırmanı istemem. Bu sıralar seni durgun, maneviyatı yüksek görüyorum. Kitabının adını Sessiz Bekleyiş koymuşsun. Fırtına öncesi sessizlik beni hem korkutur, hem de heyecanlandırır."

"Çok haklısınız Gönül Hanım... Benim beklediğim bekleyiş, fırtınanın sessizliğine benzer. O fırtınadan sağlam çıkarsak eğer, arkamda bıraktığım kalıntılar, yazdığım eserlerim olacaktır. Ben artık yolumu çizdim. Ve bütün kalbi duygularımı Dünya insanlığına adadım. Bu yüzden sizin yardımlarınıza, tecrübelerinize ihtiyacım var. Bu sene kitabımı çıkarttıktan sonra Uzakdoğu'da sesimi duyurmak istiyorum."

"Japonya'ya ne dersin?"

"Harika olur."

"Birkaç gün önce, Japonya'da tanınan dansçı bir kızımız Noura ile bir araya geldik. Bu sene festivale kendisi de katılacak. Sanıyorum yüzün üzerinde Japon dansçı gelecek. 18 ülkeden katılımlar da bekliyorum. Festivalin alt yapısını şimdiden organize etmeliyim, sonrasında seninle ilgili yapacağımız her şeyi konuşuruz. Peki kitabınla ilgili tanıtım adına ne yapmayı planlıyorsun?"

"Gönül hanım bu kitabı anlatan kısa bir tanıtım filmi hazırlamayı düşünüyorum. Edebiyat camiasında film fragmanı şeklinde, böyle bir tanıtım yapılmamış. Filmde yayınlanacak sözlerin İngilizceye çevrilmesi konusunda sizden yardımcı olmanızı isterim. Çekimler için iyi bir Yönetmen'e ihtiyacım var. Fakat maliyetlerini nasıl karşılarım bilmiyorum."

"Kitapla ilgili tanıtımını etkileyici buldum. Çeviriler konusunda sana yardımcı olabilirim. Yönetmen konusuna gelince, çok şanslısın, yeğenim Ali Türkiye'ye geliyor. Dünya belgeselleri çekiyor kendisi. O'ndan yardım isteyebiliriz. Kurgu vesaire bunları yazmanı istiyorum."

"Kurgu falan hepsi hazır... iki buçuk dakikalık bir tanıtım olacak. Hem Türkçe, hem de İngilizce olarak bloglarda paylaşırız."

"Ali de sana bu konuda yardımcı olur. Newyork'tan birçok arkadaşı, tanıtımların yayınlanması için bize destek verebilirler. Yayınevi buldun mu?"

"Bir hanımefendi, kitap çıkartmayı düşünürseniz lütfen beni arayın demişti. Kendisini aradım. 2.000 TL gibi bir maliyetten bahsetti."

"Çok iyi bir rakam... Hadi hayırlısı olsun. Hayallerini gerçekleştirmen konusunda benim de katkım olsun isterim. Kitap tarihi olarak bir gün belirlendin mi?"

"1 Ocak 2011. Yeni bir başlangıç..."

"Yeni bir yıl, yeni bir başlangıç, hadi hayırlısı olsun can..."

Burak Gönül'den aldığı enerjiyle kitabını baskıya hazır hale getirmiştir. Birkaç hafta

sonra Burak ve Doğan, Yayınevi ile görüşürler. Yayınevi, kitapla ilgili çalışmalara başlamadan önce, bir miktar ödeme ister. Kitabın tanıtım filmi, tanıtım imza günü, diğer reklam çalışmalarının giderleri için 5.500 TL'na ihtiyaçları vardır fakat, ellerinde 3.000 TL nakitleri vardır. 2.500 TL bulmaları gerekir. Durum bu iken Burak, kitabın kalan masrafını borç alarak karşılar. Ali Yurtdışı'ndan gelir. Sessiz Bekleyiş kitabının tanıtım filmini çekerler. Mistik, ilgi çekici bir konsept hazırlanmıştır. İlk kez bir şiir kitabının, film fragmanlarıyla eş değer kısa bir tanıtım filmini çekerler. Yeni yıla birkaç gün kala, kitabın tanıtım filmi bloglarda yayınlanmaya başlar. Sessiz Bekleyiş kitabı, ilk kez çekilen tanıtım filmi ile değer kazanır. Burak'ın Medya'da çalışan arkadaşlarının desteği ile kitap, gazetelerde manşete taşınır. İlk imza günü, Ocak Ayı'nın ilk haftası Nişantaşı Fua Café'de gerçekleştirilir. Kitabın İngilizce versiyonu sitelerde yayınlanır. Tanıtım filmi Yurtdışı'nda birçok Ülke'de, özellikle de Japonya'da yayınlanır. Hayallerini gerçekleştirmenin heyecanını yaşayan Burak, ilk deneyimi olmasına rağmen, Edebiyat camiasına yeni bir soluk, yeni heyecan katmıştır. Hemen her kesimden, her görüşten insanın dikkatini çeker. Baharın gelişiyle Burak'ın kitabı ilgi toplamıştır. 10 Mart 2011'de Lütfi Kırdar Kongre Merkezi'nde ikinci imza günü gerçekleştirilir. Okuyucularına Japonya'da gerçekleştirmeyi hayal ettiği projelerinden bahseder. 11 Mart 2011, Tōhoku depremi ve tsunamisi gerçekleşir. Birlikte çalıştıkları Japon sanatçıların bir çoğu, ailesini kaybetmiştir. Gönül ile birlikte Uluslararası temaslarda bulunur. Festival kapsamında bir yardım ve anma günü düzenlerler. Festival yardım günü, yine Burak'ın doğum günü olan 1 Mayıs 2011'e denk gelir. Burak için önemli bir gündür. Çünkü, hayatına dair bütün kararları o tarihte alır. Medya'da tanınmış kişiler, yardım ve anma gecesine destek verirler. Japon Büyükelçiliği, yardım gecesine katılan sanatçılara Japon Türk kardeşliği onur ödülü verir. Burak'ın doğum gününde aldığı en anlamlı hediyedir. Fakat geleceğe dair endişeleri vardır. Gönül Türkiye'deki Festival'de başarılı olmalarına rağmen, Newyork'a geri dönme kararı alır. Burak bir çıkış yolu bulmak zorundadır. Zor günlerin kendisini beklediğinin farkındadır.

NAYSİ

Bir süre sonra Burak, Taksim'de bir Film Galası'na davet edilir. Gala'da Sena adında bir Tiyatro Sanatçısı karşılaşır.

Sena Burak'ı tanır ve yanına yaklaşır:

" Üniversitede birlikte okuduğum bir arkadaşım yazılarınızı paylaşmıştı. Kendisi okulumuzda kitap kurdu olarak bilinirdi. Üstelik kolay kolay kimsenin yazısını paylaşmaz. Bu yüzden yazılarınız ve siz dikkatimi çekmişti. Sizinle tanışmak benim için sürpriz oldu. Üstelik bazı dörtlüklerinizi severek okuyorum. Şair olmanız size güzellik katmış. Sizi, yaşamınızı ve yazılarınız araştırdım. Yalnız sizi yakalamışken bir öz eleştiride bulunmak istiyorum. Öncelikle çok hayalperest bir adamsınız. Rabbinize duyduğunuz bir sevgi var; buraya kadar her şey güzel. Varlığına şahit olmadığınız; Tanrı, Allah her ne ise, dile getirdiğiniz bir gücün sizi var ettiğine inanıyorsunuz. İlk önce, Tanrı dediğimiz şeyin ne olduğunu tanımlamamız gerekiyor. Herkes tarafından aynı şekilde anlaşılan bir varlıktan mı söz ediyoruz? Herkesin Tanrı anlayışı da farklı. Aslında herkesten ziyade, her bir inancın, düşüncenin, kendine özgü Tanrı anlayışı var. Bazı inançlar için Tanrı sonsuz güce sahip olan şey, bazıları için sonlu, bazıları için de tanımlı, bazıları için, ne olduğu belli olmayan şey. Dikkat ettiyseniz 'şey' diyorum, varlık demiyorum çünkü 'varlık' kavramı var olanlar için kullanılır. Var olmayan bir şey için 'varlık' kavramını kullanamam. Yeryüzünde insanlar tarafından ortaya konmuş o kadar çok Din vardır ki, sayıları binleri bulabilir. Ve bu dinlerin çoğunun Tanrı'sı vardır; ayrıca, kutsal metinleri. Peki her bir Din'i incelemeden de, her Din'in Tanrısı'nın var olması neden imkansızdır diyebiliyoruz? Çünkü tüm dinlerin temelde aynı olmasından faydalanarak, hepsinin Tanrısı'nın olmayacağını ortaya koyabiliriz. Şöyle ki: Ben neden

yaratıldım sorusuna tüm dinlerin cevapları vardır. Bilhassa Ortadoğu'dan çıkmış olan dinlerin cevapları aynıdır. 'Tanrı insanları, kendisine kulluk etmek amaçlı ya da kendi varlığının bilinmesi amaçlı yaratmıştır' denir. Tanrı evreni neden yaratma gereği duyuyor, diye sorduğumuzda; Alacağımız yanıt: 'Ya kendi varlığının bilinmesi amaçlı ya da canı sıkıldığından, eğlenmek için.... gibi yanıtlar olacaktır.' İncelediğimizde o mükemmel Tanrı'nın tanımına uymayan nedenlerden ötürü, Evren'i yarattığını anlıyoruz. Yani yine 'Tanrı'nın Ego'su' sebebiyle Evren'in yaratıldığını anlıyoruz."

"Sizi nefes almaksızın dinledim. Bazen sorgular, anlamsız cevaplar doğurur. Sen, ben, o, biz, siz, hepimiz insanız. Son cümlelerde Ego'dan bahsettiniz. Öncelikle ego kelimesine bir açıklık getirelim. Ego: İnsanların sahip olduğu değerleri özgürleştirmez, aksine tutsaklaştırır. Tanrı'nın eğer egosu olsaydı, inanın söylediğiniz bu kadar sözden sonra, sizin özgür yaşamınıza müsaade etmezdi. Varlığına inanmadığınız bir şeyi, yokluğu ile sorguluyorsunuz. Herkesin bir kaderi ve hayata dair seçimleri vardır. Ve bu kaderi yaşarken üstelik, hiç birimiz tutsak değiliz. Özgürce birbirimize düşüncelerimizi aktarmak, konuşmak, keşfetmek, ruhen güçlü olmak, bedenen sağlıklı olmak, nefes almak, yaşamak zorundayız. Size başımdan geçen bir olayı anlatmak istiyorum. Bir gün çok sevdiğim bir arkadaşım, beni görme engelli olan insanların bulunduğu Rehabilitasyon Merkezi'ne davet etti. Rehabilitasyon Merkezi'nde 33 yaşlarında, görme engelli bir gençle tanıştım. Piyano çalıyor, resim çiziyordu. Engelleri olsa da iyi bir sanatçıydı. Yaşam hikayesini çok merak ettim. Arkadaşıma sordum. Bu genç görme engelli arkadaşımız, doğumuna iki ay kala, annesi, babası ve kardeşiyle seyahat halinde iken trafik kazası geçiriyorlar. Olay yerinde baba ve kardeşi rahmete kavuşuyorlar. Anne, ilk yardım müdahalesinde erken doğum gerçekleştiriyor. Anne can verirken, çocuk can olarak Dünya'ya geliyor. Bebek, geçirdiği trafik kazası nedeniyle görme engelli olarak Dünya'ya geliyor. Devletimiz Rehabilitasyon Merkezi'nde onun bir birey olarak aramızda olmasını sağlıyor. Engeline rağmen resimlerinde renk, perspektif, ışık, gölge, yansıma gibi temel noktalarda inanılmaz bir başarı gösteriyordu. Parmak uçları ile adeta resime can katıyordu. Bu olay beni çok etkilemişti. Nasıl bu kadar duygu yüklü olduğunu merak ediyordum. Kendisiyle sohbet etmek istedim. Yanına yaklaştım, "nasılsın" dedim. "Şükürler olsun iyiyim" dedi. "Bu kadar güzel resimleri nasıl çizebiliyorsun?" dedim, "her şey İlahtan'dır" dedi. Görmeyen, hayatı keşfetmeyen, tutsak olmuş bir insana yaşama şansı veren Rabbimiz'e tevazu ediyordu. Bu olay beni çok etkiledi. Sonrasında diğer engelli insanların hayatlarını araştırmaya başladım. Naysi diye bir eser yazdım. Tersten okunuşu sen, ben, biz, siz gibi insanların isyankar söylemleriydi. Kelimelerin anlamlarını tersten yazmaya başladım. 'Açlık varsa, tokluğun kıymeti bilinmez. Yokluk varsa, varlığın kıymeti bilinmez. Söz yoksa da, başlığın kıymeti bilinmez. Buyurun size benden bir başlık... Bir gün kör bir insan gördüm. Dedim ki: "Allah'ım bu kulunun suçu ne?" "Ben sizin görmediğiniz gönül gözünü ona verdim! Sizde o göz varken, gönül gözünüzü görebilesiniz diye, sebepli bir kul gönderdim..." Bir kaç adım daha attım, dilsiz bir insan gördüm. "Allah'ım! Bu kulunun suçu ne peki?" "Ben ona öyle bir düşünce verdim ki, sizin düşünemediklerinizi düşünsün, ama haddinden fazla konuşmasın. Siz de bunu görün ve ibret alın diye dilsiz bir kul gönderdim..." Birkaç adım daha attım. Baktım ki bir insan... Tekerlekli sandalyede. "Allah'ım! Peki ya bunun suçu ne?" "Ben ona öyle bir aşk verdim ki, engelleri olsa da yürüebilmesini öğrettim. Siz yürürken dahi, o engeli aşamıyorsunuz. Size ibret olsun diye, O kulumu da dünyanıza gönderdim..." Adımlarım hızlandı, isyankâr bir kız gördüm. O kadar güzel, o kadar kusursuzdu ki, dayanamadım yanına yaklaştım... Biraz dinledim de onu, öyle Allah'a isyanı vardı ki... "Allah'ım! Bu kadar kusursuz yarattığın, yaşama şansı verdiğin, lâkin sana isyan eden bu kadar güzel, kusursuz bir kulun ne işi var peki bu dünyada?" Düşündüm durdum, bulmak istedim bu sorunun cevabını. Sonra anladım ki, O'nu biz bu hale getirdik. İnsanlık adına onun geliş sebebi yoktu. Amaçlarından uzak görevleri de yoktu. Onun isyanı aslında Allah'tan ziyade, insanlığa çoktu. Sen, ben...

Yaşamı yaşanamayacak hale getiren bizler... Biz her şeye sahipken; ister isyan edelim ister etmeyelim, ister inanalım ister inanmayalım. Bizim de o kuldan farkımız yoktu! Çünkü biz bu hale getirmiştik onu! Ne bir dilsiz, ne bir kör, ne bir sağır, ne de kötürüm bir kul kadar şükreden olamadık. O'na yaşanan ya da yaşanmışlıkların içerisinde var olan, her şeyi göstermek istedim. Haykırdım... Gecenin sessizliğinde... Fırsat bulamadım O'nu yaratan Rabbini anlatmak için. Çünkü onun aşkına ne tarif vardı, ne de gözle görülebilir bir tanım... Gücüm, mecalim de yoktu. Oysa yarattığı her kusurlu kula dair bir cevabı vardı. Yaşadıklarımı, bu hale gelmesine sebep olduğumuz insana da anlattım."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Senden bahsediyorum."

"Beni koruyorsun ve bana ait düşüncelerimde Rabbini değil, insanlığı suçluyorsun?"

"Sence öyle değil mi?"

"Haklısın aslında. İnsanları hiç sorma, hepimiz benciliz. Birbirimizin ne fikrine ne de düşüncesine saygımız var. Ama şu ifaden beni çok güldürdü."

"Hangi ifadem, neden güldüğünü anlayamadım?"

" Yoksa Yaratan'la konuştuğunu mu iddia ediyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Sessizlik sardı her bir yanıma, doğacak günün deryasıydı. Söyleyecek kelime kalmadı. Şaşkındım, mağçuptum, gücüm mecalim de yoktu. Kendisine bir nefes kadar yakın olan Rabbinden konuşmasını istedim. Yine bana baktı, gülümsedi. "Güzel adamsın" dedi. Kahkalar atmaya devam etti. Bulduğumuz mekandan ayrıldık, baharın o muhteşem kokusunu içimize çekerek yürümeye başladık. "Geceyi gündüzü, aşkı sevgiyi, acıyı sevinci görüyor musun?" dedim. "Ne alaka" dedi. "Sana sevgiyi de verir, aşkı da; sen kusursuzluklarını gör diye. Sana acıyı da verir sevinci de, gece ile gündüz arasındaki farkı gör diye. Sana doğruyu da tecrübe ettirir, yanlışı da, sen bu sebepleri düşün ve sana kendinden yakın olan Rabbini tanı, sonra da içindeki seni tanı diye... Şimdi bu kadar kusursuzlukların içerisinde sen kendine yakın olan her şeye kusur bulurken, karar senindir. Neyse, senin özel hayatına müdahil olmak istemem. Güzel bir sohbetti. Sana çay ısmarlamak isterim."

Çaylarını yudumlarırken Burak başından geçen tüm olayları anlatır. Sena, yaşam hikayesini çok ilginç bulmuştur. Burak'ın samimiyetine inanır. Aralarında güven oluşur. Sena onaltı yaşında yaşadığı bir olayı anlatır. Üvey babasının kendisini evden kovduğunu, o günden bugüne yaşam mücadelesini tek başına verdiğini, annesinden ayrı olduğu için mutsuz olduğunu, insanların kendisine çok büyük haksızlıklar yaptıklarını anlatır. Burak, bir gece vakti yaşadığı olaylardan somut örnekler sunar. Sena, Burak'ın çok keyifli bir yaşamının olduğunu farkındadır. Düşüncelidir:

"Seninle sohbet ettiğim için çok mutlu ve şanslıyım. Bazen nefes alamadığım zamanlar oluyordu, sayende kaç saattir nefes alıyorum, senin yanında huzur buluyorum. Sen nasıl bir adamsın? Her şeye bir cevap buluyor, her şeyi sabırlı bir şekilde dinliyorsun. Üstelik hangi dilden, hangi dinden, hangi ırktan olursa olsun, sen insana Rabbinden dolayı değer veriyorsun."

Burak tebessüm eder:

"Dili, dini, ırkı fark etmeden Allah'ı kalbinde taşıyan herkesin, ilim kapıları kalpten sonsuza dek gökyüzüne açılır. Bu kapı insanı insana kırdırtmaz, aksine birleştirir, dürüst ve erdemli bir insan olmasını sağlar. Bu dünyadaki en asli görevimiz hangi dini yaşarsak yaşayalım, Alem-i Cihan'a hükmeden ve ne yaparsak yapalım bizi yüce kudreti ile affedip bağışlayan, yere göğe, Evren'e sığmayan o büyük Allah'ı, bir avuç içerisinde sığacak kalbimizde taşıyabilmektir. Bu yüzdendir ki o huzurun, o sükûnetin, o sonsuz sessizliğin kalpte yeri çoktur."

Sena derin bir nefes alır:

"O halde bende diyorum ki '' Ruhum senden, gücüm senden, sen her şeyin sahibi isen, ben sen isem, ben de her şeyin sahibi olabilirim. Yeter ki isteyeyim senden."

Burak heyecanlanır ve Sena'ya bakarak:

"Gücüm senden, ruhum senden, canım senden, sen affet, bu hale getirdiğimiz kulun varlığına olan isyanı, bizim gibi anlamayıp dinlemeyip, düşünemeyenlerin sebebinden. '' Yine bana baktı gülümsedi! Ben varlığını hissettirecek sebebiyken, sonra anladım ki o da benden."

Burak ve Sena güzel bir dostluğa adım atmışlardır. Sena, uzun süre yaşadığı İstanbul'dan ayrılacağını ve tekrar Antalya'ya, memleketine yerleşeceğini söyler. Burak 1 hafta sonra Sena'yı İstanbul Otogarı'ndan Antalya'ya yolcu eder. Sena memleketine doğru yola çıkmıştır. Anne özlemi, memleket özlemi bir başkadır.

ERİK AĞACI

Burak bir yandan insanlara yardımcı olmaya çalışırken, kendini keyifsiz hissetmektedir. Doğan ve Burak evlerinin kira günü yaklaştığı için, çözüm yolu bulmaya çalışmaktadırlar. Burak arka odaya gider, iki koli kitap vardır, kolilerden birini alır, Doğan'la birlikte Taksim'e giderler. Doğan'a araçla burada beklemesini söyler. Taksim'de Şair olduğunu belirterek, kitaplarını imzalı bir şekilde satmaya başlar. Kimileri kitabı almak ister fakat, paraları olmadığı için alamadıklarını söylerler; Burak kitabını ücretsiz olarak hediye eder. Kimileri Burak'tan on kitap alır, kimileri Burak'a kitabın satış fiyatından daha yüksek rakamlar öder. Burak o paranın karşılığında gelip geçenlere ücretsiz kitap hediye eder. Gün sonunda 1.800 TL değerinde kitap satmışlardır. Burak ve Doğan o para ile ancak biriken borçlarını ve ev kirasını öderler. Burak, belki de hayatında yaşadığı en zor günleri yaşıyordu.

Mayıs ayının son günlerinde bir sabah, Suat ile birlikte kahvaltılık malzemeleri olmadığı için, bahçelerindeki erik ağacından erikleri toplayarak kahvaltı yaparlar. Suat hayatında ilk kez erik ağacının altında sabah kahvaltısı yaptığını söyler. Gülüşürler. Her şeye rağmen, mutlulukları gözlerinden okunur.

KALPTEN İSTEMEK

28 Haziran 2011. Geçen yıldan bu güne, olaylar çok hızlı gelişmiş ve birçok şey değişmişti. Yine bir kandil günü. Ev sahibi yanında bir adamla birlikte, Burak'ın yanına gelir, evden çıkmasını söyler. Ev sahibinin yüzünde mahcubiyet ve endişe hakimdir.

Burak şaşkındır:

"Leyla Hanım, kirayı günü gününe yatırdım. Sizi severim sayarım, siz bana bunu yaşatacak en son kişisiniz. Mutlaka bir sebebi vardır. Sebebi bana açıklayın, şu an itibarı ile evi hemen boşaltırım."

Leyla mahcuptur:

"Hiçbir şey sorma kardeşim, sadece evimden çıkmanı istiyorum. Beni lütfen kırma... Ve lütfen sorgulama..."

"Leyla abla bugün Kandil. Hiç olmazsa birkaç gün sonra gelip söyleseydiniz."

"Haklısın kardeşim... Lütfen hakkını da helal et. Ben evi başka birine kiraya verdim. Senin ödediğin rakamdan yüksek bir kira, 1 Temmuz'da evi boşaltmanı istiyorum çünkü yeni kiracı eve yerleşecek. Ben de zor günler yaşıyorum. Seni zor durumda bıraktım."
"Anlıyorum ablacığım. Gitme vakti geldi demek ki."

"Beni affet kardeşim."

Burak ev sahibine zorluk çıkarmaz, o gün evin eşyalarını toparlamaya başlar. Doğan ve Suat'a durumu anlatır. Doğan ve Suat olanları anlamakta güçlük çekerler. Bahçede birlikte otururlar, son geceleridir. Geçen yıl aynı Kandil Gecesi, Burak'ın yaşadıkları aklına gelir. Doğan ve Suat'a o gece yaşadığı olayı anlatmaya başlar.

"Allah'ım bize rızkı veren sen, bize şifayı veren sen, bir yağmurun tanesinden bin nimeti veren sen, senin aşkına ne merhametli toprak dayanır, ne de yüreğinden sevgi eksik etmeyen insan! Allah'ım senin aşkınla, tüm Alem-i Cihan'daki ölmüşlerin ruhunu bedenimde istiyorum" dedim. Ve zaman ilerlemeye başladı. İsteğimle birlikte olasılıklar, varsayımlar, yanlışlar, iyiler, kötüler, endişeler, korkular, sevinçler, üzüntüler, sebepler, sorgular, geceler, gündüzler, her gün bir ten, nefesimiz nefeslerden, ömrümüzdeki son dem, çıplak olan bedenden... Allah'ım sen affet, dilde olan şey gönülde beklerken... Aslında bu söylediklerim kötülükler ve iyiliklerin kurduğu sebeplerden. Zaman öyle hızlı geçiyordu ki, istediğim şeyler aslında herkese anlattığım şeylerdi. Oysaki yaşlı amca beni çok uyardı. Cehaletine yenilirsin evlat demişti. Ve bu nedenle iyilik تنها olmuştu gölgemde. Sonra anladım ki, istemek dilde olmamalı. Hepimiz insan olarak bir şeyler isteriz Allah'tan. Ama bazılarımız gönülden kalpten istemez. Bu yüzden zamanın akıbetinde dileğim gerçekleşmedi. Çünkü dilde olan şey, gönülde bekledi. Ve bir gün, baktım ki her şey daha iyi ve kötü arasında. İyilik taht kurarken gölgemde, anladım ki kötülük karşımda bir emsal duvar! Her şeye rağmen, kalpten gönülden olmasa da isteğim ve bir anda yine zaman durdu. Gece ve sabah arasında kaldım. Aynen geçen yıl olduğu gibi bugün de, "Allah'ım bize rızkı veren sen, bize şifayı veren sen. Bir yağmurun tanesinden, bin nimeti veren sen. Senin aşkına ne merhametli toprak dayanır, ne de yüreğinden sevgi eksik etmeyen insan! Allah'ım senin aşkınla, tüm Alem-i Cihan'daki ölmüşlerin ruhunu bedenimde hissediyorum. Sonra anladım ki, en azından sizin de hissettiklerinizi hissetmiş oldum. Aslında rahmete kavuşmuş insanlara bir duayı çok görmüş, kibirlenmişim. Şimdi neyi sorgular dururum biliyor musunuz? Sen, Sen harikaları yaratan Rabbim Sen, Sana kavuşmak ne kadar zor, geceleri bir yalnızlık çöker!"

Suat, "Yalnızlık çöker..." diyerek önünde birleştirdiği parmaklarına bakar:

"Bırakın son noktalarımda anlatmak istediklerim, dilimde değil gönlümde kalsın..."
Suat gözlerini Burak'a çevirir:

"Senin gönlün, yüreğin, adamlığın, insanlığın çok mu geldi bu güzel İstanbul'a? Bu yaşadıkların kader mi, keder mi, hangisi bize gülmedi?"

"Yaşadıklarımın kader mi, keder mi olduğunu sen beni tanıyan biri olarak daha iyi bilirsin. Yarın tez vakit erkenden yola çıkacağım. Yol kaderimdir. Gideceğim yer ise kendi seçtiğim kaderimdir. Bilirim ki yola düşeni zenginlik karşılar, dara düşeni sabır karşılar, Allah'a düşeni şükür karşılar."

Doğan merak eder:

"Şükürler olsun bu günümüze abiciğim. Nereye gideceksin? Karar verdin mi?"

"Birkaç gün İstanbul'da kalacağım. Veysel'i görmem lazım. Veysel'i gördükten sonra gideceğim yere karar vereceğim."

Suat Burak'a, birkaç gün onlarda kalmasını teklif eder: "Sonrasında!!!"

"Benim için endişelenmeyin. Üzülürseniz çok üzülürüm. Ben adımlarımla çıktığım her yere, adımla geri gelirim. Ben gelmesem de adım, namım, sözüm gelir. Güzel günler bizi bekliyor. Diyar diyar gezip, memleket havası alıp geleceğim. Zaman biz istersek var. Bu yüzden günler çok çabuk gelir geçer. Allah yâri yâre teslim eder. Siz benim yanımda olan, en sadık dostlarımsınız. İşte benim bu Dünyada'ki en büyük servetim,

sizin gibi samimi ve ince ruhlu dostlarımdır."

Suat "Hayırlısı olsun abi..."

Doğan üzgün:

"Yol buraya kadarmış abi... Yine iyi dayandın. Fazla da zorlamaya gerek yok diye düşünüyorum. Hakkımızda hayırlısı olsun. Umut ediyorum ki bu yol sana zenginlik katacak."

"Haydi Doğan, sevgisi katılmış açık çayımızı getir, son kez yudumlayalım."

Suat ayağa kalkar:

"Vay arkadaş! İlk tanıştığımız gün içtiğimiz çaylar geldi aklıma... Ne diyeceğimi bilemedim. Sabah ola hayrola."

Sabah vakti olur. Kapı çalar. Burak kapıyı açar. Yeni kiracı otuz yaşlarında Öğretmen bir kadındır. Evi görmeye gelmiştir.

"Müsaade ederseniz, evi birkaç saate kadar toparlayıp, boşaltacağım."

"Başka bir yere mi taşıyorsunuz?"

"Uzun süreli bir seyahate çıkacağım. Eşyaları bir depoya kaldıracacağım."

"Yazar mısınız? Masadaki 'Sessiz Bekleyiş' kitabı size ait olmalı..."

"Evet."

"Çok ilginç... Hiç, bir Şair'le böyle bir karşılaşmam olmadı. Kitabınızı bana hediye eder misiniz? Okumak isterim. Evi çok güzel dizayn etmişsiniz. Zevkli adamsınız. Eğer beni yanlış anlamazsanız, eşyalarınızı sizden satın almak isterim."

"Özel eşyalarımın fiyat biçmezseniz, size tabi ki eşyalarımı satabilirim."

"O halde anlaştık."

Burak kendisine hediye gelen eşyaları kargo ile ailesine gönderir, evdeki diğer tüm eşyaları teslim eder. Burak ve yeni gelen kiracı, evde sadece yerlerini değiştirmişlerdir. Burak siyah bir çanta ve içerisinde kitaplarının olduğu beyaz bir çanta ile yola düşer. Ertesi gün semtinde Veysel'i arar. Veysel'e ulaşamaz. Veysel'e veda da edememiştir. Bir kaç gün Suat'ta kalır. İzmir'e gitmeye karar verir. İzmir'e gitmek için uçak bileti alır. Vedaları hiç sevmemiştir. Son gününde yalnız kalmak ister. İstanbul'da Veysel ile karşılaştığı bank'a gelir, evine son kez bakar ve sözcükler yüreğinden diline gelir.

Yıkık dökük harabe bir bahçe, Yıldız'ın çıkmaz sokaklarında bir adres, gece Kız Kulesi'ne karşı üç beş nöbetleri, yüreğimde sessiz bekleyişler, akla hükmettiğim kalbimin sesini dinlediğim geceler. Ayrılık vakti düştü gönlüme, yollarda karşılaşacağım gerçekler, belki de silinmeyen bir hatıranın iziydi bu hüznler, sevinçler, özlemler, sırlarla dolu günler. Bazı dostlarımızla kurardık hayaller, gerçekleşen düşler, akardı gönlümden birkaç mısra ve tamamlanan şiirler. Hiç beklenmedik misafirler, menfaatsiz muhabbetler, karşılık beklemeyen düşler, tarifsizdi dünden kalan bu günler...

Şimdilerde, sakın semtlerin düş sokağıyım ben. Bilirim acı çeken, çektireni. Yalnızlığı da bilirim; kimini mahkum etmiştir, kimini de sevmiştir. Hangi adam şiirlerin dışında bu yüreklere dokunabilir ki? Kader insanı mahkum etmiş, yürek insana feryat etmiş...

Şimdilerde demindeyim kızıl bir goncanın gülünde, şarkılar da eksik biliyorum; yaşanmamış her şey... Biliyorum ki biz şairler, sakın semtlerin düş sokağında gezenler. Şimdi... Geç olmasa da, gecede yürümeyi başarabilenler sessizliği ile çoğalabilirler."

Ayağa kalkar, çantalarını alır, İzmir'e gitmek üzere İstanbul'a veda eder.

ÖZGÜRSEN KİMSEYE MİNNET ETMEDEN YOLLARA DÜŞECEKSİN

Uçağın en arka kısmında yerini alırken, çantalarını yerleştirmektedir. Koridorun ortasında kırk yaşlarında bir yolcu Burak'ı ayakta görünce, saati sorar.

"Beyefendi, saat kaç öğrenebilir miyim?"

"Ya abiciğim, koca uçakta o kadar adam varken, beni mi buldun zamanı sormak için?"

"Tamam da kardeşim neden sinirleniyorsun? Altı üstü saat kaç diye sorduk."

"Siz beni yanlış anladınız. Sinirlenmiyorum. Zamanı durduran bir adama saat sormanızı ilginç karşıladım."

"Nasıl yani zaman durması falan?"

"Şu an benim için zaman yok. Ben istersem zaman var. Üstelik kolumdaki saatin zamanını soruyorsan saat gecenin tam 4'ü..."

"Neden saat 4.00?"

"Çok merak ediyorsanız size kitabımı hediye etmek isterim. Belki zamanın neden durduğu orada yazıyordur. Üstelik bana zaman soran herkese kitabımı hediye ederim. Zamandan belki daha kıymetlidir."

"Çok teşekkür ederim. Sanırım yazar olmalısınız. Zaten siz yazarlar ya şizofren ya da gerçekten çok ilginç insanlarsınız. Memnun oldum."

Hostes yaklaşır.

"Beyefendi, yolcumuzla diyalogunuzu duydum. Kitap size ait olmalı. Zamanla ilgili söylediğiniz sözler ilgimi çekti. Bir kitap okuyucusu olarak müsaade ederseniz bir adet almak isterim."

"Hediye olarak kabul ederseniz tamamdır."

"Çok mutlu olurum. Teşekkür ederim."

"Diğer arkadaşlarınıza da hediye edelim."

"Tabi ki memnun oluruz."

"Kaptanınızın adı soyadı nedir?"

"Deniz Budak."

"Deniz Bey'e de kitabımı imzalamak isterim."

"Bey değil efendim, Deniz hanımefendi."

"Nasıl yani şaka mı bu? Pilot, hanımefendi mi?"

"Evet efendim. Neden şaşırdınız?"

"Şaşırmadım. İlginç buldum. Türk Kadınları'nın gururu Kaptan Pilot'umuz Deniz Hanım'a kitabımı imzalayarak teşekkür etmeliyim."

Burak Deniz Hanım'a ithafen kitabın içerisine kısa bir not yazar. "Gün başarma günü değil; mütevazı mütevazı bir hayatta, CENNET-İ mehtâb olmaktır." Teşekkür ederek kitabı imzalar. Deniz Hanım teşekkür etmek için Burak'ı, kokpite davet eder.

Türkiye'nin yetişmiş nadide kadın Pilotlarından biridir Deniz ve bu uçuş, onun mesleğindeki ilk uçuşudur. Uçaktan inmeden Burak, bu anı ölümsüzleştirmek ve Deniz Hanım'la fotoğraf çektirmek ister.

"Çok mutlu olurum. Bütün yolcularımızı indirdikten sonra, ekibimizle birlikte bir fotoğraf alalım."

Burak kokpitten çıkarken, vip koltuğunda oturan bir iş adamı, Burak'a seslenir.

"Genç, bana bir kitap satar mısınız?"

"Abicim Deniz Hanım'ın uçağında kitap satışı gerçekleştiremiyoruz. Dilerseniz size bir tane hediye edebilirim."

"Peki, teşekkür ederim."

"Kitabınızı hemen getiriyorum."

Hostes hareketlenir:

"Burak Bey, sizi burada misafir etmek isteriz. Siz zahmet etmeyin, ben kitabınızı getiriyorum."

"Teşekkür ederim."

İş adamı merak eder:

"Yolculuk İzmir Merkez'e mi?"

"Evet İzmir Merkez'e ve sonrasını bilmiyorum neresi olursa."

"İzmir'de etkinliğiniz mi var?"

"Etkinliğim yok, bir anda İzmir'e gelmeye karar verdim."

"Türkiye'de hangi İl'de yaşıyorsunuz? İzmir'de hangi semtte kalacaksınız?"

"Dün İstanbul Beşiktaş semtinde güzel bir evim vardı, evimden çıkarıldım, şimdi her yer benim evim. Yola çıktık, nerede ne şekilde refakat edeceğiz onu da Rabbim bilir."
"Çok ilginç. O halde bugün benim misafirim ol. Eşyaların yanındaysa birlikte geçeriz. Madem şairimiz İzmir'e geldi, bize de misafir etmek düşer."
"Size rahatsızlık vermek istemem."
"Rahatsızlık mı? Şairden şiirden rahatsız olunur mu? İzmir'de ne kadar kalırsan kal, artık ben senin bir abinim, benim misafirimsin. İzmir'den sonra nereye gitmek istiyorsan özgürsün."
"Çok teşekkür ederim. Uçak İzmir'e indiğinde beni beklerseniz, pilotumuz Deniz Hanım ve ekibi ile fotoğraf çekileceğiz."
"Evet duydum sohbetinizi. Memnuniyetle beklerim."

Burak, yolculuğun sonunda Deniz Hanım ve ekibi ile fotoğraf çekilir. İzmir'li iş adamı Behlül Murat Bey ile birlikte, Karşıyaka Sahili'nde, insanı denizin üzerindeymiş gibi hissettiren bir restorana gelirler. İskele üzerinde bir yandan yemeklerini yerler, bir yandan sohbe devam ederler.

"Anlattıklarınla yaşamını çok ilginç buldum Burak. Hayatta inişler ve çıkışlar elbette olacak."
"Haklısın Behlül abi. Şimdi biraz da siz kendinizden bahsedin. Neden Hollanda'da yaşıyorsunuz?"
"Nereden başlasam bilmiyorum. Madem güzel bir karşılaşmamız oldu, sen bana yaşadıklarını anlattın ben de sana yaşadıklarımı anlatayım. Bakarsın benden de ilham alırsın."
"Memnun olurum Behlül abi."
"Çocukluk yıllarında rahmetli babam, gurbetçi olarak Hollanda'ya yerleşmiş. Ben Hollanda'da doğdum. Babam biz çocukken bir markette çalışıyordu. Kardeşlerimle birlikte sırt sırta verdik. Eğitimimi Amerika'da tamamladım. Küçük çapta ilk işimi Amerika'da kurdum. Amerika'da 2 Milyon Türk yaşamakta. Aslında, Türklerin kendi aralarında dayanışması var diyemem. Hollanda'da ise 400 bin Türk yaşamakta. Orada şartlar ve ilişkiler daha elverişli diye, Hollanda'ya tekrar geri döndüm. Kendime ait marketler zincirim var. Bir toplu iğneyi şimdiden satmaya başladığında, 30 yıl sonra fabrikasını kurabileceğinin inancındayım. O yüzden seni anlayabiliyorum. Bir söz 30 yıl sonra çok kıymetli olacaktır. Emeğini ortaya koyuyorsun, hazıra konmuyorsun. Ve bu serüvende uzunca bir yolculuğa çıkmışsın. Tıpkı benim gibi. Üstelik Türkiye'de şartların bir hayli zor... 3 yıl gibi kısa sürede bir kitap çıkartmakla kalmayıp, başarı da sağlamışsın. Anlattıklarını dinlediğimde seni çok başarılı buldum. Üstelik iş hayatında 10 yıllık bir geçmişinin olması, senin yol kat etmeni sağlamış. Senin gibi gençleri gördüğümde hep kendi gençlik yıllarım aklıma gelir. Bugün seninle karşılaşmamız sebepsiz değil. Bana geçmişimi hatırlattın. Bu masada birlikte sohbet edebiliyorsak, benden istediğini alabilirsin. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"
"Kitabımı elinize almanızı ve gözlerinizi kapatarak bir sayfa açmanızı, sonra bana okumanızı istiyorum."
"Peki dediğini yapacağım. Gözlerini kapatır, kitabı eline alır ve rastgele bir sayfa açar: Yüreğimin sesi "Sessiz Bekleyiş"im oldu."
"Sayfa kaç?"
"Sayfa 30."
"Hayatıma dair en önemli kararlarımı 30 yaşımda almıştım. Belki o kararı almamış olsaydım, bugün siz kitabın adını taşıyan sayfayı okuyamayacaktınız. Bu yüzden, bir bekleyiş içerisinde olan insanlara kaderini değiştirecek hiçbir şey sunmayın. Biz bu yola çıkarken herşeyi göze aldık."

"Biz derken?"

"Bedenim ve ruhum..."

"İlginç ve zeki adamsın, hiç o açıdan düşünmedim. İnsan anlayışında, Farabi insanın ruh ve bedenden meydana geldiğini söyler. Bedenin yetkinliği ruhtan, ruhun yetkinliği ise akıldan kaynaklanmaktadır. Ruhun başlıca görevleri eylem, anlama ve algılamadır. Ona göre bitkisel, hayvani ve insani olmak üzere, üç tür ruh vardır. Bitkisel ruhun görevi, bireyin yetiştirme ve gelişmesi ile soyun sürdürülmesi, hayvansal ruhun görevi iyinin alınıp kötüden uzak durulması, insani ruhun görevi ise güzelin ve yararlıının seçilmesidir. Sen bunlardan hangisini benimsiyor, araştırıyor ve uyguluyorsun? Ve neden sessizce bekliyorsun?"

"Biz ruhların emsalindeki Aşk-ı benimseyenlerdeniz.

Yüreğe dokunur Güneş-i yakarız; sırf gölgesi üzerinizde olsun diye... Kalbe dokunur, gökyüzünü ağlatırız; sırf merhameti üzerinizde olsun diye... Cana dokunur canı candan alırız; sırf insan, Yaratan'ın yolunda olsun diye... Sessizliğimiz Bekleyişimizdir."

"Derin ve sessiz düşünüyorsun. Seninle karşılaşmamız tesadüf değil... Kitabında bir eserini okudum, sırrını çözdüm Dünya'nın demişsin. Okurken uzun bir yolculuğa çıkmış gibi hissettim kendimi... Dünya'nın sırrını çözdün mü peki?"

"Albert Einstein bir sözünde 'Bir kum tanesinin sırrını çözmeyi başarsaydık, bütün Dünya'nın sırrını öğrenmiş olurduk.' Oysaki bütün dinler, bütün Peygamber'ler, bütün kutsal kitaplar... kum tanelerinin bir araya gelerek sonsuzluğun olduğu çölde var olduğunu tüm kainat bilir. Bu yüzden yol gösterici, iyiliğe, doğruluğa dair söylenen bir söz, bin nasihatten daha iyidir. Biz bu yolculukta insanlığa faydalı sözler, yaşamlar keşfetmeliyiz. Bildiklerim, bilmediklerim kadar değerli olsun asla istemem. Öğrenmenin yaşı yoktur. Dünya keşfedilecek kadar muazzam bir yapıya sahiptir. İnsanoğlu da öyle. Bugün siz biz konuşarak birbirimizi keşfediyor, sınırlarımızı biliyoruz. Sınırlarımızı ihlal etmiş olsaydık, bugün ne siz bana yakın olurdunuz ne de ben size uzak olurum. Sözün özü; bütün kutsal kitaplar dünyanın sırrını söylemiştir."

"O kadar güzel konuşuyorsun ki, Tanrı'dan senin gibi insanların varlığının çoğalmasını dilerim. Beni kırmazsan yolculuğunda manevi olarak sana katkıda bulunmak istiyorum. 21. Yüzyılda yaşıyoruz. Bu yüzden seyahat, konaklaman ve günlük ihtiyaçlarını karşılamak istiyorum. Yarın hayatında olmayacağım. Kim bilir belki yarın bu topraklarda büyük bir düşünür yetişir. İlim, bilim, irfan sahibi olan insanlar kendilerini keşfedemezler. Ben kelimelerin ustası olacağına inanıyorum. Bunu hem düşünce gücünle, hem aklınla, kalben ruhen başarıyorsun. İyi bir insansın. Ama, kötülerin içerisinde iyi bir insan olmayı başarıyorsun. Beni tanımadan bana güvenden. Benim kim olduğumu bilmeden, sana zarar vereceğimi dahi düşünmeden tüm kalbinle duygularını benimle paylaştın. İkimiz de aynı düşüncelere sahibiz.

"Evet ikimiz de aynı düşüncelere sahibiz. Belki de; ben kötü niyetli biri olup size zarar verebilirdim."

"Haklısın... Son bir soru sormak istiyorum. Dünya birliğini nasıl sağlarız? Ve bu konudaki fikrini gerçekten merak ediyorum."

"Uzaktan yakını karalamadan, yabancıda kötülük aramadan, Dünya'nın bir, Allah'ın bir, insanın bir olduğunu düşünürsek; kaş, yüz, beden herkeste bir, farklı olan yaşadığımız kültürdeyse; İlim Fen, Fen Bilimse; İlimle Bilim birleşince aklın yolu bir, insan düşününce akıllı selimse; Dünya bir, Allah bir, İnsan bir ise... Dünya birliği ancak Allah sevgisinden gelir."

"Çok güzel söyledin kardeşim. Barıştan bahsetmişken, gerçi bizim ülkemizde barış terimi farklı algılanıyor ama; Albert Einstein'ın katıldığı bir sözü var 'Aynı zamanda hem savaş hazırlığı yapıp hem de savaşı önleyemezsiniz' der. İnsanlığı senin söylemindeki gibi İlim, Bilim, Fen ve akıl yolu ile doğruluğa sevk etmiş olsaydık, savaş hazırlığından ziyade sevgi hazırlığı yapıp savaşları önlemiş olurduk."

"Behlül abi, Albert Einstein, savaş hazırlığı vesaire demişken ' 2. Dünya Savaşı'na kesin

son sağlayan atom bombası, Aynştayn'ın 1905 yılında ortaya koyduğu bir gerçeğin ürünüdür. Eskiden bir maddenin yaratılamayacağı ve yok edilemeyeceği kuramı geçerliyken, Aynştayn maddenin enerjiye, enerjinin de maddeye dönüşebileceğini ileri sürmüştür. $E = \text{enerji}$ $M = \text{kitle}$ $C = \text{işığın hızı}$ olarak kabul edildiğinde, bu gerçeği $E=MC^2$ formülü ile ortaya koyan yine kendisinin eseridir. Doğru bildiklerimiz bazen yanlış savunabilir."

"2. Dünya Savaşı'ndaki ölümlere, Albert Einstein'ın bulduğu formül mü sebep olmuştur? Hiç bu açıdan düşünmedim. Dünya'ya, insanlığa güzel sözleri ile ışık olan bir insan, bulduğu bir formül ile insanlığın yok olmasına, katledilmesine katkıda bulunabiliyor. Bu yüzden " yol gösterici iyiliğe, doğruluğa dair söylenen bir söz, bin nasihatten daha iyidir. Biz bu yolculukta insanlığa faydalı sözler, yaşamlar keşfetmeliyiz" diye dile getirdin."

Behlül abi: "Savaşları önlemek adına bir sözden yola çıkacak olursak "Kalpte ölmek, sözde ölmeye benzemez." Sınırları zorlamamak lazım. Değer yargılarını tüketmemeli, insanlara şans vermeliyiz. Hatalarımızı kabullenip, hırslarımızı törpülemeliyiz. Suçlamamalıyız. Sebep-sonuç ilişkilerine göre şekillendirmeliyiz. Değer vermeliyiz. İnsanların en zayıf anları kaybettikleri anlardır. Güçlendirmeliyiz. Bedelini ödemekten korkmadığımız hataları kabullenmeli, sükuta ermeli, sabretmeli, yaptığımız iyilikleri sır gibi saklamalıyız. Haset, fesat, kötü niyet, öfke, kibir, hırs, ego gibi olguları hayatın akışından çıkarmalı, hayatı akışına bırakmalı. Yanlış yenen doğrular olmalıdır."

Behlül tebessüm ederek cevap verir:

"Şu söylemlerinden sonra, büyük filozların Dünya'ya ne gibi katkıları, ne gibi zararları olduğunu araştırmak lazım diye düşünüyorum. Bana bugün duymam gereken en güzel sözleri söyledin. Bundan sonra kitap okurken biraz daha dikkatli olacağım."

"Behlül abi, kış aylarında muazzam güzelliğe ve görseelliğe sahip kar tanelerinin, dışarıda yaşayan tüm canlıları üşütecek kadar kusuru var iken, biz ve bizim gibi düşünenlerin de bir söz, bir düşünce ile dışarıda yaşayacak tüm canlıları üşütecek kadar kusuru olduğunu her zaman bilmemiz lazım. Bidiğim tek gerçek; Kitap okumak asgari bir ehliyettir. Asıl kitap, yaşamın ta kendisidir. Günler, sayfalar kadar değerlidir. Tek hakikat, senin meşru olan ilmindedir. İlmin, hayallerinin arasında bilginle erdemleşir. Yalnız bir başkasının bildiği, kendi bildiği kadardır. Yaprak rüzgâra karşı koyamazken, doğa kendi bildiğinin esiridir. Şunu da unutmamak gerekir; kendi bildiğinin her zaman esiri olacaksın. Ya da bileceksin, ama bildiklerin kadar konuşacaksın. Doğa kendi bildiğinden daha fazlasını konuşmuş olsaydı ne yaprak kalırdı, ne de nefesimiz olacak yağmur taneleri."

"Güzel insan söyleyecek söz bulamadım. Tanrı seni korusun."

Burak birkaç gün Behlül'ün misafiri olur. İzmir'den sonra Aydın'a, oradan Kuşadası, Marmaris, Fethiye, Denizli ve Antalya, Ankara, Sivas, Kayseri, Malatya, Erzurum'a ve sonrasında ailesinin yanına Adana'ya geçeceğini söyler. Behlül Burak'ı, yollarda tanıdığı dostları ile tanıştırdır. Evlerine misafir olur. Burak kitabının imza günlerini de yapar. Yollarda yüzlerce eser yazmıştır. Günler geçtikçe hemen her kesimden insan, Burak'la tanışmak için gittiği çeşitli İller'de, imza günlerine katılırlar. Binlerce insan Burak'ı yakından tanır. Burak üç ay sonra Adana'ya gelir fakat fazla durmaz, tekrar yola çıkar. Kış aylarının gelmesiyle birlikte, kar, kış, fırtına demeden, seyahatlerine ara vermeden devam eder. Bir çok insan yardım eli uzatmak ister, fakat Burak kimseden yardım almaz. Gideceği yolun sonunu merak etmektedir.

AKLIN KALBİN RABBİN İNSAN OLMANIN ÜÇ YOLUDUR

Kasım ayında Isparta'ya seyahat halindeyken, kısa boylu yaşlı bir teyze ile karşılaşır.

Teyze ve Burak sohbet etmeye başlarlar.

"Oğlum bir bakar mısın?"

"Nasıl yardımcı olabilirim size?"

"Oturduğun koltuğun üzerinde el çantam var. Onu bana verebilir misin?"

"Tabi ki anneciğim..."

"Yolculuk nereye evladım?"

"Isparta annem."

"Bizim oraların çocuklarına benzemiyorsun. Hayırdır bir yakınını mı orada?"

"Yok anneciğim bir etkinliğim olacak, ona katılacağım."

"Etkinlik de neyin nesidir evladım?"

"Annem ben yazarım, kitap imza günüm olacak."

"Yazar mı? Yaz evladım yaz, rahmetli eşim de birkaç satır bir şeyler yazardı. Onu kaybettikten sonra bazen yazdıklarını okuyorum. Kurban olduğum şimdi yaşasaydı, gözlerime bakarak okusaydı, yanımda olsaydı..."

"Allah rahmet eylesin annem. Çocuklarınız yok mu?"

"Var evladım olmaz olur mu? İki tane bela var başımda. Baba rahmetli olunca, mal varlığı yüzünden birbirlerine girdiler. Bazen rahmetliyi hatırlayınca, bu çocuklar bizden mi oldu demeden edemiyorum. Adamın kırkı çıkmadan miras davasının peşine düştüler. Paraya ihtiyaçları olsa anlarım. İkisinin de durumu çok iyi... Hırs evladım hırs. Yuvaları yıkıldı. Torunlar yetim kaldı. Bizim dönemimizde örf adet vardı. Memleketin çivisi çıkmış. Bir toprak kerpiç evimiz vardı, mutluyduk."

"Allah yardımcın olsun annem. Çevresel faktörler insanları değiştirebiliyor. Sen yine evlatlarının başı ağrısa yardımlarına koşarsın."

"Etme bulma dünyası evladım. Oğlum iki evladını bırakıp, bir başka kadınla evlendi. O kadın da başka bir adama kaçtı. Ettiğini buldu, ama evladım yaşım kaç olmuş, yine yardımına ben koşuyorum. O yüzden yaşınızın, gençliğinizin, ananızın, babanızın kıymetini bilin. Evlenirseniz severek evlenin. Eşinize can olun. Doğru kararlar verin. Dürüst olun. Dünya hırsları bir yere kadar. Gün dediğin nedir ki bak, göz kapayıp açınca kadarmış... Gezen gören bilir derler. Neyse, başını ağrıtmayayım evladım."

"Çok doğru söyledin annem. Çok mutlu oldum benimle paylaştığınıza... Hep söylerim; önce kendi annem, sonra bütün anneler adına ' Anne, melek gibidir. Bedeni olmasa da ruhu yeter. ' Eşinize can olun dediniz. ' Ruhunu göremediğin bir kadının bedeninden can alamazsın ' ve bu ebedi yolculukta, birbirine eşit olacak canların bir araya gelip yeşermesi gerekiyor. Kim bilir belki bu yürek bir gün Aşk der."

"Ne güzel söyledin evladım. Yanıma yanaş gözlerinden öpeyim kurban olduğum."

UMUTLU OL

Burak Isparta'da etkinliğini tamamlar tamamlamaz soluğu tekrar İzmir'de alır. İzmir'de birkaç hafta kaldıktan sonra, Aralık Ayı'nın ikinci haftası, İzmir'den İstanbul'a gitmek üzere Havalimanı'na gelir. Uçağa gider. Çantasını bagaj bölümüne yerleştirir, koltuğuna oturur. Kalkıştan sonra Pilot anonsunda Deniz kaptanın adını duyar. Seyahatlerinde sürekli Deniz Kaptanın uçağında denk gelmesi kendisini hem şaşırtmış hem de güldürmüştür. Burak Hostesi yanına çağırır. Kaptan Deniz hanımın arkadaşı olduğunu, uçak indikten sonra görüşmek istediğini söyler. Bir süre sonra hostes geri gelir, ' yolcuları indirdikten sonra kaptanımız Deniz hanımın Burak'ı görmek istediğini ' belirtir.

Uçak inmiştir. Yolcuların tamamı uçağı boşaltmıştır. Burak Deniz'i beklemektedir. Deniz gülümseyerek Burak'ın yanına gelir:

"Merhaba Burak seni gördüğüme çok sevindim. "

"Bende sizi gördüğüme çok sevindim. Nasılsınız? "

"Çok yoğun bir uçuş programım var ama yine de çok iyiyim. Siz neler yapıyorsunuz? "

"Ben de yeni bir kitap hazırlığındayım. İl il gezmeye devam ediyorum. Zaten sık sık karşılaşıyoruz, siz de seyahatlerime şahit oluyorsunuz. "

Deniz gülümseyerek:

"Kendimi özel şoförün gibi hissediyorum artık!"

"O halde güvenilir ellerdeyim. Yolum açık."

"Hadi bakalım yolun açık olsun. Bakalım kim bilir nerede ne zaman karşılaşacağız. "

"Kader diyelim."

İstanbul yine Aralık ayında kışa merhaba dercesine soğuk bir güne sahipti. Poyraz çok şiddetli esiyordu, çınar ağaçları üşüyordu, Burak yeşil kapüşonlu montunun şapkasını elleriyle yüzüne doğru çeker. Rüzgara şiperlik yapar. Kısa bir süre sonra Beşiktaş'daki eski evinin oraya ulaşır. Beşiktaş Çırağan arasında Veysel'i aramaya başlar. Veysel'i Çırağan'ın orada, bir bankta oturur vaziyette görür. Veysel'in yanına koşar, Veysel Burak'ı görünce boynuna sarılır. Mutlulukları gözlerinde saklıdır. Uzun bir süre, yolda yaşadıklarını Veysel ile paylaşır. İki gece Veysel ile birlikte Beşiktaş'ta kalır:

"Modern sufiler gibi diyar diyar geziyor keşfediyorsun. Yalnız seni yorgun gördüm. Bu yolculuk, özlem, seni çok yormuş. Kader bizi yine bir araya getirdi. Ben de bu günlerde kendimi iyi hissetmiyorum, hastayım. Göğsümde sürekli ağrılar oluyor. Bu kış çok şiddetli, soğuk geçecek."

" Veysel abi; yarın seni bir doktora götürüyüm. Senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenme... Seni mutlu görmek beni daha çok mutlu edecek."

"Mutlu olmamız için, umutlu olmamız gerekiyor. Bir harf hayatımıza dair her şeyi değiştiriyor. (U-mutlu) Bir harf her şeyi eksiltiyor (U-mutsuz) UMUTLU olalım."

"Bazen de bir insan, bir eş, bir çocuk hayatımıza dair her şeyi değiştiriyor."

"Bir kadın, bir çocuktan mı bahsediyorsun Veysel abi..."

"Yakışıklı adamsın... Çapkınlığa devam mı? Seni yorgun görmekten kastım, hem bedenen hem de ruhen yorgunluğun. Bir kadın derken; bir eş, bir çocuk derken; bir aileden bahsetmişim. Bunların sana yakışacağını düşünüyorum. Ama sen yolunu belirlemişsin. Bu yolda yalnızlık senin için büyük zenginlik..."

"Hayatımdan gidenler, kalanlar oluyor fakat; umut verip, beklentilerini karşılayamadığın insanların vebali büyüktür."

"Haklısın. O büyük vebaldir. Şimdi ayaklarının üzerinde duramadığın için, o vebali almıyorsun. Keyfine de çok düşkünsün ama, iyi niyetli güzel bir adamsın. En azından utanacak bir şeyler yapmıyorsun."

"Düşündüklerimi düşünüyorsun Veysel abi?"

"O halde sen de şu an benim düşündüklerimi bana anlatır mısınız?"

"Zaman bize çok şey kaybettirdi. Bu yüzden bir anda zamanı durdurmak, gece ve sabah arasında kalmak, bir insanın yapacağı en son şeydi. Kaç kadını sevdiğin, kaç kadına dokundun, yüreğinde bir imla hatası olarak kaç defa yanlışlarını kabul ettin? İtiraf etmekten asla korkma... Kaçma! Bir baba ol mesela, bazen de bir anne, seni mutlu eden çocukların olsun bu zaman içerisinde... Üzüntülerini, sevinçlerini düşün. Arkana dön ve bir bak... Kaç kalp kırdın... Elini uzattıklarınla dokunduğunları kıyasla... Belki ezber olacak ama, yaşadığın her şeyi düşün. Ezber yaşadığın her şeyi. Sana katılanları, sana bir şeyler katanları... Geleceğini tebessümle anlat. Kaçma! Kaç yaşında olursan ol, bir çocuk ol mesela. Hıçkırık hıçkırık kahkahalar at... Küçük şeylerle mutlu ol. Küçük şeylerle mutlu olacaksan MESELA, bir KADIN ol... KADIN topraktır. " Çünkü Cennet Anaların Ayaklarının Altındadır. " Ey insanoğlu eleştirme, yargılama, umutsuzluğa kapılma. Eleştirdiğin, yargıladığın her şey sana geri dönecektir. Küçük şeylerle mutlu ol... Mesela bir kadın, bir de erkek ol. Yaşamın tüm gereksinimleri seni bulacaktır ve... U-MUTLU OL..."

Veysel düşüncelidir:

"Bak saat yine 04.00 ve senin dediğin gibi gece ve sabah arasında kalan bir zaman. Umutlu ol demişken, bana o geceden sonra yaşadığın ve yaşattıklarını şu an anlatmanı istiyorum. Belki haddimi aşıyorum ama senden dinlemek keyifli oluyor."
"Belki demişken, sözlere can katıp başlayalım o zaman... Hayatınızın kırılma noktasıdır o an ve duran zaman...(04.00) Yaşamda var olmanın hazzıdır belki o zaman... Tan'ın ağarmasıyla, yıldızların hilale kavuştuğu gecenin adıdır o zaman... Bedenimden ayrılan ruhumun, birbirinden ayrıldığı andır o zaman... Tabii alemde yaşayan tüm canlı cansız varlıkların dilidir o zaman... Yüreğimizin sesi Sessiz Bekleyiş'imizdir o zaman... Zamanın içerisinde sonsuz bir yolculuk, noktanın bile dile geldiği andır o zaman... Birkaç kelime ile hayatı özetleyenlerin, nokta koyduktan sonra virgül'ün bağımsız kaldığı andır o zaman... Sessizliğimizde şifa arayanların, gönlüne değdiğimiz andır o zaman... Söylenecek her söze cevabı olduğu halde susan insanların denizleri fethettiği andır o zaman... Velhasıl ben Allah derim; başkaları ne söyler bilmem? Yargılayan ben değilim, haddimi bilirim, haddimin de kendini bildiği andır o zaman... Şükürler Olsun Aldığımız Nefes Canımıza Tat..."
Veysel sağ elini göğsüne koyar:
"Şükürler olsun... Yolu aydın ve açık olanların birbirleriyle karşılaşacağı zamanın adıdır o an..."

Burak yeni yıla İstanbul'da girer. Önünde uzun bir yolculuk vardır. Yeni yılın ilk saatlerinde, sosyal medyada kendisini takip eden okuyucularına bir mesaj yayınlar. "Yine bir yılı daha geride bıraktık... Bazen güldük, bazen ağladık, bazen duygulandık... Bazen iyi insanlarla karşılaştık, bazen de kötü süreçler ile yaşam, aynı senaryosunu bizlere sunmaktaydı. Ve biz bu yaşam yolculuğunda bir yılı daha geride bıraktık. Aslında dünden bir sonraki güne bir hatıra bir anı bırakmak, tecrübe kazanmak, öğrenmek üzere yeni bir yolculuğa daha çıktık. Kendi adıma konuşacak olursam, bu zaman içerisinde 2009 ve 2011 yılları şiir ve kelime yolculuğunda belki de hayatımın bir dönüm noktası oldu. Bu süre zarfında 400 eser, birçok ile seyahatlerim oldu. Bu eserlerin tamamını sizlerle paylaştım. Yaşanmış, gerçek, bazen kötü anılarımı, yaptığım yanlışlarımı, bazen de iyi anılarımı sizlerle paylaştım. Aslında yaşam, bir tecrübe sanatıdır. İyisi kötüsü, doğrusu yanlışı, bunlardan çıkarttığımız sonuçların toplamıdır. İnsanız; kimse dört dörtlük değil, istenmeyen olaylar bizi uçuruma sürükleyebilir. İşte tam o an, durup arkana bakmadan manzarayı izleyip, iyi sonuçlar verecek başarı adına sürükleyici hedefler belirlenmelidir. Sonuç: yanlışı yenen doğrular olmalıdır. Sizleri bilmem, ama ben bu yaşam yolculuğunda seyahatlerime ara vermeden devam edeceğim. Öğreneceğim. Kaç yaşında olursam olayım, yaşadığım sürece insanları izlemeye devam edeceğim. Bedelini ödemekten korkmadığım hataları kabulleneceğim. Yaptığım iyilikleri sır gibi saklayacağım, yargılamayacağım, doğruyu teneffüs edeceğim. İnsanım, insanı severim. Umarım biz gibi düşünenler aynı felsefe ile yaşamda var olurlar."

SUSTUM

Burak seyahatlerine ara vermeden devam eder. Kış ayları bir önceki yıla göre daha şiddetli geçmektedir. Tekirdağ, Çorlu ve Edirne'de bulunan arkadaşlarına ziyaretler gerçekleştirir. Bir süre oralarda kaldıktan sonra, aşırı soğuklar sebebiyle Adana'ya ailesinin yanına döner. Ailesi Burak'ın sessiz kalmasından dolayı endişe duymaktadır. Sabah vakitlerine kadar sürekli araştırmalar yapar ve yeni eserlerini yazmaya devam eder. Bahar aylarının gelmesiyle birlikte, birkaç günlüğüne İstanbul'a gelir. İstanbul'da bir etkinlik düzenler. 18 yaşında Ela adında bir genç kız, elinde kitabı ile Burak'a yaklaşır. Burak Ela'ya soyadını sorar. Ela soyadının Cihangir olduğunu söyler. Burak kitabı imzalarken soyadını duyunca şaşkın bir şekilde Ela'ya bakar. Göz göze geldikleri

anda, Ebru'nun elinde kitabıyla orada olduğunu fark eder. Ela, Ebru'nun kızıdır. Ebru'yu görünce ayağa kalkar, şaşkınlığını ve heyecanını gizleyemez. Birkaç dakika göz göze kalırlar. Standın etrafındaki herkes onları izlemektedir. Ela, annesine seslenir. Ebru bir anda sessizliğini bozar.

"Merhaba..."

"Ebru, Ela..."

"Kızım Ela senin hayranın. Yakın bir tarihte Türkiye'ye geldim. Kızım senin okuyucun ve seni yakından takip ediyor. İmza günü etkinliğini duyunca, kitabını imzalatmak üzere yanına gelmeye karar verdik. Bu arada tebrik ederim. Yeni kitabın hayırlı olsun. Yıllar sonra bu özelliğini de kızım sayesinde keşfetmiş oldum. Sevgisi katılmış açık çay ısmarlamayacak mısınız?"

"Sevgisi katılmış açık çay mı? Tabi memnuniyetle ısmarlarım."

"O halde açık çayımızı her zamanki mekanımızda içmek isterim. Ela'yı eve bıraktıktan iki saat sonra Beşiktaş sahilinden seni alırım. Sen de bu arada işlerini bitirmiş olursun."

"Peki. İki saat sonra Beşiktaş sahilinde olacağım. Geldiğinde beni arar mısınız?"

"Ararım tabi ki..."

Burak Ebru'nun elinden kitabını alır, "kader mi keder mi?" yazar ve kitabı imzalar. Ebru neden böyle bir şey yazdığını sorar. Burak Beşiktaş'a gittiğinde anlatacağını söyler. Burak, Beşiktaş'ta Veysel ile karşılaştığı bankta oturuyordur. Ebru Burak'ı arar. Burak mekana gitmeden önce aracı park edip, Beşiktaş sahiline gelmesini ister. Ebru aracını park eder, bank'a yaklaşır. Burak ayağa kalkar, Ebru'ya bakar. Ebru Burak'a yaklaşır ve boynuna sarılır. Burak ellerini aşağı bırakmış vaziyette, sadece bakar. Ebru Burak'ın sarılmadığını anlar. Birkaç adım gözlerinin içine bakarak uzaklaşır.

"Kaç gündür seni aramak istedim. Beni affetmeyeceğini biliyordum. Bugün yanına gelmekle çok büyük hata ettim. Seni rahatsız etmemeliydim. Hayatını berbat ettim. Seni uzun süre yakından takip ettim. Çok zor günler geçirdiğine dair duyular aldım. Şu an benden nefret ediyorsun biliyorum. Neden beni mekanımıza değil de buraya çağırdın?"

"Buralara ait değilsin."

"Neden ait değilim?"

"Seni kader buraya getirdi, beni ise seçtiğim kader." "Ne demek istediğini anlayamadım?"

"92 gün boyunca seni aradığımda, cevapsız bıraktığın her çağrım bana kendi kaderimle yaşamayı öğretti. Veda ettiğin anı hatırlıyor musun?"

Ben uzun bir süre Türkiye'ye gelmeyeceğim. Hem bizim seninle de bir sonumuz yok. Lütfen, çok özür diliyorum. Beni anlamanı bekliyorum. Bu bizim ikimizin de kaderi. Ve inanıyorum bu kader seni daha iyi yerlere getirecek. Seni çok sevdim. En çok açık çayını özledim. Allah'a emanetsin..."

"Burak lütfen beni dinlemeni istiyorum."

"Ebru lütfen sus... İki seçeneğimiz vardı. Ya kaderi ya da kederi seçecektik. Seni beklememi isteseydin, belki de seni uzun süre bekleyebilirdim. Seni kader benden, beni ise keder senden aldı. Ben şu an, bana sunulan kaderi yaşamak istiyorum. Biraz güçlüyüm, netim, ne istediğimi sen benden daha iyi bilirsin. Son sözün Allah'a emanetsin demiştin. Herkes sevdiğini Allah'a emanet eder, lakin kaybettiğinde neden aldın Rabbim diye isyan eder. Çünkü neden biliyor musun? Kadere karşı gelmektedir."

"Peki kaderin bana bir şans verme gibi bir hakkı yok mu?"

"Yeniden doğmak gibi mi? Yeniden anne babaya sahip olmak gibi mi?"

"Evet yeniden doğmak, yeniden anne babaya sahip olma gibi..."

"Peki bu şansı neden ailenden yana kullanmıyorsun? Neden ben?"

"Sevmenin suç olduğunu bilseydim, inan bu şansı senden yana asla kullanmazdım. Üstelik sen bana söylemiştin, annem babam onlar birer melek ve şu an bile benimle beraberler. Eğer sen de bir meleksen, benimle birlikte bu yolda diğer yarım olursun. Eğer değilsen?"

"Sus! Sus! Ebru Lütfen Sus!"

Ebru sol elini Burak'a uzatır. Burak arkasını döner, ellerini cebine koyar ve yürümeye başlar. Ebru'nun gözleri dolar. Burak yürümeye devam ederken Ebru çaresizdir. Kendini çok yalnız hissediyor.

Gittin mi, küçük adımlarla gideceksin. Kimseyi incitmeyeceksin. Kalan zaten seni yüreğinde hissetmiştir; gidene de eyvallah etmeyeceksin ama, incitmeyeceksin. Burak akşam vakti Suat'ın sahne aldığı mekana gelir. Suat, Ayrılık üzerine bir şarkı okumaktadır. Burak Ebru ile karşılaşmanın şokunu üzerinden atamamıştır. Suat, Burak'la göz göze gelir, Burak'ın gözlerinin dolduğunu fark eder. Suat Burak'a bakar ve şarkısını söylerken gözlerinden bir gözyaşı damlası düşer. Burak mekandan hızlı bir şekilde ayrılır. Rumeli hisarına gelir. Tan ağardığı bir vakit cebinden bir kağıt çıkarır. Yazmaya başlar "Aşkın adı yaşamaksa, ne kumar oynamalı ne de oyun oynamalı, katıksızca kavuşmalı. Açsa doyurmalı, yoksa oyunu bozmalı, susmalı, suskunluğum suskunluğu olmalı..." Ve mürekkebin sözü kağıda geçer. Cebinden çakmağı çıkartıp, yazdığı kağıdı tutuşturur." Hiç dil tutuşur mu sevgilim? Tutulur derler. Ay bile riyâkâr teslim olmuş güneşe... Ellerim sana deyse sevdiğim, gözlerim tutuşur derler."

"Bilir misin sevgili? Ben seni ellerimden değil, yüreğimden tut diye sevdim." Oysa ki yüreğe düşen ateş, cehennem ateşinden daha sıcaktı."

Burak varacağı yolun neresi olacağını merak etmektedir. Şehir şehir gezmeye devam eder. Yorgun ve bitkindir. Umut, umutsuzluğa dönüştükçe, sağlık problemleri de ortaya çıkmaktadır. Midesinde ağrı hissediyor. Eliyle sürekli midesini ovalar. Yaşadığı zor günleri artık bünyesi kaldıramaz. Mücadele, umutsuzluğa dönüşür. Oysa büyük hayaller kurmuştur. Ortada aşk falan yoktu aslında. Ama boşuna da değildi tüm yaşananlar. Hayatlarımıza dokunan herkes bizi öyle ya da böyle, bir yol ayrımına çıkarır. Kimi bizimle yürür, kimi öğreteceğini öğretmiştir ve kendi yoluna geri döner. Yaşamın bir parçasıdır bu. Allah, seni oturduğun yerden ancak böyle kaldırır. Kimini hayatına sokar, kimini çıkarır, ama illa ki kendi yaşam yolunda ilerleyebilmen için vesile kılar. Tıpkı sert dönemlerden geçtikten sonraki hediyeler gibi, bazı insanlarla gelinen yol ayrımlarında hep bir adım daha öne geçersin. Kendi önüne geçersin. Yaşamak ilerlemek ise, tüm olanlar ilerlemenin fitratındandır. Kendi kendini yürütebilmen için kar, fırtına, çamur, tozluk demeden o yolları yürümen gerekir. Burak'ın yaşamında da böyle olmuştur. Aşk, henüz karşılaşmadığı bir duyguydu. Hayalini kurabildiği, ama yaşayamadığı gerçeklikti. Gerçeklikti çünkü varlığını bütün ruhuyla hissediyordu. Hayatına giren kadınların gideceklerini, gelişlerinden anlamıştı zaten. Çünkü aşk, geldiğinde muhakkak kendini belli ederdi. Aşk bazen sessiz sessiz, ama mutlaka o sessizliğin içinde avazı çıktığı kadar bağırarak gelirdi. Burak tanırdı onu. Tanıyacağını adı gibi bilirdi. Yolundan geçtiği tüm kadınlar, onu kendi yolunda daha ileriye götürdü. Ama eğri, ama doğru, hiçbir zaman hiç birine borçlu kalmadı. Borçsuz bir kalbin ferahlığını bilmeli insan. Borçsuz bir kalp, kendi yolunu daima bulur çünkü. Her seferinde daha çiçekli patikalarda yürür, daha berrak sulara yüzer, daha mavi bulutların altında nefes alır. Fırtına bile çıksa, kökü öyle derinlere inmiştir ki, sarsılsa da savrulmaz. O yüzden, yolundan geçtiği hiçbir kadın, o ağacı savuramadı. Eğer sarsılmasaydı, zaten adı aşk olurdu. Çünkü aşk güneştir. Ağaç yeşerir, meyve verir, bazen esinti bazen yağmur gerekir. Ama aşk o ağacın güneşidir. Güneş sadece ısıtarak çoğaltır, hiçbir rüzgar aşk değildir. Ve tüm bu

fırtınanın sonunda, o güneş bir gün elbet doğacak, Burak tüm yazılmamış yaşayacaklarını, meyve verdiğinde yazacaktır.

1 Mayıs 2012. Yine hayatına dair en önemli kararları aldığı gündür. İstanbul Boğazı'nı ayaklarının altına almış, seyre dalmıştır. Ve olabildiğince yüksek bir sesle Rabbine haykırır: Biri Cenneti, diğeri Cehennemi işaret etti. Ben ikisinden de geçtim. Yanmayı da bildim, sönmeyi de bildim. Rabbim... Mesafeler hep engel, mesafeler arttıkça kaygılar da artıyor. Başarabilir miyiz? Bilmiyorum. Bildiğim tek gerçek, ayaklarımın altı "CEHENNEM" başımın üstü "CENNET" ...

BASTIĞIM TOPRAK BEDENİMSE, GÖMDÜĞÜM BEDEN KİMİN?

Bir yüzüm gece, bir yüzüm gündüz. Bir elim sevgi, bir elim nefret! Tıpkı "DÜNYA" gibi... Her şey avuçlarımın içerisinde gizli ve saklı!

Burak rahatsızlığının artık iyice farkına varmıştır. Yine de, yeni yaşının ilk günlerinde İstanbul'da kalmayı tercih eder. Bir yaz günü, Taksim'de yürürken gözleri kararır, başı döner, midesini tutarak yere yığılır. Birkaç dakika baygınlık geçirir. Gözlerini açtığında etrafını yüzlerce insan sarmıştır. Şok halinde insanların kendisine neden baktıklarını anlamaya çalışır. Burak'ın yere yığıldığını ve rahatsız olduğunu fark eden kalabalığın içerisinde birkaç kişi, Burak'ı ayağa kaldırmaya çalışır. Ayakta zor duruyordur. Burak'ın kollarına girerek Acil Servis'e götürürler. Nöbetçi doktor Burak'la konuşmaya çalışır. Burak durumunu anlatınca, mide kanaması riski olabileceğinden, hemen yatış verir. Burak'a serum tedavisi uygularlar. Doktor tahlil sonuçlarına göre, Burak'ı taburcu edebileceğini söyler. Birkaç saat sonra serum biter, Burak ayağa kalkar, kendini biraz iyi hisseder ve lavaboya gideceğini söyler... Burak tedavisini tamamlamadan Acil Servis'in kapısından çıkıp, Hastane'den uzaklaşır. İstiklal Caddesi'nde yürümeye devam eder. Ertesi gün rahatsızlığının arttığını fark edince, dinlenmek için ailesini yanına Adana'ya döner. Burak çok zayıflamıştır. Üstelik çok yorgun ve durgundur. Annesi, babası ve kız kardeşi, Burak için endişe ederler; Hastaneye götürmek isterler. Burak Hastane'ye gitmek istemez, sadece evde dinlenmek istediğini söyler. Evde yalnız olduğu bir vakit, çok rahatsızlanır. Ayağa kalkar, soğuk bir duş almak ister, duş alırken yere yığılır. Birkaç saat sonra kendisine gelir. Telefonla kız kardeşini arar, Ambulansla Hastane'ye gelirler. Hastane'de Doktorlar Burak'ın mide kanaması geçirdiğini ve kan seviyesinin 9'lara düştüğünü, hayati risk taşıdığını söylerler. Burak'ı acilen yoğun bakıma alırlar. Hasta olduğunu kabullenmez. Doktorlara yoğun bakım odasında kalmak istemediğini söyler.

"Burak bey Kan seviyeniz 9'a düşmüş. Kanamayı durdurmamız gerekiyor. Aksi takdirde hayati riskiniz var."

Burak'ı cihaza bağlarlar. Burak yoğun bakım odasında solunum cihazlarına bağlanmış hastaları görür. İçlerinden biri can çekişiyordur. Kalp atışlarının duruşuna şahit olur. Doktor ve hemşireler panik halde hastayı kurtarmak için seferber olurlar. Bir süre onları izler. Şaşkındır. Yanında yatan hastanın ölümüne şahit olur. Doktor hastayı kaybettiklerini söyler. O an adamın ölümü Burak'ın gözlerinin önüne gelir. Kendini daha kötü hisseder. Kendi kalp atışlarını ekranda izlemeye başlar. Gözlerinin önünden şerit gibi geçer yaşanmış günler. Burak, gözleri yarı açık kalp atışını izlerken, bir anda gözleri kapanır. Artık yaşam mücadelesinde hayat onun için durmuştur. Gözleri kapanmıştır.

100 Yıl Sonra ...

Bundan yüz yıl sonra bir çocuk doğacak... " Baba, şairin gözyaşları neden ıslak değildi? diye bir soru soracak. Baba ise " Evlat, kurumuş cümlelerin izahı yok" diye cevap

verecek.

Çocuk meraklanacak:

"Kader ve Kederi anlatan bir şair, yaşam mücadelesinde neden kendine yenik düşüp hayatı, zamanı durdurmuştur? "Karşılaştığım her insan Rabbimin eseridir" Bütün bunlara sebep Ebru, Doğan, Suat, Feyza, Sena, Veysel ve nice karşılaştığı insanlar olamaz. Üstelik " yalnızlığı çok severdi, başıboş gezerdi, belki anlamsız gelecek ama biz kalabalıklarda ölürüz" diyen bir şaire, genç yaşta ölüm yakışır mıydı sence? Peki ya diğerleri? O kadar mücadele, çaba, umut, hayaller boşa edinilmiş tecrübeler miydi? Sonuç, yanlışı yenen doğrular olmalı demişti. Yanlışı yenemediler mi?"

Bak evlat:

"Ve bir anda zaman dursa, gece ve sabah arasında kalınsa ne yapardınız? diyerek başlamıştı bu yolculuğa... Ve bu yolculukta karşılaştığı insanlar oldu. Doğan can yoldaşı; büyük bir organizasyon şirketi kurma hayali vardı. Burak'ın hayali olan büyük projelere imzasını atıp, yaşadıkları dünyada insan gibi insan olmaktı arayışları... Büyük risk almışlardı. Burak'la birlikte zoru başarmışlardı. Hak ettikleri yerde değillerdi. Kim bilir belki de hayat, Doğan'a yeni fırsatlar sunacaktı. Burak İstanbul'dan ayrılmaya karar verdiğinde, Doğan organizasyon şirketi kurmak için babasından yüklü miktarda para aldı. Burak'ı bu yolculukta yalnız bırakmak istemedi. İstanbul'dan gitmemesi için ısrar etti. Burak bir karar vermişti ve dönüşü yoktu. Bu kararı alırken sadece kendini düşünmedi. Çünkü Doğan'ın kendine ait mütevazı yaşamının devam ettirmesini istemesi, büyük fedakarlıktı. Doğan kısa süre sonra, yeni bir işe girdi. Çok kısa zamanda hayatına eşi olacak insanı aldı. Düğününü yaptı. Eşiyle birlikte güzel günler onları beklemekteydi. Aradan zaman geçti, çocukları oldu. Ne güzel bir isimdir Okyanus, Doğan'ın mütevazı yaşamında var oldu. Aslında en büyük hayali aile kurmaktı. Ve bu büyük hayalini, ait olması gerektiği eşi ile başardı. Kimbilir yıllar sonra Burak geri dönmüş olsaydı, yarım kalan ertelenmiş hayallerini de başaracaklardı.

Ebru ise o günden sonra tekrar Amerika'ya döndü.

Sami, hayata dair yaşadığı bu zor günlerde bir çıkış yolu bulmak, kardeşi Sefa'yı cezaevinden kurtarmak zorundaydı. Sefa'yı Cezaevi'nden kurtarmak için yıllarca çaba sarf etti. Çünkü haksız yere yargılandıklarının farkındaydı. Kalbine nur denilen, Rahim olan Rahman'ı yerleştirdi. Genç yaşta tüm olumsuzluklara rağmen, bütün zorluklara göğüs gerdi, onurlu duruşundan ve yaşam mücadelesinden vazgeçmedi. Kurumsal bir şirkette üst düzey yönetici oldu. Önce İstanbul'a, sonra Kuzey Irak'a, oradan Rusya'ya yerleşti. Kardeşi, can yoldaşı Sefa'nın uzun bir aradan sonra nihayet kurtulmasını sağladı.

Suat ile Burak yollarda hep karşılaştılar. Birkaç defa albüm çıkartmak üzereyken, hataları kabul görmedi. Suat, onurlu duruşundan taviz vermedi. Tahammülü de yoktu. Emeğine kim saygı duyarsa, onunla yürümeyi Rabbi razı olsun istedi. Kısa sürede, bu yolculukta, maneviyatı kendisini Allah'ın huzuruna taşıdı. Yüzlerce esere imzasını attı. Gece gündüz demeden çalıştı. Kendi çabalarıyla bir albüm çıkarttı. Sevenleri, milyonlar, onun en güzel şarkılarına birlikte eşlik ettiler.

Feyza huzura çok önem veren biriydi. Çevresine, karşılaştığı insanlara da huzur veriyordu. Yardıma ihtiyacı olan elini uzatan her kimse, ona sığınyordu. Güç kulesi gibiydi. İnsanları dinlemeyi ve onlara yardım etmeyi çok seviyordu. Çok merhametli bir kişiliğe sahipti. Sevdiklerinin iyi yerlerde olması, onu mutlu ediyor ve sevindiriyordu. Hayata dair yaşadığı en güzel günleri, Burak ile paylaşmıştı. Burak'ın yanından ayrılırken fedakarlık yapmıştı. Onun özgür ruh hali ve yardımseverliği kendisine

benziyordu. Ara ara yollarda karşılaştılar. Çok iyi dost oldular. Feyza da Burak gibi kendisini insanlığa adamıştı.

Antalya'ya ailesinin yanına dönen Sena'nın, kısa sürede yaşamı değişti. Hayatına eşi olacak insanı aldı. Biri erkek, diğeri kız, iki çocuğu oldu. Çocuklarının adını Rüzgar ve Yağmur koydu. Doğayı yaratan o Yüce kudretin sahibinin, Rabbi olduğunu biliyordu.

Veysel...

Yıl 1995... Veysel ve ailesi Gölcük'te yaşıyorlardı. İki katlı müstakil bir evleri vardı. Annesi, babası, çocukları ve eşi ile birlikte bir arada yaşıyorlardı. Çocukluk yıllarında babası ve kendisi çalışma hayatında çok ezildikleri için Veysel, yıllar sonra ticaretle uğraşmaya karar verdi. Çalıştırdığı insanlara hak ettikleri kazancı vermiyor, kolay para kazanıyor, sermayesine güç katıyordu. Gölcük'te büyük bir gıda atölyesi açtı. Kazandığı paralarla ailesini daha refah yaşatmak için, Gölcük'te, deniz kenarında bir apartman satın aldı. Ailesi oraya yerleşmek istemedi... Veysel'de para kazanma hırsı vardı, ailesini hiçbir şekilde dinlemedi. Üstelik kolay para kazanıyordu. Para hırsından dolayı, eski yaşadıkları semtteki evlerini de satmıştı. Veysel ticaretle uğraştığı için, sürekli dışarıya seyahatlere gidiyordu. 17 Ağustos 1998, saat gece 03.02. Gölcük'de bir deprem meydana geldi. Veysel yolda evine dönerken, depreme yakalandı. Her yer yıkılmıştı. Etraf toz duman içerisindeydi. Gölcük'e evinin oraya geldiğinde, apartman sular altında kalmıştı. Depremde tüm ailesini kaybetmişti. Günlerce orada bekledi. Yardım ekipleri geldiğinde, çocuklarının birbirine sarılmış cesetlerini buldular. O anı görünce Veysel, geçici bir süre hafıza kaybı yaşadı. Yollara düştü. Yürüyerek İstanbul'a, Anadolu yakasına geldi. Bir süre orada yaşadı. Vapurla Avrupa yakasına geçti. Yıllarca orada yaşadı. Ve bu yaşamı kendisi tercih etti. Kendi seçtiği kaderi yaşayarak, kendini sokaklara mahkum etti. Çünkü dünya hırsları bir yere kadardı. Sevdiklerini kaybetmenin yaşattığı keder, kendi seçtiği kaderi olmuştu."

"Peki baba, Şair'e ne oldu. Yaşıyor mu?"

"Evladım bak, yıllar, yıllar geçti, emeği gönlümüzden geçti, karşılaştığı insanlar sözümüzden geçti, sözü özümüzden geçti. Kalplerde yaşayan bir insan hiç ölür mü evladım?"

"Peki baba, artık yaşam mücadelesinde hayat onun için durmuştu, gözleri kapanmıştı ve ölmek ona hiç yakışmamıştı. Sonra ne oldu?"

"Evlad; kader mi, keder mi, bilinmez ama "şaire genç yaşta ölüm yakışır mıydı ?" diyen sendin. İzleyelim görelim.."

Burak gözlerini tekrar hayata yavaşça açar. Tam 33 yıl geçmiştir... Yaşama bir ömür, iki can, bir cihan sığdırmıştır. Bir ses, "ait olmadığın yerdeysen" der... Ait olmadığı, eksik kaldığı bir yerdedir. Kendini çok güçlü hisseder. Doktora seslenir...

"Ben çok iyiyim, beni buradan lütfen çıkarın."

Doktor Burak'ı bırakır. Burak Hastane'den ayrıldıktan 3 gün sonra, Kıbrıs'a ödül almak için gitmek üzere bindiği büyük bir geminin güvertesinde, adaya doğru ellerini sağa ve sola açar.

" Birkaç kelime ile hayatı özetlemek isterdim, lakin cümlelerin bittiği yerde, virgül bağımsız kalıyor." Ve... ,

Gören işiten Rabbindir. Mutsuz musun? İncindin mi? Kendini iyi hissetmiyor musun? Rabbinden iste, lakin melekleri aracılıyla dile. Bilirim ki Rabbime aracıdır onlar... Tüm kusursuzlukları görmezden gel, affet, sev, sevil ve Melekler'den Rabbine aracı

olmalarını iste... Sonsuzluğa kaçma, sonsuzluk insanın kalbindedir. Çünkü kalbinde Rahman ve Rahim olan Allah vardır. Bazen daralıyor, nefes alamıyor olabilirsin! O sen değilsin! Sana bir nefes kadar yakın olan, Rabbindir. Şimdi hisset ve Meleklerden feyiz al, iste... Rabbini yalnız bırakma. İste... Dile... Kötüye dair yaşadıklarını unut... Geleceğini tayin et, mutluluk bir nefes kadar yakın... Bilirim ki yaşadıkların kaderin senin, lakin kederin olamaz. Keder yok, üzüntü yok, mutlu olmak için sebep çok... Kalbine, ruhuna, nur denilen Rahman'ı yerleştir. Değişime hazır ol.

Hadi! Yeni güne BİSMİLLAH...

“ Hayat, doğduğun an sana yazılmış kaderi yaşamak kadar uzakken... Hayat seni yaratan Rabbine kavuşmak kadar kısadır. ”

Burak Ballı

En Büyük Korkum, En Aciz Cesaretim

Aslında en büyük korkumdun
En aciz cesaretimdin
Şu kahrolası korkular en büyük cesaretlerimdi
Sonra söylediğim en son sözümün
Şimdi sen bana yokluğumuzun varlık sebebi olduğunu mu söylüyorsun?

Öyle düşünüyorsan
Aynaya baktığında bak bakalım kimi görüyorsun
Kendinden farklı bir şey görüyorsan
Bil ki onu da yapıyorumdur.

Ve nitekim...
Sözler üşüyor ise bu gece
Ya yüreğimizde kalır varlığımız,
Yada satırlarda kalır yokluğumuz.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

En Büyük Suç

En büyük utanç, çare olmak varken çaresizliğin karşısında yiğitlenmekmiş.

En büyük suç, haklıyı haksızı ayırt etmeden güçlünün yanında cesaretlenmekmiş.

En acı olanı da tuzluğu şeker zannedip tadına bakmadan yüzünü ekşitmemekmiş.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Eylül

Takvimin son yaprağı gibi gece
Eylül biriktiriyorum
Filizlenip yeşerecek günlere

Burak Ballı

Gece Gibi ıplak

Garip bir insan dünyası olmuş
Hücre ölmüş, beyinler küçülmüş
Ne kadar da zavallılar
Kendi kötölüklerini
Saflık olarak göstermeye çalışıyorlar

Meleğe bürünmüş şeytan yüzüyle
Seni alt edeceklerini düşünürler
Hain fikirler
Karanlık dümenler çeviriyorlar
Gece gibi çıplak
Her şeyden habersizce kötölüğü yaşıyoruz.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Geceye Ömür

Bahar geliyor
Mutlu ol
Kış geliyor
Üşüyor olsan da
Solmayan bir çiçek ol
Yaz geliyor
İlla ki yanacaksın
Her defasında
Bir değil, iki değil, üç değil
Her defasında ...
Ayrılık kapına vuracak
Yüzleşeceksin
Yaprak dökereceksin
Kış göreceksin
Ama bahar hep gelecek
Filizlenecek çiçek vereceksin
Tohum ekeceksin
İlla tek mevsim değil
Dört mevsim
Can olacaksın
Yeri gelecek
Hayata gülüp geçeceksin
Sıkıntıların olacak
Dertlerin olacak
Can dediğin
Can olacak
Hayatından gidenler olacak
Sorgulama
Yaşa
Yaşaya bildiğin kadar yaşa
Yaşa
Geceye ömür güne dem olsun

Yaşadıkların
Yaşayacakların
Geceye ömür
Güne dem olsun

Amma ve Lâkin
Biz Şairler
Geceye Ömür

Burak Ballı

Gelde Şükretme

Ne gariptir o ellerde talihsiz olmak
Haktır aslında sıfatını yolunda bulmak
Çaresiz!
Bitkin!
Mağcup düşmüşken...
Hayat bir tebessümden ibaret
Hayat canına can katanlardan ibaret.
Ve şimdi İsyân etme
"İsyankârlık sadece basit insanların cehaletinde bir muhalefet..."

Ve şimdi gel de şükretme
Ve şimdi gel de şükretme
Hayat bir günden değil,
Sevdiklerinle bir ömürden ibaret.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gitmeliyim

Sözlerimi esirgeyemedim
Azrail oldum, elveda derken
Seni yıllarca bekledim
Kayıp bir limanın kentinden
İtiraf etmeliyim bu sevginin adını koyamadım
Gözlerim körken
Gitmeliyim, gitmeliyim dostlarım yol yakinken

Bedenimi saklayamadım
Bana uzattığın elden
Gözyaşlarıma hâkim olamadım
Sana sarıldığım köşeden
Bu sevginin anlamsızlığı
Gecelerin sessizliğinden
Gitmeliyim, gitmeliyim dostlarım yol yakinken

Şimdi gidiyorum
Sensiz olmayan İstanbul'a
Sensiz olmayan rıhtıma
Sensiz olmayan vapura
Şimdi gidiyorum
Sensiz olmayan
O ıssız dört köşeli duvara
İçimdeki sensiz olan yalnızlığa

Şimdi gidiyorum
Unutulmaz olan
O ıssız gecenin sırrına
Gözyaşlarıma hâkim olmadığım sokaklara
Ölümü yaşıyorum, ölümü
Gittiğim her yolda
Ruhumu gönderiyorum, ruhumu
Hissettiğim ve hissettiğin her anda

Kimini toprak çeker beni de gökyüzü
Gitme zamanı dostlarım.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gölgemiz Bedenimizden Ağır

Hatırası var bize geçmişin
Camda izi kalır kar tanelerinin
Küçük şeylerle yetinmeyenin
Şimdi hakkını ver verebilirsen

Canım dediğin eski arkadaşların
Sıcaklığını yitirmeyen, tebessüm dolu hoş bakışların
Saf, tertemiz, o beklentisiz kucaklaşmaların
Şimdi hakkını ver verebilirsen

Her gün güzeldir
Zamanın değerini bilirsen
Çocukken söylediğin melodiyi
Şimdi çal çalabilirsen

Düş yolunda kalemim kırıldı
Dört duvar arasında
Yaz yazabilirsen
Zamandan gelen alinyazımızı
Topraktan gelen bedenimize
Kaz kazabilirsen

Bir mani vardı mürekkebin dilinde
Şimdi ellerim kalemsiz kaldı
Bir melodi vardı çocukken dilimde
Şimdi saçlarım ağardı kaldı
Bir duygu vardı gözlerimin ferinde
Şimdi dizlerimde derman mı kaldı

Artık gölgemiz bedenimizden ağır
Taşısın taşıyamazsın
Ay ışığının denize hasretliği gibi;
Yaşamda gölge gibi kalırsın

Kendi adımlarımızdan öne alırsak zamanı
Hatırlarım oğlum diye seslenen babamı
Onun dünyasında varken
Bakarsın öbür dünyaya
Kalmak zor gelir
Gitmek daha da zor
Onu unutmaktansa
Zamanı ortalar durursun

Yol kenarında
Eskisini yenisi ile değiştiremediğin
Kırık bisikletin gelir aklına
Gözyaşlarına boğulursun
Her ağlayışta
Sevinçle hüznü yaşamda bulursun
Büyük adamların korktuğu gölgelerinde yol olur
Annemin canım dediği sözü ile yaşamda yerini bulursun

İşte bizim hatıralarımız
Kırık camda gördüğümüz kar taneleri gibi.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gönlüne Düşmek İsterdim

Yağmurlu bir gecenin ardından içimi dökmek isterdim sana. Nasıl kar taneleri birbirine değmeden üşümüyorsa, yağmur taneleri gibi birbirine değmeden gönlüne düşmek isterdim.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gönül Yarası

Ben o koca heybetli denizi
Senin emrine yaratmışım
Sen ise limandaki kaptanı
O denizin sahibi sandın

Hiçbir ırmak bensiz aşka doymadı
Hiçbir deniz bensiz karaya vurmadı

Kalp yarası ağırdır
Gönül yarası ise sağırdır

Burak Ballı

Gözlerimde Bir Perde Kirpiklerimde Islanmış Tozlar

Bir bir anılarım gelir aklıma
Yaşamdan kesitler
Gözlerimde bir perde
Kirpiklerimde ıslanmış tozlar

Anılar
Sevgiler
Yasak aşklar
Gözlerimde bir perde
Kirpiklerimde eski tozlar

Sessiz bir bekleyişti
Bir ah çekiş, bir gülüşü
Vakit akşamı bulduğunda
Gözlerimde bir perde
Kirpiklerimde şaheser oklar
Gözlerimde bir perde
Rüyalarımda gerçek dostlar

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gözyaşlarım Servet Oldu Akıp Gitmeyen

Yıllar yılı çektiğim bu ıstırap neden
Yaralı yüreğimle ağlıyor bu beden
Suçlu kim dersen
Evet, sen
Islak gözlerim her şeyi yaşayıp bilen

Nefreti makam oldu nihayet kalben seven
Sözcükler anlamsız oldu
Yalanlarla endişelenen
Gözyaşlarım servet oldu akıp gitmeyen
Mutluluğumu ve hüznümü paylaştığım kalemim
Her şeyi yaşayıp bilen

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gözyaşlarımdan Sıçrayan Mürekkebin Lekesi

Bir tesadüftü
Bir anlıktı
Bir mesajdı
Gözlerim gözlerinde kaldı

Tozlu, taşlı bir sokaktı
İki beden karşılaştı
Gözler miraçtı
Sözler yüreğimizde kaldı

Zaman sabrımızı aldı
Sabır sevgimizi çaldı
Ağırdı bu ceza
İlahi bir adaletti bu ceza

Neye yanarım biliyor musun?
Kaderden gelen alinyazımıza
Neye yanarım biliyor musun?
Sevaplarımızdan gelen günahlarımıza
Neye yanarım biliyor musun?
Bir gözyaşındaki damla olamadığıma

Gözyaşındaki bir damla olsam
Gözyaşlarına damlayamadığıma
Gözyaşlarına damlasam
Beni yanına alamadığına
Yanına alsan beni
Bir türlü kendimi anlatamadığıma

Neye, neye yanarım biliyor musun?
Diz çökemediğim asaletime
Diz çökemediğim asaletine

Yüzüm dün gece gözyaşlarımdan sıçrayan
mürekkebin lekesiyle yere düştü.
Şimdi ise o leke
Yüreğimin sesi "SESSİZ BEKLEYİŞ" im oldu.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gül, Ne Olur Gül!

Artık alıştım sevinçle hüznü bir arada yaşamaya
Artık alıştım bıraktığım gülü dikeninden ayırmaya
Artık alıştım gülü gülle soldurmaya
Gül, ne olur solma
Solarsan adın bende kalır gül
Dikenin ömrüme batar
Ömrüm sensiz yol katar
Gül, gül
Senin adın bende pınar gibi akar
Gül, gül
Ne olur gül

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Gülen Yüzüm

Giderken...
Kaldı ki bende bir yarın var
Sanma ki yarın güneş doğmayacak
Yarım kalan bende bir sözün var
Ben susarsam gözlerim konuşur
Bak o göze
"Gözüm! " de yar.
Şesime ses ol
İşitmessem de söyleyen dilim ol
Sensiz susar oldu bu güneş!
Gül artık!
Gülen yüzüm ol...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Haklısın Doğan

"Abi İstanbul çok güzel şehir. Şu muhteşem manzarayı görüyor musun? Gecesi ayrı, gündüzü ayrı güzel. İçinde mahkumiyet de var, özgürlük de. Kimine zenginlik, kimine yoksulluk düştü bu şehirde. Bazen dikenli yataklarında yatırdı, bazen pamuktan daha yumuşaktı. Aslında kimin fitratında ne varsa, onu verdi bu şehir. Burada olmamız da tesadüf değil aslında. Haksız mıyım abi?" Haklısın Doğan...

Burak Ballı

Hapis Soran Günlere

Kışın ortasında kar yağarken yeşeren yaprakların
Ne anlama geldiğini senden öğrendim
İlkbahar ve sonbahar yer değiştirdiğinde
Aşkın ayrılıkla yer değiştirdiğini senden öğrendim

Peki...

Kederi, acıyı hiç konuşmayacak mıyız seninle?
Denize düşen mehtabın adının yakamoz olduğunu konuşmayacak mıyız seninle?

Peki...

Yaşamımızda her sonun
Yeni bir başlangıç olduğunu konuşmayacak mıyız seninle?
Sonla başlangıç yer değiştirirse
Yazın kışla olan hesaplaşmasını konuşmayacak mıyız seninle?
Konuşmayacağız

Evet

Evet konuşmayacağız
Çünkü biz seninle son demdik
Son dedik
Sonu biliyoruz
Sonsuzluğa gidiyoruz.

Şimdi

Görünüşüme aldanıp sanmayın ki kusursuz olduğumu
Kusursuzluğumda kusur aradım
Kusura bakmayın dostlarım.
Şehir cesaretim
Köy mektebim
Çocukken beklediğim esaretim
Şimdi kaybolmuş
Kusura bakmayın dostlarım

Ben bu gece çayın demindeki yaprak gibi kendime ait sırlardaki sözlerimin esiri
olduğumun evet bununda farkındayım
Şimdi sürgün var sürgüne
Mütevazı, mütevazı sürgüne
Hapis soran günlere

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Hayat Öyle Bir Dem Ki

Hayat öyle bir dem ki
Vurdukça kadehlerin sesi geliyor
Rakının dibindeki aşk bana hasretken
Yudumladım nefsim densiz
İsteklerim bensiz
Şarkılar söylene dursun
Lâkin herkes birbirinden habersiz.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Hayatın Anlamı Dahî Olsa Zaman

Öyle bir zaman gelir ki
Gece ve sabah arasında kalırsın
Bir anda zamanı durdurmak istersin
Gökyüzüne bakarak
Gecenin sessizliğı
Hiç bitmesin istersin
O an hiç bitmemecesine
Hayatın anlamı dahi olsa
ZAMAN.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Herkes Birbirinden Habersiz

Giden her kadının ardından
Gelen her kadının bakışından
Görmem gerekenleri gördüm
Dar evine düştüm
Yalansızdım
Noksansız
Kedersiz
Bıçak gibi keskin
Eller kelepçesiz
Tenim arzu halsiz
Tadım bâzen bensiz
Dilime sorsan
Dilimin değdiği yer bâzen şekerli, bâzen de şekersiz
Yudumladım
Nefsim densiz
İsteklerim bensiz
Şarkılar söylene dursun
Lâkin herkes birbirinden habersiz.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Huzur

Güneşin sesi vardır.
Kırmızıdır!
Gonca bir gül kadar kızıldır! Yakar!

Burak Ballı

İncitmeyeceksin

Gittin mi küçük adımlarla gideceksin
Kimseyi incitmeyeceksin
Kalan zaten seni yüreğinde hissetmiştir
Gidene de eyvallah etmeyeceksin
Ama incitmeyeceksin.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

İstanbul

Ne zaman yalnız kalsam
Bir dostun sıcaklığını
Senin büyüğü gizeminde buldum İstanbul

Senin gibi bir dost, gönülde huzur
Senin gibi bir dost, gözlerde ışık
Yürekte sevgi yetiştiren ve yaşatan
İnsan olmayı hatırlatan
Güzellikler içinde gizemini koruyan
Güzel İstanbul, merhaba

Sana geldiğim ilk gün
İçimde hüznler dağılıverdi
Kimi zaman sessizliğe bürünür
Kimi zaman senin sokaklarında yürür
Kimi zaman ağlayıp, kimi zaman güldüğüm

Sana ait şarkıları
Dinleyemedim, söyleyemedim
Sana ait sultanları, padişahları göremedim
Sahibi sensin, diyemedim

Sana ait onca aşktan sonra
Kendi aşkıma sahip olamadım
Sarılamadım
Benden kalan
Senden giden günleri
Bulamadım, bilemedim

Oysa nerede doğduğumun ne önemi var
Kaderim seninle
Ruhunu bedenime sar
Seni anlamam yeter
Beni anlıyor musun yâr
Kaderim seninle, ruhunu bedenime sar

Tarih seni yaşanılanlarla anlattı
Şimdi ben, seni sana anlatıyorum
Benden kalan
Senden giden günlerin hesabına
Artık senin de bir sahibin var
Güzel İstanbul, merhaba

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

İstemedem Ağlamak

Gececeğini bile bile
Hastayım demek gelmiyor içimden
Hele ki gözyaşlarım
Benim iradem dışında
Damla damla gözlerimden dökülürken
Bir tanımadığım İNSAN karşıma geçmiş
Geçmiş olsun derken?
Geçmesinde bir hayır aradım
Beni tanımadan severken!
Sanırım İstemedem ağlamak bu olsa gerek...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

İyilik Tenha Olmuş Artık Gölgeinden

Varsayımlar, endişeler, günlükler,
Anılar, maceralar, sevgiler...
Bir beden de iki insan gibi beklerler
Açlar, kurtlar, son umutlar,
Sonrasında bulutlar,
Ağlayan yumruklar,
Anlamsızlıklar,
Anlattıklarımı anlayamayanlar
Doğrular,
Yanlışlar,
Duygular,
Yorulmuş olan ebedi sorgular,
Şimdi meşguliyetler içinde cevap veremediğimiz sorgular...
Gece güneş,
Yıldızlarda bir emsal duvar
Sorgusuz, sualsiz, sebepsiz gün,
Hesap sorar
Baharın ne önemi var?
Ha ilk ha sonbahar!
Gecenin matemi, gündüzün sitemi var
Her gün bir ten
Nefesimiz nefeslerden
Ömrümüzdeki son dem
Çıplak olan bedenden
Allah'ım! Sen affet
Bu kötülükler aslında
Sorgusuz sebeplerden
İyilik تنها olmuş artık gölgeinden...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Kaderimizse

Sana aşık olmaktan korkuyorum.
Ama sen bu kadar aşk kokarken,
Aşktan korkuyorsun.

Seni sevmek bana yakışır.
Aşk dilde zaten.
Bir vakit gelir kaderimizse,
O da bize yakışır.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Kadın Olmak

Bir kadını anlatmak...
Satırlara sığar mı bilmem de
Bildiğim tek gerçek, yaşam denilen sabatımızda
Hepimizin kırık bir çerçevenin karşısında
Birbirimize bakan yansımalar olduğumuzdur.
Ortak payda da bu değil midir?
Bir kadın, bir erkeğin var oluşu,
Bir erkek de bir kadının varoluşudur.
Ve bu kırık çerçevenin karşısında
Kadın erkek ayırt etmeden
Yaşamda aynı ruhu taşıyan teslimatçılar olduğumuzdur.
Ne mutlu, doğruluk ve güzellik adına eşit paylaşımlar yaşayabilene...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Kalbimi Cennetine Bağışla

Kalbimi cennetine bağışla..
Sır gibi kalsın gönlümde..
Hiç vedası olmasın.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Kalpte Ateş Varsa Kıyamet İşte O Zaman Kopar

Gökyüzü zifiri karanlık,
Yıldızlar esrarengiz,
Evrenin en güzel yıldızı boşlukta
Kıyameti bekler habersiz

Hangi yıldız sen,
Hangi yıldız ben?
Bildiğimiz bilmediğimiz her şey
Sorgusuz sualsiz, habersizken
Sırtım yüze vurmuş lâkin gölgesi yokken
Şimdi hiçliğin içerisinde hiçbir şeyken

Bir yıldız kayar
Günler sayfaları sayar
Şimdi... Evet, ŞİMDİ
Söylesene yâr
Yokluğun varsa
Aşkın bizi kıyamete saklar
Sanmaki dünya bizi aklar
Gün batar, güneş doğar
Yaprak sessizce bakar
Gece renge renk katar
Kalpte ateş varsa
Kıyamet işte o zaman kopar.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Kavuşmak Onun Elinde

Gözlerinde gezdim gecenin hatırı var mı diye
Ne dediler biliyor musun?
Karanlık bir odanın baş ucunda
Yüreğine dokunacak bir kadının huzuru var ise
Sitem etme
Ayrılıklar çok çabuk geçer
Kavuşmaksa onun elinde...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Kim Bilir

"KİM BİLİR"
Belki de bu yürek bir gün severse
"KİM BİLİR" Hoş geldin Aşk derse...
Direnmezdim yalnızlığa.
Haykırırdım, alay edercesine!
Ciğerlerime senin nefesini çeker,
Poyraz olurum.
Gecenin bitmeyen ayazında,
Sesini her duyduğumda
Bir kıvılcımınla dünyayı yakardım
"KİM BİLİR"..
"KİM BİLİR"
Bir gün belki hayat bana
AŞK derse
"KİM BİLİR" bu yürek bir gün severse.
"KİM BİLİR? "

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Kirli Yüzler

Yaşamımızda kaygılar vardır
Görünür yüze
Bir tebessümle insan kanar
Söylenen söze
Alışır zamanla
Görünmeyen kirli yüze

Yaşamımızda dostluklar vardır
Görünür yüze
Alışır beden zamanla
Doğru söylenen söze
Sonrasında insan düşer öze

Yaşamımızda bir zeytini
Üçe bölüp yiyen
Unuttuğumuz insanlar da vardır

Yaşamımızda
Soğuk kış gecelerinde
Atkısı olmayan
Paltosu olmayan
Doğru söze yalan katmayan insanlar da vardır

Evet yaşamımızda her şeye rağmen
Gerçekleştirmek istediğimiz hayaller de vardır

Kirli olmayan bir öze
Yalan olmayan bir söze
Helale haram katmayan bir yüze
Kavuşmak isteyen insanlar da vardır
İşte bizim hayallerimiz başkalarının gerçekleştirmedeği hayallerdir.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Köz Söner, Ateş Ağlar

Güneş üzerime çöker
Gölge ağlar "Nere? " diye.
Sağım solum birbirine bakar.
Sağımdaki melek ağlar "Solum nere? " diye
Dil ehli mektebinde sırrın esiri olmuş.
Geçem ağlar "Gündüzüm nere? " diye
Yağmurun içerisindeki ses ağlar
"Gözüm nere? " diye
Emir varsa kul emredenin sözünden çıkar.
Hâl ağlar "Hâlimiz nere? " diye
Bir izdivaç olmuş hayatın romanı
Kitap yazar söz ağlar "Nere? " diye
Canı alan candandır.
Ruhu nurundan veren Allah'tır.
Kalp ağlar
Söz bekçilik yapar
Kul bilmez
Kulun bildiği tek söz "Nere? " diye
Velhasıl
Köz Söner, Ateş Ağlar "Nere? " diye

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Mesafeler

Mesafeler hep engel,
Mesafeler arttıkça kaygılar da artıyor
Başarabilir miyiz bilmiyorum?
Bildiğim tek gerçek
Ayaklarımın altı ``CEHENNEM ``
Başımın üstü ``CENNET ``

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Mucize İnsanın Kendisidir

Bazen sessizce beklemek kadere refakat etmektir. İnsanın kaderi kendi elindedir. Mucize kendiliğinden oluşmaz çaba gerekir. Çok çalışmak gerekir. Mucize insana sunulmuş bir meyvedir. Kolay yoldan bir şeye sahip olamaz insan. Yaşamın tüm gereksinimlerini bilmesi öğrenmesi ve keşfetmesi gerekir. Bu yüzden insan hayatı bir ağaca benzer. Dört mevsim geçmiştir üzerinden... Dalları kırılrsa da sarsılmaz yine meyvesini verir. İnsan da bir ağaç gibi olmalı. Her şeyin farkında olmalı. Kökü öyle derinlere salmalı ki tek başına kalsa da yıkılmamalı ve asla mucize bekleyerek yaşamamalı. Mucize insanın ta kendisidir.

Burak Ballı

Mutlu Ol...

Zaman bize çok şey kaybettirdi. Bu yüzden bir anda zamanı durdurmak gece ve sabah arasında kalmak bir insanın yapacağı en son şeydi. Kaç kadını sevdin, kaç kadına dokundun, yüreğinde bir imla hatası olarak kaç defa yanlışlarını kabul ettin. İtiraf etmekten asla korkma... Kaçma! Bir baba ol mesela, bazen de bir anne, seni mutlu eden çocukların olsun bu zaman içerisinde... Üzüntülerini sevinçlerini düşün. Arkana dön ve bir bak... Kaç kalp kırdın... Elini uzattıklarınla dokunduklarını kıyasla... Belki ezber olacak ama yaşadığın her şeyi düşün. Ezber yaşadığın her şeyi... Sana katılanları sana bir şeyler katanları... Geleceğini tebessümle anlat. Kaçma! Kaç yaşında olursan ol, bir çocuk ol mesela... Hıçkırma hıçkırma kahkahalar at... Küçük şeylerle mutlu ol. Küçük şeylerle mutlu olacaksan MESELA bir KADIN ol... KADIN topraktır. " Çünkü Cennet Anaların Ayaklarının Altındadır. " Ey insanoğlu eleştirme, yargılama,,, umutsuzluğa kapılma. Eleştirdiğin yargıladığın her şey sana geri dönecektir. Küçük şeylerle mutlu ol... Mesela bir kadın, bir de erkek ol... Yaşamın tüm gereksinimleri seni bulacaktır ve... MUTLU OL...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Mutluluğun Rengi Kırmızı Değil Beyaz Olmalı

Beyaz bir sayfa bırakacağım sana
İçinde yazılmamış mutluluklar, tutulmamış bir el
Değmemiş bir ten, tatmamış bir dil, ayrılıklar
Başlamayan bir sevgi bırakacağım sana
Noktası virgölü olmayan
Hayal bile edemeyeceğin
Bembeyaz boş bir sayfa
Ve sonra
Mutluğun rengi kırmızı değil
Beyaz olmalı diye
Haykıracaksın tüm dünyaya

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Mutsuz Musun?

Mutsuz musun? İncindin mi? Kendini iyi hissetmiyor musun? Gel, affet, sev sevil...
Kötüye dair yaşadıklarını unut... Geleceğini tayin et, mutluluk bir nefes kadar yakın...
Bilirim ki yaşadıkların kaderin senin, lakin kederin olamaz. Keder yok, üzüntü yok,
mutlu olmak için sebep çok.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Naysi

Açlık varsa tokluğun kıymeti bilinmez
Yokluk varsa varlığın kıymeti bilinmez
Söz yoksa da başlığın kıymeti bilinmez
Buyurun size benden bir başlık...

Bir gün kör bir insan gördüm.
Dedim ki: Allah'ım bu kulunun suçu ne?
Ben sizin görmediğiniz gönül gözünü ona verdim!
Sizde o göz varken gönül gözünüzü görebilesiniz diye
Sebepli bir kul gönderdim...

Bir kaç adım daha attım,
Dilsiz bir insan gördüm
Allah'ım! Bu kulunun suçu ne peki?
Ben ona öyle bir düşünce verdim ki
Sizin düşünemediklerinizi düşünsün...
Ama haddinden fazla konuşmasın.
Siz de bunu görün
Ve ibret alasınız diye dilsiz bir kul gönderdim...

Birkaç adım daha attım
Baktım ki bir insan
Tekerlekli sandalyede
Allah'ım! Peki ya bunun suçu ne?
Ben ona öyle bir aşk verdim ki
Engelleri olsa da yürüyebilmesini öğrettim.
Siz yürürken dahi o engeli aşamıyorsunuz;
Size ibret olsun diye
O kulumu da dünyanıza gönderdim...

Adımlarım hızlandı
İsyankâr bir kız gördüm.
O kadar güzel
O kadar kusursuzdu ki
Dayanamadım yanına yaklaştım...
Biraz dinledim de onu
Öyle Allah'a isyan vardı ki...

Allah'ım! Bu kadar kusursuz yarattığın,
Yaşama şansı verdiğin lâkin sana isyan eden
Bu kadar güzel, kusursuz bir kulun ne işi var peki bu dünyada?
Düşündüm durdum
Bulmak istedim...
Bu sorunun cevabını.
Sonra anladım ki
Onu biz bu hale getirdik
İnsanlık adına onun geliş sebebi yoktu.
Amaçlarından uzak görevleri de yoktu.
Onun aslında isyanı Allah'tan ziyade insanlığa çoktu.

Sen, ben... Yaşamı yaşanamayan hale getiren bizler...

Biz her Şeye sahipken
İster isyan edelim istersek etmeyelim
İster inanalım istersek inanmayalım
Bizim de o kuldun farkımız yoktu!
Çünkü...
Biz bu hale getirmiştik onu!
Ne bir dilsiz, ne bir kr, ne bir sağır
Ne de kötürüm bir kul kadar...
Şükreden olamadık.

Ona
Yaşanan ya da yaşanmışlıkların içerisinde var olan...
Her Şeyi göstermek istedim.
Haykırdım
Gecenin sessizliğinde...
Fırsat bulamadım
Ona yaradan rabbini anlatmak için
Çünkü onun aşkına ne tarif vardı
Ne de gözle görülebilir bir tanım
Gücüm mecalim de yoktu
Oysa yarattığı her kusurlu kula dair bir cevabı vardı.
Yaşadıklarımı, bu hale gelmesine sebep olduğumuz insana da anlattım.

Sonra gülümsedi, döndü bana dedi ki:
Yoksa Yaradan'la konuştuğunu mu iddia ediyorsun?
Derin bir nefes aldım
Sessizlik sardı her bir yanı
Doğacak güneşin deryasıydı
Uzaktan gelen bir zlemdi
Kelimeler kendiliğinden Őehadet getirdi ve sonra
Ben size Şah damarınız kadar yakınım!
Diyen bir ALLAH'la neden konuŐmuyorsun?
Sana sevgiyi de verir aşkı da
Sen kusursuzluklarını gr diye.
Sana acıyı da tattırır sevinci de
Geceyle gündüz arasındaki farkı gr diye
Sana doğruyu da tecrübe ettirir yanlışı da
Sen bu sebepleri düşün
Ve sana kendinden yakın olan rabbini tanı
Sonra da içindeki seni tanı
Őeytanı tanı diye.

Şimdi bu kadar kusursuzlukların içerisinde
Sen kendine yakın olan her Şeye kusur bulurken
Dedim ki Allah'ıma,

Ruhum senden, gücüm senden
Sen her Şeyin sahibi isen,
Ben sensem
Ben de her Şeyin sahibi olabilirim
Yeter ki isteyeyim senden.

Gücüm senden
Ruhum senden
Canım senden
Sen affet
Bu hale getirdiğimiz kulun
Varlığına olan isyanı sebebinden.
Yine bana baktı gülümsedi!
Ben varlığını hissettirecek sebebiyken
Sonra anladım ki o da benden.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Ne Söylesem

Duygularım tarifsiz
Hicazım makamsız
Sessizliğim benden sessiz
Gönlüm sarhoş
Kalbim ayyaş
Gözlerim viran
Ne söylesem, ne söylesem, gelmezsin bir an.

Baldı dudaklarım
Ekşidi dilimdeki damağım
Nefesim sessiz
Sessizliğim benden sessiz
Tenim teninden habersiz
Tarifsizdi yüreğimdeki makam
Ne söylesem, ne söylesem, gelmezsin bir an.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

O Artık Benim Sırrım

Bir demet dileği vardı
İçinden birini aldı
Sonra yüzüme baktı
Yürekten gelen sözleri bana bıraktı

Kelimeler sayfaları aldı
Sözleri benimle ağladı
Gözyaşları yaprakları suladı
Yürekten gelen sözleri bana bıraktı

Bir tebessümle baktı
Yanıma yavaşça yaklaştı
Aktı saçları
Aktı sakalları
Elimi uzattığımda
Aktı, aktı gözyaşları

Adımlar atıldı
Yollar ardımızda kaldı
Geriye bakıldı
Gözlerim mazide sırrı aradı

Bir fani dünya idi
Gerçek bir rüya idi
Kızıla boyanmış gece
Sonsuzluğun habercisiydi

Şaşkındı
Mağçuptu
Yalvardı
Haykırdı

Birçok yürek vardı
Eller birbirine kavuşmadı
Birçok el vardı
Yazacak yürekler sayfalara kavuşmadı

Zamana bıraktı
Gidecek yolu bulamadı
Kaldırım taşları onu aradı
Bastığı toprak bedenini aldı
Ruhunu bıraktı
Yürekten gelen son sözleri ise bende kaldı
O artık benim sırrım.

Burak Ballı

Otuzüçe Ramak Kala

Hayatımın bir sonbaharı geçti sanki ömrümden
Kaç defa öldün, deseler
Kaç defa dirildin, deseler
Kime ne?
Omzumdan çekilmiş melekler!
Yüreğim surpe su!
Kararmış öfkem!
Vicdanım ne de hür!
Neyin hincısın be hayat!
Neyin hırsısın be hayat!
Her gün bulursun bir gözde bir renk
Her gün bulursun bir tende bir ahenk

Allah'ım tövben kelamın yok mu senin!
Öyle olsaydı
Gök yere kavuşur muydu dersin
Sen kuluna verdiğin derdi alsan
Gök yere kavuşur muydu dersin

Yıllara meydan okudum
Otuz üçe ramak kala
Ruhların akıbetinde yoruldum
Saf, masum, tertemiz, yüzlerin gölgesinde
Var oldum, kayboldum

Hayat o kadar enteresan ki
Nerdeyse yüreğimde hiç bir şey kalmamış
Senin huzurundaki damlalar bile kalmamış
Artık ağlıyor!
Ağlıyor, suskun deli yüreğim!
Sessiz bekleyiş ağlıyor
Hiç sessiz bekleyen bir şeyin ağladığı, hırslandığı, kinlendiği görülmüş müdür ki?

Nasıl bir hayat bu,
Nasıl bir düzen?
Yaşam denilen bu oyunda kim kimle kumar oynuyor?
Sen mi atıyorsun bana aşık,
Ben mi atıyorum sana aşık?
Kimler geldi,
Kimler geçti...
Ne hal kaldı.
Ne takat!
Tenlerin ne seçimi var,
Ne de bedenlerin seçilmemişi
Öyle bir Hayır! ile baş başayım ki
Evet diyebileceğim
Hayırını arayabileceğim
Yada yaşama elveda diyip; kaçabileceğim
Başka bir yanımda yok ki
Nereye gitsem gerçekler yine beni bulacak

Sen bana saltanatı verdin
Sen bana minarelerin ucundaki yıldızların hilalini verdin
Sen bana gökyüzünün en derin sularındaki
Bulutların merhametini verdin
Sen sende olan bir tohumun
Saklı olan sırrını verdin
Ben senin sözlerinin esiri ve
Hükmün oldum
Dilim varmıyor artık söylemeye
Ne yıldızım kalmış,
Ne de hilalim!
Dilim kanmıyor,

Gökyüzüne baktığımda yıldızlar bana kanmıyor
Ağlıyorum! Secde etsem
Ellerim paramparça
Dizlerimin nasırı bile bende kalmıyor
Sanırım hayat, bize oynadı yine oyununu;
Sanırım yine hayat, bize oynadı yine oyununu
Bir lokma ekmeğe muhtaçken
Bir cuma namazının niyeti varken
İçime kin bürünmüş
Nefretim Deccal denilen adamdan
Kim bilir, ne bilinir öfkem?
Mehdi'nin duyduğu ses
Yüreğimin esen yelinden

Sanırım tükeniyorum,
Tüketiyorum
Hayata "Merhaba" dediğim sahte gözyaşlarımdaki
Yaşam denilen sahte oyunu...
Ve yaş erdi muradına otuzüç oldu,
Ruhumun şahitliğinde
Yaş erdi muradına otuzüç oldu...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Ölüer Gözyaşı Dökemez

Gece ve sabah arasında
Sessizlik sardı her bir yanımı
Doğacak güneşin deryasında
Uzaklardan gelen özlemlerin
Çoğalacağından korkarım

Uykusuz geçen her gecenin ardından
Sabahları kovalar durursun
Gecenin sessiz karanlığında
Seni yalnızlıklara
Bırakmaktan korkarım

Karanlık bir odanın sessizliğinde
Ciğerlerime senin nefesini çeker
Poyraz olurum
Gecenin bitmeyen ayazında
Yüzünü görmeden
Sabahların olmayacağından korkarım

Bulutlar ağlamaklı gözlerim gibi
Yalnızlığım sana hasretken
Baş harfi ben olan
Sesini her duyduğumda
Mum gibi
Eriyeceğimden korkarım

İçimdeki bu kaygılar
Seni uzaklarda sever olmamdır
Şimdi gel
Güller solmadan
Dizlerimin dermanı
Gözlerimin feri kaçmadan gel
Gel ki
Düş değil gerçek olup
Kalabileyim kalbinin en güzel yerinde

Gelemezsin biliyorum
Biliyorum ki
Ölüer gözyaşı dökemez

Ben de tam tersine
Sende gül olup
Yaprak dökümü misali
Son bulacağım

Yeni bir başlangıçta
Söyleyen dilindeki adımla
Zamandan önce söylediğim sözle
Yalan olacağım
Sana ait söylediğim her sözün esiri
Yine de ve yeniden
Seni seviyor olacağım.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Rüya Gördüm, Uyandım Rüyamda

Rüya gördüm
Uyandım rüyamda
Her tabir, her söze şahitken
Şükreden kul göremedim dünyamda
Gerçekler suçüstü yakalandı
Uyandım rüyamda
Haklı diye övünür kötülük dünyamda

İster can al
İster can yak
İstersen varlığı sebebimiz olan yaşam bize hak
Rüya gördüm
Uyandım rüyamda
Şükreden kul göremedim dünyamda

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Rüyamdı

Esmer miydi? Sarışın mıydı? Kumral mıydı?
Gözleri beni yakacak kadar sıcaktı
Yanına yaklaştım
Soğuk bir kalbi vardı
Biraz sohbet
Biraz da sükunet
Zaman ilaç gibiydi
Ne dünün bugünden haberi vardı
Ne de bugünün dünden haberi vardı
Elleri önce kalbime
Sonra sözleri dudaklarıma dokundu
Yanına yaklaştım
Yanmak istedim
Yoktu bir çaresi,dokunmak asla istemedim
Ama kalbim bir yandan seviyor
Bir yandan da onu için için hissediyordu
Bir anda tutuştuk
Önce nefesimiz "büyük koridorlar kurdu sevgimize"
Sonra ellerimiz birbirine kavuştu
Dilde öyle bir tat
Gecenin mehtabıydı gözlerimiz
Sonu görmek imkânsızdı
Zaman ilerledi
Vakti sükûtta yanmayı bildik
Zaman ilerledi
Vakti sükûtta sevmeyi bildik
Gitmişti aslında
Sinmişti kokusu buram buram
Kadınımsın dedim
İnandıramadım
Aradım
Sordum
O tadı bulamadım
Vakit sabahtı uyandım
Aslında düşlediğim mehtabın rengi "RÛYAMDİ".

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Saatler Gece Ayazını Bulduğunda

Senelerce mücadele ettim
Elime aldım kalemimi
Yazdım, yazanlardan oldum
Hayatımdaki yeni sayfamda
Kendi iyiliklerimden uzak
Kötülüklerin içinde kendimi buldum

Gökyüzünün makamında şöhreti buldum
Yıldızlarla bütünleştim otuz iki yıl bir ay
Bir adı hilal, diğer adı dolunay
Kendi adımdan uzak makamı şöhrette
Kayboldum, var oldum

Oysa bir heyecan sardı her bir yanıma
Soğuk rüzgârlarda canım yandı
Hem üzgün, hem bitkindim
Mahcup kaldım
Kurtulmak istedim
Saatler gece ayazını bulduğunda
Yüzüme vuran rüzgârla yüzleştim
Umutlarım bitti
Tükendim
Ne yıkmadan yapmayı
Ne de düşmeden kalkmayı öğrenemedim

Bekleyen var mı ki geleceğim bilinsin
Çare arayanlarda geçmişim kötü ise
Gelecekte silinsin
Canımı alsan Allah'ım
Kötülükten, hainlikten uzak
Sevgi âlemimi insanlar bilsin
Bu dünyada kim bana gülerse
Diğer âlemde esirimdir
Herkes bunu böyle bilsin

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Sahiplik

Zerre kadar sözün
Aşkın manasındadır derinliği...
Oysaki aklın, ruhi dehan,
Bilginin cüretkârlığındandır.
Şunu da unutmamak gerekir:
Ne kadar çok bilgiye sahip olsak bile
Duygu yoksa sahiplik de yoktur

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Sahipsizliğin Sahip Olduğu Yerdeyim

Kuşlar denizin mehtabını sarmışken
Kaybolan yakamozun
Dolunaya isyanını bilir misin?
Sen kar tanesi
Ben gözyaşıyken
İçime işleyen sızının
Yalnızlık olduğunu bilir misin?
El uzatana zehir, zehir uzatana el uzatan
Dostların olduğunu bilir misin?

Sen düş değil gerçek olan hayalimin sahipsizliğini bilir misin?
Bilemezsin! Bilemezsin!
Çünkü sen
Ne beni yaktın
Ne de öldürdün
Kalbime ateş
Damarlarıma kan oldun
Benim gibi çekilmez, aksi, ruhsuz,
Duygusuz bir adamın
Ateşinin düştüğü yeri yakan oldun

Eşi benzeri yoktur hiçbir kimsenin
Tıpkı senin gibi...
Oysa ben gökyüzüydüm
Sen deniz
Ve Şimdi...
Sahipsizliğin sahip olduğu yerdeyim.

Burak Ballı

Sen Üstadsın Ben Dost

Dostum
Sen üstadın derdini bilirsin
Yürüdüğümüz bu yolda en büyük eserimsin
Kıymet bilinmez deme
İnan yüreğimin dermanısın
Gönlümün fermanısın
Sen dostsun
Sen cansın
Sen kansın
Eller yüreklerde
Sen söylediğim sözlerin esirinde
Kaderimsin
Acımın kederisin
Yalnızlığımın dirhemisin

Sen dostsun
Sen üstadın derdini bilirsin
Biz...
Biz...
Biz bu yolun adını aşk koyduk
Sonu olmayan yollarda kaybolduk
Gururumuz bir eşref misali
Yürekten gelen sızılara baş koyduk
Söylesene
Sen bilirsin üstadın derdini...
Aşksa bunun adı
Söylesene

Oysa
Yıldızların doğmaz sokaklarında
İhanetimizin nefretine baş koyduk
Sen üstattın
Ben dost
Ben üstattım
Sen dost
Söylesene üstat
Sen dostun derdini bilirsin
Söylesene
Söylesene be üstat
Bir rakının mezesi gibi
Aşkı zehir eden dostları da bilirsin
Aşksa bunun adı
Gönülse bunun adı
Ne Leyla ile Mecnun'un aşkına isyanım var
Ne de Ferhat ile Şirin'in nazına sitemim var
Bildiğim tek gerçek
Bütün dünyayı aydınlatan alimlerin güzellikleri
Onların ebedi ruhlarında var
Söylesene!
Söylesene be Üstat!

Aşk dediler dergahıma,
Gönül dediler feryadıma.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Senin Gerçek Adın

Adem ile Havva'nın adı Allah'tan ise
Boşuna bu dünyada adım var, diye heveslenme
Senin gerçek adın
Ahiretteki gerçek mecmuanda saklıdır.

Eğer Allah katında şöhretin yok ise
Kul katında şöhretim var diye boşuna heveslenme
Senin ebedi ve gerçek şöhretin
Gökyüzünün makamında olandır.

Burak Ballı

Sensin Mezar Taşına Kaderimle Adımı Yazan

Beyaz çizgilerim oldu yolunda belirsiz
İhanetim oldu sana ellerim kelepçesiz
Ruhum, ruhum şad oldu
Kalırsın bu dünyada sessiz, bedensiz
Yol alırsın, ebedi yolda amelsiz

Yaşadığım hayatı görüntüm mü sandın
Rüyalarımda oynayan filmin gerçekliğine mi kandın
Gökyüzünde martılar gibi özgür olduğumu mu sandın
Denizdeki mavinin yeşillenmesine mi aldandın

Sen, sen harikaları yaratan rabbim sen
Sana kavuşmak ne kadar zor
Geceleri bir yalnızlık çöker
Bana adımı sor

Sensin denizlerin maviliğinde yosunları yeşile boyayan
Sensin nefretim ihanetine mani olan
Sensin beni ölümsüzleştiren, muhannete minnet ettirmeyen
Sensin bulutları toprakla kavuşturan, toprağı çiçekle buluşturan
Sensin sırra kadem basan dağları sıra sıra ardına koyan
Sensin beni bir başıma yalnız bırakmayan
Sensin mezar taşına kaderimle adımı yazan.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Sessiz Bekleyişler

Hayat bu! Bugün varsın, yarın yoksun. Hayat bu! Güzelliklere güzellik katansın. Hayat bu! Kimini ağlatan, kimine ise can katansın. Hayat dedik ya, hayatımın bir Sonbaharı geçiyor ömründen..." Bahara olan özlemin kışındayım. AH bu Sessiz Bekleyişler.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Severse Bir Kadın

Severse bir kadın
Veda edemez
Acı çekse de
Yüreğine işlemiştir
Adamın benliği

Severse bir kadın
Veda edemez
Ayaklarına batar ayrılık
Kanayan yüreğine işlemiştir
Kırılmıştır her bir yanı

Severse bir kadın
Veda edemez
Çünkü sondur
Ayrılık sancısı
Geçmez

Geçerse
Bir daha asla geri dönmez

Severse bir kadın ...
Veda edemez

Burak Ballı

Sevgi Bir İmtihan

KAF dağına sığmayan sevgilerim var benim... Nasıl da seni gözlerime emanet edebilirim... Kendi hayallerime sahip değilken... Nasıl da seni düşünlerime emanet edebilirim.

Hırs dediğin nedir ki sevdiğim... Senin sevginin önüne geçebilir mi? Sen sevginin adını Mecnun koymuşsun, ben ise garip bir yolcu... Sevgi bir imtihan aslında sevdiğim.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Sevgisinden Sevgi Vermeyen İnsan Gönül Orucundadır

Sevginden sevgi vermiyorsun
Ne tutarsın gönül orucunu yâr
Aşk meşakkatli bir yol
Gönlünden gönül vermez
Ne tutarsın sevgi orucunu yâr

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Son Noktalarım

Bir anda zaman durdu. Gece ve sabah arasında kaldım

Dedim ki,

Allah'ım bize rızkı veren sen, bize şifayı veren sen

Bir yağmurun tanesinden bin nimeti veren sen

Senin aşkına ne merhametli toprak dayanır

Ne de yüreğinden sevgi eksik etmeyen insan!

Allah'ım senin aşkınla,

Tüm âlemi cihandaki ölmüşlerin ruhunu bedenimde istiyorum...

Ve zaman ilerlemeye başladı. İsteğimle birlikte olasılıklar, varsayımlar, yanlışlar, iyiler, kötüler, endişeler, korkular, sevinçler, üzüntüler, sebepler, sorgular, geceler, gündüzler, her gün bir ten, nefesimiz nefeslerden, ömrümüzdeki son dem, çıplak olan bedenden... Allah'ım sen affet, dilde olan şey gönülde beklerken... Aslında bu söylediklerim kötülükler ve iyiliklerin kurduğu sebeplerden.

Zaman öyle hızlı geçiyordu ki istediğim şeyler aslında herkese anlattığım şeylerdi. Ve bu nedenle iyilik تنها olmuştu gölgemde.

Sonra anladım ki istemek dilde olmamalı. Hepimiz insan olarak bir şeyler isteriz

Tanrı'dan. Ama bazılarımız gönülden kalpten istemez. Bu yüzden zamanın akıbetinde dileğim gerçekleşmedi. Çünkü dilde olan şey gönülde bekledi.

Ve bir gün baktım ki her şey daha iyi ve kötü arasında. İyilik taht kurarken gölgemde anladım ki kötülük karşımda bir emsal duvar!

Herşeye rağmen kalpten gönülden olmasada isteğim, ve bir anda yine zaman durdu. Gece ve sabah arasında kaldım.

Allah'ım bize rızkı veren sen, bize şifayı veren sen

Bir yağmurun tanesinden bin nimeti veren sen...

Senin aşkına ne merhametli toprak dayanır

Ne de yüreğinden sevgi eksik etmeyen insan!

Allah'ım senin aşkınla

Tüm âlemi cihandaki ölmüşlerin ruhunu bedenimde hissediyorum.

Sonra anladım ki,

En azından sizin de hissetiklerinizi hissetmiş oldum.

Şimdi neyi sorgular dururum biliyor musunuz?

Sen sen harikaları yaratan rabbim sen

Sana kavuşmak ne kadar zor

Geceleri bir yalnızlık çöker!

Bırakın son noktalarımda anlatmak istediklerim, dilimde değil gönlümde kalsın...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Son Sitemin

Zamansızdı gidişler
Anlamsızdı geriye dönüşler
Giden belki mutluydu
Ne gariptir dünyada kalıp da acı çekenler
Cana canı nuru veren Allah'tır
Canı candan alanda Allah'tır
Kime der bu sitemi
Akarı yoktur gidenin
Sen huzurlu uyu
Huzur ömründeki bu son sitemin

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Sözün Bittiği Yerdeyim

Coşmak lazım
Sevmek lazım
Pusulatsız gemilerde
Sevgi tohumları ekip kaçmak lazım

Bir değil, iki değil, üç değil,
Hatalarımızla çoğalıp
Dürüstlüğü bulmak lazım

Yüzleri olmayan
Düşüncelerinde kurguları olan
Kibirli insanları silmek lazım

Kabuslu geçen her gecenin ardından
Düşlerimizi silip
Uykusuz gecelerin hesabını vermek lazım

Bir hüzün limanı var ıssız adalarda
Yolu olmayan sırlarda
Dostu bulmak lazım

İsmi içerisinde
Baş harfi ben olan
Kendime ait
Doğruları bulmak lazım

Kaçarı olmayan bir dünya
Küçük bir derya
Sözleri zincirlere vurup
Yazmak lazım
Yoksa yazmamak mı lazım?

Velhasıl
Kalemin kırılrsa da yaz
Yaz ki senin düşüncelerin olsun
Düşüncelerin yok olsa da yaz
Yaz ki sözler ihanet edenlere kurşun olsun
Güneş bugün doğmasa da yaz
Yaz, yaz ki yarın doğacak güneşte
Gölgeler esirin olsun

Velhasıl
Bu gece çöl o kadar mavi ki
Her baktığımda gökyüzünü görüyorum
Bu gece rüzgar o kadar ağır ki
Bastığım ayak izimin kaybolmadığını görüyor
Yürüyor, yürüyor, yürüyorum...

Yol o kadar uzun ki
Gemiler sıkıntılı, kaptan esir
Düşman kalpsiz, soğuk eller kelepçesiz
Yüzler berrak, düşler durgun

Sözler ise yalan, yalan

Bilmiyorum neredeyim?
Sözün bittiği yerdeyim.
Her mevsim rüzgar yaprağı savururken
Beklemeli miyim? Yoksa gitmeli miyim?

Bilmiyorum neredeyim
Kötümü olmalıyım?
Yoksa iyi mi?
Affetmeli miyim?
Yoksa affettirmeli mi?
Yolundan vazgeçmeden, rotası olmayan gemilerde
Seni mi beklemeliyim
Yoksa gitmeli miyim?

Bilmiyorum neredeyim?
BİLDİĞİM TEK GERÇEK
SÖZLERİMLE SÖZÜN BİTTİĞİ YERDEYİM.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Susardı

Aşkın eşkiya hali beni terk etmişken
Her şeyden vazgeçtim
Feryat ettim yalnızlığım
Mevsimlerden vazgeçtim
Her şeyden vazgeçtim.

Su serpmeden önce yüreğime
Gönlümdeydi ateşi
Yakardı, yıkardı
Sessiz kaldığım anlarda
Asaletinden susardı
"Aşkım" der susardı
Dilim susardı
Susardı.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Susmalı

Aşkın adı yaşamaksa
Ne kumar oynamalı
Ne oyun oynamalı
Katıksızca kavuşmalı
Açsa doyurmalı
Suçsa, suçuna ortak olmalı
Yoksa oyunu bozmalı
Susmalı
Suskunluğum suskunluğu olmalı

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Sustum

Adını hasrete vurdum
Yolunu vuslata sordum
Yolları ardıma aldım
Kavuşamadım...
Güneşi sırtıma aldım
Kavuşamadım
Alışamadım
Sustum!

Yanan bir ateşin sönmeyen külü gibiydik
Kindik!
Nefrettik!
Sevgiydik!
Ayrı bedenlerin ayrı sevgilisiydik
Ayrı bedeninin ayrı sevgisiydik.
Alışamadım
Kavuşamadım
Sustum!

Sanki aynı şarkıyı tekrar tekrar
Baskasından dinlemek gibi bir şeydi.
Aynı şarkının tadı gibiydik
Alışamadım
Kavuşamadım
Sustum!

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Şeytanın Hükümü

Ne gündüzümüz belli
Ne gecemiz belli...
Ay bile geceye sessiz kalmışken
Gündüzün akıbeti
Gecenin renginden belli.

Ne dost belli
Ne düşman belli
Ay bile güneşe hasret kalmışken
Gecenin akıbeti
Güneşin kanayan renginde belli.

Velhasıl ne söz belli
Ne de öz belli!
Toprak bile bedene hasret kalmışken
Ruhun akıbeti,
Şeytanın hükmünden belli.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Şimdi Susma Beni Anlat Konuşsana

Yüzüm düştü sanma yerlere
Düşüncelerinle eserlerim birleşir yüreğimde
Fikir bende
Öz sende
Gelecek senin sözlerinde
Yaşatırım seni ağlayan toprak kaderinde

Bu günleri yaşa mı dedim sana
Fikirlerimle bağdaştın mı anlasana
Sözlerim sana değil aslında vicdanıma
Vicdanım rahat değil
Şimdi susma
Beni anlat
Konuşsana!

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Türk Genciyim

Ben aşkı anlatan en güzel yazılarımı önce Allah aşkı ile yazan bir Türk genciyim.

Ben yeri göğü, cenneti cehennemi, ayı güneşi, geceyi gündüzü, peygamberleri yaratan rabbimin son kitabı Kuran-ı Kerim ve İslamiyet'i kabul eden bir Türk genciyim.

Ben sözde değil özde Vatanını, Dinini, Atalarını, en önemlisi ulu önder M. Kemal Atatürk'ün "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" ilkesi ve eserleri ile toplumsal değerlerimizi koruyan bir Türk genciyim.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Vakitsizdir Aslında Sukûnetin

Bir hayal kurarsın
Bir rüyaya dalarsın
Uykusuz gelir gecenin mehtabı
Dara düşer ay
Vakitsizdir aslında sükûnetin

Parça parçadır o an yüreğin
Bir dal ararsın tutunmak için
"Kırılır"
Kabul etsen de görmez aşk seni
Tutulur aslında dilin, yüreğin
Çaresizdir sessizliğin
Vakitsizdir aslında sükûnetin

Burak Ballı

Var Mısın Yüreği Güzel Dünya İnsanı?

Gecenin sessizliği yağmur getiriyorsa kimi zaman
İçindeki ruhu karanlığa çevirme oyunudur ıssız uçurum
Her zaman yüreğin çarpıyor
Yıldızın parlıyorsa sessiz hırçınlıkta
Durma!
Haykır!
Hayatındaki değerlere
Yüreğinin sesi ile

Zamanla sabırdan gelen ruhunu tekrar bedeninde hisset
Bir anlık sözcüklerin gizemine kapıl
Yalnızlığı hüzne bırak
Sevinç ve heyecan gözlerinde kalsın
Hayat, bizim oluşturduğumuz dünyamızda
Sevgi, barış, adalet ve hak üzerine
Kurulmuş eserleri yaşatacak insanlar
Var oldukça güzel
Var mısın yüreği güzel dünya insanı?

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Vazgeçtiklerim

Çok vazgeçtiklerim oldu
Bırakın simasını
Adını sorsalar unutmuşumdur
Lâkin vazgeçemediğim öyle bir insan olmuştur ki
O'da şimdiler de
Düşlerimin mehtabının renginde

Beyaz mı?
Kırmızı mı?
Mas mavi mi?
Yeşil mi?
Kim bilir?
O' aslında kendini iyi bilir...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yakariş

Kalbimin yıkıntıları ile başbaşa kalmiş bir güne eşlik ederken...
Bilirim ki kavuşmak adına yıkımlarım olmuştur
Bana eşlik eden o sese yine seslenirken
Ellerim yakar bir ateş olur
Gözlerim sevginle büyülenirken
Bilirim ki yüreğimin sessizliğı bende kor bir ateş olur

şimdi hüznölü bir şarkı var dilimde
Yine aynı günün aynı hikâyesi benimle
Ve öyle sessiz kalırım ki
İşte o vakit
Bütün yeryüzüne ait çekimler benden gitmiştir
Bilirim ki sen de gitmişsindir
Bilirim ki sen de benden gitmişsindir

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yalnızlık Kahrolur Ayrılık Kahrolur

Hiçbir şey tesadüf değildir
Düşlersin, gün gelir seni bulur
Dilersin, o düş gelir, bir gün senin 'YÂR' in olur
İşte o vakit
Başım 'AŞK' tan döner
Yalnızlık kahrolur
Ayrılık kahrolur

Neden şairler özgürdür biliyor musun sevgilim?
Bir ömrü
Birkaç satıra sığdırabildikleri için
Ve işte o vakit
Yalnızlık kahrolur
Ayrılık kahrolur

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yanılmışım

Ayrılıklar çok çabuk geçer demiştim
Yanılmışım!
Kavuşmak onun elinde ise
Ben yüreğimi geceye esir vermişim

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yaşam Bir Tecrübe Sanatıdır

Yaşam bir tecrübe sanatıdır. İyisi kötüsü, doğrusu yanlış, bunlardan çıkarttığımız sonuçların toplamıdır. İnsanız; kimse dört dörtlük değil, istenmeyen olaylar bizi uçuruma sürükleyebilir. İşte tam o an, durup arkana bakmadan manzarayı izleyip, iyi sonuçlar verecek başarı adına sürükleyici hedefler belirlenmelidir. Sonuç: yanlış yenen doğrular olmalıdır. Bedelini ödemekten korkmadığımız hataları kabullenmeli, yaptığımız iyilikleri sır gibi saklamalı, yargılamamalı, doğruyu teneffüs etmeliyiz... İnsanız, insanı sevmeliyiz, umut ediyorum biz gibi düşünenler aynı felsefe ile yaşamda var olurlar.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yaşamaya Dair Dünya Senin Ken

Güneşin sadakatini bilir misin ki
Ayın vefakârlığından vazgeçersin
Yıldızların sadakatini bilir misin ki
Meleklerin vefakârlığından vazgeçersin
Kâinatın bir parçası dünya senin ken
Senin emrine verilmiş
Güneş, ay, yıldız, meleklerden
Feyiz almaz, vazgeçer, haktan bahseder
Ne amaç uğruna insanların yaşama hakkına kastedersin.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yedi Mısrada Üç Yüz, Bir Söz, Bir Nefes

Ne sevgidir ki hiç tanımadığın birine özlem duyarken, âşık olmayı göze aldığım da, yedi mısradaki üç yüz kelimenin yerini alabilecek bir nefeslik söz ile tarihe geçecek aşklarım oluyor.

Ne acıdır ki birine özlem duyarken unutmayı göze aldığım da, yedi mısraya üç yüz kelimeyi sığdırabilip tarihe geçecek unutkanlıklarım da oluyor.

Ne mana var ki bu bedende, yedi mısradaki
" üç yüz ", " bir söz ", " bir nefes "...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yeni Bir Yıl

Yine bir yılı daha geride bıraktık... Bazen güldük, bazen ağladık, bazen duygulandık... Bazen iyi insanlarla karşılaştık, bazen de kötü süreçler ile yaşam, aynı senaryosunu bizlere sunmaktaydı. Ve biz bu yaşam yolculuğunda bir yılı daha geride bıraktık. Aslında dününden bir sonraki güne bir hatıra bir anı bırakmak, tecrübe kazanmak, öğrenmek üzere yeni bir yolculuğa daha çıktık. Aslında yaşam, bir tecrübe sanatıdır. İyisi kötüsü, doğrusu yanlış, bunlardan çıkarttığımız sonuçların toplamıdır. İnsanız; kimse dört dörtlük değil, istenmeyen olaylar bizi uçuruma sürükleyebilir. İşte tam o an, durup arkana bakmadan manzarayı izleyip, iyi sonuçlar verecek başarı adına sürükleyici hedefler belirlenmelidir. Sonuç: yanlış yenen doğrular olmalıdır. Sizleri bilmem, ama ben bu yaşam yolculuğunda seyahatlerime ara vermeden devam edeceğim. Öğreneceğim. Kaç yaşında olursam olayım, yaşadığım sürece insanları izlemeye devam edeceğim. Bedelini ödemekten korkmadığım hataları kabulleneceğim, yaptığım iyilikleri sır gibi saklayacağım, yargılamayacağım, doğruyu teneffüs edeceğim. İnsanım, insanı severim. Umarım biz gibi düşünenler aynı felsefe ile yaşamda var olurlar

Burak Ballı

Yeni Güne Bismillah...

Gören işiten rabbindir. Mutsuz musun? İncindin mi? Kendini iyi hissetmiyor musun? Rabbinden iste lakin melekleri aracılıyla dile, bilirim ki rabbime aracıdır onlar... Tüm kusursuzlukları görmezden gel, affet, sev sevil ve meleklerden rabbine aracı olmalarını iste... Sonsuzluğa kaçma, sonsuzluk insanın kalbindedir. Çünkü kalbinde rahman ve rahim olan Allah vardır. Bazen daralıyor nefes alamıyor olabilirsin! O sen değilsin! Sana bir nefes kadar yakın olan rabbindir. Ve şimdi hisset ve meleklerden feyiz al iste... Rabbinin yalnız bırakma. İste... Dile... Kötüye dair yaşadıklarını unut... Geleceğini tayin et, mutluluk bir nefes kadar yakın... Bilirim ki yaşadıkların kaderin senin, lakin kederin olamaz. Keder yok, üzüntü yok, mutlu olmak için sebep çok... Kalbine, ruhuna, nur denilen rahmani yerleştir. Değişime hazır ol. Hadi! Yeni güne BİSMİLLAH...

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Yine Bir Bayram G6rdük

Nice bayramlar g6rdük
Saftık, tertemizdik, aşktık, kalbi terk edemedik
Kötülük nedir bilmezdik
Dertsiz, kedersiz günlerin sevincindeki özlemdik
Nefrete açtık
Sevgiye töktük

Yine bir bayram g6rdük
Söylesene!
Yokluk muydu bizi var eden?
Varlık mıydı esaretimize şahitlik eden?
İşte yine bir bayram g6rdük.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Zamanla Gelen Ömür

Bâzen sığınırız
Bize benzeyen, bizim gibi olan, tanımadığımız bir insana
Güveniriz, saygı duyarız, severiz
Ansızın yollarından geçeriz
Ama nedenini asla bilmeyiz
Kader deriz

Bâzen korkarız
Bize benzeyen, bizim gibi olanlardan
Acı çekeriz
Ama yine de nedenini bilmeden vazgeçemeyiz
Çünkü "Kaderimiz!" deriz

Bâzen ağlarız, bâzen güleriz
Bizim gibi olanlara, bizden kaybolanlara
İzini bulamayız
Nereye ve ne için gittiklerini asla bilemeyiz
Sonrasında "Anılarımız" deriz

Bâzen taşınırız, taşırız
Omuzlarımızda
Farkına bile varamadığımız
Sevaplarla birlikte günahları
Ne için yaşadığımızı asla bilemeyiz
Bilmeden hata işleriz
Sonrasında "Kuluz" deriz

Bâzen hayatımızdaki izleri adımlarımızdan alırız
Denizdeki gelgitler gibi
Zamanı gelince çekiliriz
Zamanı gelince çekiniriz
Neden ve niçin çekildiğimizi çekindiğimizi asla bilmeyiz
Yol deriz, yolcuyu bekleriz

Bâzen susarız
Konuşmayız
Anlatmaktan korkarız
İçimizden gelen sessizliğin
Nefesimiz kadar yakın olduğunu bilmeyiz
Evrenin sessizliğinde kaybolur
Son deriz, sonrasını bekleriz

Bâzen de biliriz, biliniriz
Biliyor ve biliniyor olmaktan
Sorunları da beraberinde getiririz
Ama nedenini biliriz
Anlatmaktan ve anlıyor olmaktan çekinmeyiz
Hem de anlatmak isteriz
Ve sessizlikten gelen güzele sesleniriz

Bak güzelim, bu dünya var ya

Bâzen dost görünür
Bâzen başıboş bir derya
Yıldızlar bir dünya
Sen içinde bir rüya
İşte o an var ya
Zamanla gelen ömrü yaşarız doyasıya
Sözcükler yetmezse biteriz.

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı

Zülüfler Açsın Yüreğimin Sarmaşık Yarasında

Toprakla buluşan bir yağmura benziyorum
Denize düşen su gibi kendimle yüzleşiyorum
Sırta kadem basan dağlar gibi üşüyorum
Güneşin gölgesinde sana doğru yürüyorum

Gökyüzünün deryasında seni yıldızlara benzetiyorum
Ulaşılmaz gördüğüm yollarda seninle aydınlanıyorum
Ben rüya âleminde çaresizliğimden sakınıyorum
Yıldızlara bakıp sana doğru yürüyorum

Ve her ne pahasına olursa olsun diyorum ki

Yeniden bir güneş gibi doğayım sabahlarına
Yeniden bir yıldız gibi aydınlanayım dünyana
Yeniden bir deniz gibi sarılayım dört bir yanına
Yeniden bir dağ gibi yükseleyim nakışlarının arasında
Ve yeniden, yeniden bir fidan dikeyim toprağına
Zülüfler açsın yüreğimin sarmaşık yarasında
Zülüfler açsın yüreğimin saklı yarasında

Sessiz Bekleyiş

Burak Ballı